Yara İzleri

Jorge Franco

İthaki

ithaki

Jorge Franco Kolombiya, Medellín'de doğdu. *Rosario Tijeras* (Uluslararası Dashiell Hammet Ödüllü) ve *Paraíso Travel* romanları sinemaya uyarlandı ve *Melodrama* ile birlikte Asya, Avrupa ve Amerika'da yayımlandı. Eserleri arasında *Maldito amor* adlı bir öykü kitabı ve *Mala noche* adlı bir roman daha bulunmaktadır. Gabriel García Márquez kendisini "meşaleyi teslim etmek istediğim yazar," olarak tanımlar.

Jorge Franco

YARA İZLERİ

Çeviren: Seda Ersavcı

Yara İzleri
Jorge Franco

Orijinal Adı: *Santa Suerte*

İthaki Yayınları - 808

Yayına Hazırlayan: *Selçuk Aylar*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Özge Kılıç*
1. Baskı, Ekim 2012, İstanbul

ISBN: 978-605-375-238-7

Sertifika No: 25001

Türkçe Çeviri © Seda Ersavcı, 2012
© İthaki, 2012
© Jorge Franco, 2010

Bu eserin tüm hakları Kalem Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

KIZM VALERİA İÇİN , BU KİTAP VE TÜM HAYATIM ....

YANGIN

Her şey alaşağı oldu: Ev ve sakladığı düşler, çabalar, anılar, yaşanmış yıllar, harcanmış zamanlar, pişmanlıklar. Her nesnede, çekmecelerin ihmal edilmiş içlerinde, bedenlerin mobilyalarda bıraktığı izlerde, yaşamı anlatan anılarda biriken hikâye, bu evin sakinlerinin alışkanlıkları, kötü huyları, zevkleri, unuttukları tüm geçmişleriyle yanıyordu ve bir de kadınla içerideki.

Duman odalara yeni yeni girmeye başladığında Álvaro ve Jennifer telaşla, onu bulma çabasıyla içeri daldılar ve ona evin yanıyor olduğunu, artık dışarı çıkmaları gerektiğini söylediler, ama Amanda, "Hayır, ben kalıyorum," dedi. Zorla dışarı çıkarmaya çalıştıklarında direndi ve yatağın ayağına tutundu. Yangın başladığından beri telefon çalıyordu; Amanda "Lütfen, kimse açmasın," diye yalvardı. Jennifer bir küfür savurdu; Álvaro ve ikizler yatağı sürüklemeye çalıştılar ama duman oksijenlerini tüketmeye başlamıştı. Alevler enselerindeydi, Jennifer kardeşine bağırdı, "O lanet olası hayaletinle yan öyleyse!" Öfke ve duman bulutundan boğulmuş bir halde, ve yenilmiş bir savaşçının dürüstlüğüyle, haykırdı ötekilere: "Kendimizi kurtaralım."

Artık gitmek üzereyken, Amanda, "Bekle!" dedi. Jennifer onun aklını başına toplayıp kendileriyle dışarı çıkmaya karar verdiğini zannetti ama Amanda yalnızca eline kâğıtlarla dolu bir dosya tutuşturup, "Bunu sakla," dedi. Sonra ailesiyle gitmesi için Jennifer'ı itekledi ve Amanda'yı dumanlar yuttu.

Dışarıda rüzgar yön değiştirdi. Bazı meraklı komşular olayın sonunu kaçıracak olmayı umursamadan bu kül girdabın-

dan kamburlarını çıkararak kaçtılar. Öbürleri itfaiyeye telefon etmek üzere dışarı çıktılar ve içlerinden biri, ambulans çağırma önerisinde bulundu. Bir başkası daha ısrarcıydı: "İçeride insan var." "Yaşıyor mu?" diye sordu birisi ama kimse cevap vermedi.

Jennifer, Álvaro ve ikizler, sanki yanan bir ev üzerine bir film izlemek üzere bir araya gelmiş gibi, karşıdaki kaldırıma, omuz omuza oturdular. Juan Roberto, Juan Pedro'nun kendisininkine eş bakışıyla karşılaştı ve bakışlarında her zaman kelimeler olduğundan, birbirlerini anlayıp ayağa kalktılar. Jennifer onlara seslendi ama sesi alevlerin gürültüsünde kayboldu. İkizler, sanki eve dönmek ister gibi, yürümeye devam ettiler ama yalnızca evin çevresini sarıp cehennemin farklı köşelerinde kayboldular.

Yangının bir adım ötesinde olmasına rağmen Jennifer üşüdü. Álvaro'ya çocukları bulmasını söyledi.

"Nereye gidebilirler ki? Şimdi gelirler."

"Eve yaklaştıklarını gördüm. Çok tehlikeli."

"İçeri girmeyeceklerdir, merak etme."

Kadın ona bakıp, "Ciddi misin?" diye sordu. Arkasına döndü ve meraklı sayısının arttığını gördü. Álvaro, "Titriyorsun, üşüyor musun?" diye sordu.

"Kusacağım."

Uzaklardan gelen bir siren sesi o yöne bakmalarını sağladı. "İtfaiyeciler," dedi kadın. Yeniden arkasına baktı ve komşuların da kırmızı ışığı görme beklentisiyle başlarını çevirmiş olduklarını gördü.

Öteki tarafta ikizler alevlerin içindeki şekilleri tahmin etme oyunu oynuyorlardı. Tahta, demirler, mobilyalar ve ateşin beline dolandığı her şey, küllere dönüşmeden önce, figürler yaratıyordu.

"İkinci katta bir deve var."

"Görmüyorum."

"Bizim odamızın penceresinde, arkada."

"O bir deve değil, daha çok bir ata benziyor."

"Bir deveydi, az önce iki hörgücünü kaybetti."

Alevler de kendi figürlerine veda ediyorlardı. İkizlere göre bunlar evin buharlaşarak kaçan hayaletleriydi. Kolları ve elleri olan alevlerdi ve geceye doğru kaçan çarpık bedenler.

"Nereye gidecekler?"

"Hortlayabilecekleri başka bir eve."

"Ya da belki de bizi bekleyecek ve gideceğimiz yerde bize eşlik edeceklerdir."

Ateşin içinde figürler ve var olmayan bedenler bulmaktan çok, ikizler aslında teyzelerine dair bir işaret arıyorlardı. Dışarı çıkmak istememesine rağmen çaresizlik ve korku camdan atlamasına neden olmuş olmalıydı ama hayali figürlerin dışında beliren, yalnızca kıvılcımlar, duman ve patlamaydı. Yüksekler-de, dumanın içinde, evden kaçan yaban arıları vardı. "Sonunda çıktı lanet olasılar," dedi Juan Pedro.

Tepede, çatının üstünde, iki kalın, kirli duman sütunu gök-yüzüne kurtarıcı bir sağanak yağmur için yalvaran iki el gibi yükseldi. Sanki ateş, ateş olmaktan muzdaripti ve yağmurla yatıştırılmak istiyordu. Eller inip evi sardılar, içerideki alevle-ri neredeyse görünmez kılıyorlardı. Duman griden turuncuya dönüyor, daireler çiziyor ve sonra karanlığın içindeki döngü-sünü tamamlamak üzere ayağa kalkıyordu.

Taşkın sirenler git gide daha yakından duyuluyordu. Her-kes köşeye baktı. Birden ses uzaklaşmaya başladı ve ne itfai-yeci, ne ambulans, ne polis, ne de yangını söndürmeye yardım edecek başka biri belirdi.

Jennifer çaresizlik içinde başını ellerinin arasına aldı; siren-lerle birlikte kız kardeşini, ondan geriye kalacak olan yaşamı ve teni, oradan çıkarma imkânı da uzaklaşıyordu. Yeniden kus-ma arzusu duydu ama etrafta bunu rahatsız edilmeden yapabi-leceği bir yer göremedi.

"Kötü hissediyorum, Álvaro, kusmak istiyorum."

"Engel olan mı var?"

"Tüm bu insanlar. Neden gitmiyorlar?"

"Çünkü korkuyorlar."

"Korksalardı giderlerdi."

"Alevin evlerine ulaşmasından korkuyorlar."

Sıcaklık bir camın kırılmasına neden oldu ve Jennifer irkilip sıçradı; gürültüden değil, şaşkın, yardım dilenen ve aşağı atlamaya hazırlanan Amanda'yı gördüğünü sandığından.

"Bak, Álvaro, işte orada! Sanırım çıkmak istiyor."

Jennifer ayağa kalkıp bir yeri işaret etti ama ateşin içindeki hilekar gölgelerden, tüm trajedinin içinde var olan alaydan, her zaman felaketlerin tam ortasında belirip gülen şeytandan başka bir şey görmedi. Álvaro'nun bakışı onu gerçeğe döndürdü ve yeniden kaldırıma oturdu. Bir kez daha ikizlere seslendi.

Ani bir rüzgar bir duman dalgasını beraberinde sürükleyip onları sanki üzerlerine gri bir çarşaf serilmiş gibi örttüğünde, isimlerinin ilk harfleri kendilerine dek ulaştı. Boğulmuş ve kaybolmuş bir halde birbirlerinin ellerini aradılar. Kendilerini diğerinde görmemenin dehşetine katlanma yetisine sadece birbirlerini sardıklarında sahiptiler.

Yeniden bakabildiklerinde, içlerinden biri, "Yanarak ölmek ne kadar zaman alır?" diye sordu.

"Teyzemden mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"Önce boğulmuştur."

"Acı çekmiş midir?"

"Evet, bir süre."

"Sence deli miydi?"

"Mümkün."

"Telefona cevap vermek istememesi çok tuhaf."

Bir kez daha annelerinin kendilerine seslendiğini duydular. "Gidelim," dedi Juan Pedro; "Gidelim," diye tekrarladı Juan Roberto.

Jennifer, hiç düşünmeden, hayatını diğerlerini kandırarak kazanmaya başladığı günü hatırladı. O gün şiddetli ve uzun bir deprem oldu. Jennifer odasındaydı ve sürahideki suyun titrediğini, tavandaki tek ampulün sallandığını görüp kirişler arasından kükreyen toprağın sesini duyunca kendini sokağa attı. Daire ayaklarının altında zikzaklar çizerken koşar adım merdivenlerden aşağı indi ve sokakta çığlık çığlığa dua eden, sallanmayı bırakması için zemine yakaran komşuları buldu. Jennifer üzerine yıkılabilecek herhangi bir duvardan uzaklaşmak için koşmaya devam etti. Sarsıntı bittiğinde titremeye ve ayakları birbirine dolanıp yere düşünceye dek koşmaya devam etti.

Çevresine bakındı ve çatlaklarla küçük felaketlere odaklanmış insanları gördü. Yüzünü sıcak bir şeyin sardığını hissetti, dokunduğunda kanı fark etti. Korkmadı, aksine rahatladı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama hâlâ başı dönüyordu, bunun üzerine derin nefes alıp tekrar denedi. Bir adamın kollarından tutup kendisini kaldırdığını fark etmeden doğruldu. "Alnınızda bir şey var," dedi adam ve Jennifer tekrar yüzündeki kana dokundu, sonra elini gözlerine götürdü.

"Yara çok derin gözükmüyor ama bir doktora görünseniz iyi olur."

Jennifer sessizce onayladı. "Yürüyebilecek misiniz?" diye sordu adam. Yeniden başıyla onayladı. "Buralarda mı oturuyorsunuz?" Nedenini bilmeden, "Hayır," dedi. Bunun üzerine adam elini cebine atıp para çıkardı. "Alın, yeterli olur mu?"

Başıyla onayladı ve sonra, "Çantamı kaybettim," diye geveledi. Adam parayı avucuna koydu. "Teşekkürler." "Lafı olmaz, bir taksiye atlayıp doktora gidin." Jennifer doğruyu söylemek istedi: Ortada bir çanta olmadığını ve sadece iki blok ötede oturduğunu. Ama elindeki parayla artık geri adım atamayacağını düşündü.

Eve yürüdü ve dışarıda deprem hakkında laflayan komşular buldu. Çatlakları gösteriyor, yana yatmış duvarlardan bahsediyor, sokaktaki tuğla parçalarını işaret ediyorlardı. İçlerinden biri onu gördü. "Kıza bakın, yaralı." Kaygıyla çevresini sardılar. "Başın kanıyor, ne oldu sana böyle?" Jennifer onları net bir şekilde görebildiği halde, "Gözlerim kararıyor," dedi.

Ortalık hafif karıştı ve her bir ağızdan tahminler duyuldu: "Kör oluyor,"; "Üzerine bir tuğla düşmüş olmalı,"; "Darbe nedeniyle hâlâ şaşkın, iç kanama geçiriyor olabilir,"; "Onu bir sağlık merkezine götürmek gerek,"; "Ne olduğunu hatırlayabiliyor musun?"; "Hafıza kaybı yaşıyor olmasın?"; "Biri bir sandalye getirsin, gözüne kan akıyor." Jennifer gözlerini yumup açtı. "Evet," dedi, "şimdi her yer kıpkırmızı oldu." İçlerinden biri, kazanan edasıyla, "Söylemiştim," dedi, "iç kanama."

"Hastaneye gitmeli."

Jennifer ağlamaya başladı çünkü korkuyordu, çünkü aslında canı yanıyordu, çünkü ne yaptığını bilmiyordu. "Çantamı çaldılar," dedi. "Bu kadar da olmaz," dediler. Jennifer kaldırıma oturdu. "Hayır, oturmayın, uyumayın da; başına darbe aldıktan sonra uyuduğu için ölen birini tanıyorum. Hastaneye gidin."

"Ben eşlik edebilirim."

"Hayır, yalnız gidebilirim."

"O zaman taksiye binin."

İçlerinden ikisi cüzdanlarını çıkarıp Jennifer'a para verinceye dek herkes birbirine baktı. "Tanrı yardımcınız olsun." "Endişelenmeyin, gidin, gidin ve bize neler olduğunu anlatın."

Jennifer oradan uzaklaştı, taksiye binmedi ve merkeze doğru yürümeye koyuldu. Karşısına bir giysi dükkanı çıktı ve elbiselere bakmaya başladı. Birini alıp ayna karşısına geçti. Yarayı ve yüzünü kaplayan kanı ilk kez o zaman gördü. Ve ardından kendisine dehşet içinde bakan iki çalışanı.

Gece annesi onu evde su, sabun ve iyotla muayene etti. Depremin kendilerini nerede ve nasıl yakaladığını konuştular. Amanda ve Leticia da kendi yaşadıkları korkudan bahsettiler. Bir tanesi o sırada akademide, diğeri okuldaydı. Anne ise fabrikada. Elleri zaten titrediğinden söz konusu şeyin bir deprem olduğunu ancak diğerlerinin çığlıklarıyla anladığını, pek çok kişinin işi gücü bırakıp sokağa çıktığını ve sonra Bay Horacio'nun gelip fabrikayı boşalttığını anlattı. Amanda, "Aziz Antonio dolaptan düştü ve ikiye ayrıldı," dedi. Anne, Jennifer'm yüzünü gazlı bez ve yara bandıyla sararken, "Mucizevi gücü zarar gördü mü bekleyip göreceğiz," dedi. Leticia, "Ne zaman bir mucizesini gördük ki?" diye sordu. "Bugün. Jennifer'm başı fena halde yarılabilirdi ama Aziz Antonio sayesinde hiçbir şey olmadı."

Jennifer gülümsedi. Amanda anlatmaya devam etti: "Yandakilerin balkon kafesi yerinden çıkıp sokağa düştü, kanaryayı da ölü buldular." "Korkudan ölmüştür o," dedi Leticia. "Onu öldüren deprem," dedi anne, sonra Jennifer'a işini bitirdiğini söyledi ve Jennifer aynaya bakmaya gitti.

Ertesi günlerde ne zaman bir komşuyla karşılaşsa nasıl olduğunu sordular, hepsine, "Normal," cevabını verdi, "bazen hiçbir şey hatırlamadığım oluyor, başım sürekli ağrıyor ve elimi pek oynatamıyorum," diye ekledi.

"Elini mi?"

"Evet, bu."

"Doktorlar ne diyor?"

Jennifer sözcüklerin zihninden hızlı hareket ettiğini hissediyor, susmak istediğinde söylemek istemediğini söylemiş olduğunu fark ediyordu.

"Gidemedim, sağlık güvencemiz yok."

Hepsi olmasa da bazı komşular doktora gitmesi ve hiç şüphesiz yaptırması gereken testlerin yapılabilmesi için ona para veriyorlardı. Geceleri odasına kapanıp parayı sayıyordu. Çok değildi ama daha önce hiç bu kadar parası da olmamıştı. Hiç çalışmamıştı ve okulu bitirdikten sonra akademileri, enstitüleri, hattâ üniversiteleri gezmiş, ne önerdiklerine, ne okuyabileceğine bakmıştı. Annesinin, "Neden karar verinceye dek bir işe girmiyorsun? Üçünüze birden bakamıyorum," demediği tek bir sabah yoktu. Ama Jennifer iki senedir kararsızdı ve vaktini sokaklarda dolaşıp dükkanlara girerek satın almadığı giysileri denemekle geçiriyordu.

Yavaş yavaş alnındaki yara kapanıyordu. Jennifer büyük bir hayal kırıklığı içinde ayna karşısında yarayı inceliyordu. İstediğinden daha hızlı iyileşiyordu. Uzun süre sargıyla gezemeyecekti ve yara iyileştiği an hikâyesinin de artık tarihe karışacağını biliyordu. Hâlâ acı çektiğini söylemek yahut ellerini titretmek artık yeterli olmayacaktı. Başını bir kez yalan kovuğuna sokmuştu, şimdi sıra bütün bedenini içeri sokmaktaydı. Zannettiği kadar kolay değildi, yalanın kendi kimyası olduğunu keşfetmişti; yalan büyüdüğünde yalancıyı sarmaması için onunla beraber büyümek gerekiyordu. İyileşen yaranın hayal kırıklığı, yerini kazandığı azıcık şeyi de kaybetme korkusuna bıraktı.

Pek düşünmeden lavabonun önüne gitti, tutundu, gözlerini kapadı, başını arkaya attı, itiş gücü kazanıp, başını, kapanmaya başlayan yaranın olduğu yeri, lavabonun kenarına vurdu. Sonra, biraz sersemlemiş halde, durdu ve yaraya baktı. Neredeyse hiçbir fark yoktu. Bunun üzerine hayal kırıklığı öfkeye, öfke gazaba dönüştü. Yeniden diz çöküp alnını lavaboya bir, iki, üç, dört, beş kez daha vurdu.

TELEFON BEKLEYEN

Sevgili,

Tüm mektuplar bir 'sevgili' sözcüğüyle başlamaz mı? Adınızı kullanıp bu 'sevgili'ye yapıştırabilirdim ama her geçen gün adınızın da aldatmacanın bir parçası olduğundan daha bir emin oluyorum. "Sevgili yalancı" diyebilir ve hemen ardından bu mektubu aslında nerede oturduğunu bile bilmediğim sizin için kaleme almadığımı, asıl yazma sebeplerimi açıklayabilirdim. Hayatta olup olmadığınızı bile bilmiyorum. Adınızın gerçek olup olmadığını bilmiyorsam ve bende adresiniz yoksa bu mektup sizden çok kendimedir. Niçin hiçbir zaman onu okumayacak birine mektup yazıyorum? Tek okuyucusu olacağım bir mektubu niye kaleme alıyorum? Sizin duymanızı istediğim şeyleri benim okuyacak olmamın bir anlam ifade edip etmediğini düşünmediğimi sanmayın. Beş ay, kapalı kalıp, siz bana "Yarın arayacağım," dedikten sonra neler olmuş olabileceğini düşünmek için oldukça uzun bir süre. O günden günümüze varsayımlar, bir sonuca ulaşma çabasıyla, birbiri ardına biriktiler, kesiştiler, birbirlerinden beslendiler ya da başka biçimler aldılar ama tek yaptıkları beni çaresizliğe düşürmek oldu. Veya tek aşikar, reddedilemez sonuca: Beş ay on üç gün sonra siz beni hâlâ aramadınız. "Hâlâ" derken ne kadar naif olduğuma dikkatinizi çekerim ama sebeplerinizi öğreninceye dek bu telefonun herhangi bir anda çalacağını, benim yanıtlayacağımı ve bir 'Merhaba'nın ardından sizin "Gecikme için üzgünüm," diyeceğinizi düşünmeye devam edeceğim.

Size tüm bu zamanı sessizce varsayımlarda bulunarak geçirdiğimden bahsediyordum. Bir telefon çalışının tüm bu belirsizliği tek bir seferde, bütünüyle ortadan kaldırmasını beklediğimden. Ama artık varsaymaktan, hayal kurmaktan bitkin düşüyorum; bu yüzden, her gün sessizce söylediklerimi yazılı olarak anlatmaya karar verdim. Gerçi evde bana pek çok kez kendi kendime konuştuğumu söylediler ya neyse.

Ne sizinle, ne de kendi kendime; ben anıyla, hayaletle, havanın size sözcüklerimi taşıma arzusuyla konuşuyorum. Ama ne hava bir postacı, ne anıların kulakları var, ne de hayaletler benimle sohbet etmek istiyorlar. Mektupları hikâyemin bir parçası kılışım bu yüzden. Bugün odamdaki tek pencerenin karşısındaki eski bir masaya eğilip doldurmaya başladığım bu başıboş sayfalar işte bu yüzden.

Gözünüzün önüne tüm bu aylar boyunca aklımdan geçen fikirlerden birini yakalama veya aldatmacanızın sürdüğü o kısacık haftalara dair bir anıyı anımsama çabasıyla zaman zaman dışarı bakan halimi getirin. Elimde kalemle, kâğıt ve pencere arasında mekik dokuyan kararsız bakışlarımla şüphe içindeki, karmakarışık düşüncelerle dolu bir şekilde beni hiçbir zaman dinlemeyecek birine ne diyeceğime karar vermeye çalışan halimi getirin gözünüzün önüne. Size ne söyleyeceğime karar vermek o kadar zor ki, şimdi dönüp yazdıklarıma baktığımda aslında şu ana dek hiçbir şey demediğimi fark ediyorum. En azından bana dair bilmenizi istediklerimin hiçbirini söylemediğimi. Ama siz var olmayan bir panorama hayal edip size sadece pencere önünde yazıyor olmamla huzur bulduğumu düşünmeden önce bırakın da bu pencereden, insana büyülü ve romantik sahneleri anımsatan takvim manzaralarının gözükmediğini söyleyeyim; yalnızca sizi bekleyen, her nefes alışında sizi düşünen, size şikayetlerle dolu, ve sadece bu yüzden bile pek çok kişinin bir aşk mektubu olduğunu düşüneceği, bir mektup yazan, soluk kesen bir manzaranın ardından kalkan tan güneşiyle aydınlanan bir kadın değil buradaki.

Şüphesiz suçunuzu hafifletebileceğiniz imgeyi, tabii bir suçunuz varsa, mahvedip sizi hayal kırıklığına uğratıyorsam kusuruma bakmayın. Pencerem sokağa, hem de ne çok geniş ne de çok dar olan ve bir zamanlar daha iyi aydınlatılan, sıradan bir sokağa bakıyor. Prado şık bir mahalleydi ama biz buraya taşındığımızda zarafeti çoktan başka bir yere göçmüştü; mahallenin başına da benimle aynı şey geldi: Anılarla yaşamaya başladı.

Karşıma baktığımda yalnızca bizimki gibi evler görüyorum; hani şu "Gençliğinde kesin çok güzelmiştir," gibi faydasız bir laf duyabilmek için her tür yola başvuran yaşlı kadınlara benzeyen evlerden. Bu da demek oluyor ki sevgili, içinde ne kadar yaşayanı olursa olsun gene de boş gözüken, birinde bir arı kovanı olsa da odaları gani gani yeten bu evler.bana benziyor.

Bize katılacağınızı düşünmüştüm. Size yer vardı; enerjinize, gençliğinize. Benimkini paylaşmak istemediğiniz takdirde kendi yatak odanız bile olurdu. Ama aptallığımdan; önümde tüm hayatın uzandığını sandığımdan ve planlarımdan utanacağınızı düşündüğümden, fırsatım varken size bunu teklif etmedim. Sizi tanıdıktan sadece birkaç hafta sonra nasıl ciddi planlardan söz edebilirdim ki? Ama şimdi bunu pekala yapabilirim; artık düşlerimden ve onları gerçeklikle kıyaslamanın nasıl bir his olduğundan bahsedebilirim.

Sizi bu eve getireceğimi düşledim ve bunu bir şekilde yaptım da. Buradaki herkes, her ne kadar hikâyemi bilmeseler de, hayatımı adadığım biri olduğunu biliyor olmalı. Eminim yaşımdan dolayı buna inanmakta güçlük çekeceklerdir; ne de olsa kız kurusu olduğumu düşünüyorlar. Bir genç kız gibi telefon bekleyişimle alay edeceklerdir. Ama işte siz tam da bu noktada eve dahil oldunuz: Yeni arzularım, kontrolsüz iç çekişlerim, nedensiz dolan gözlerim, kalbi kırık kız çocuğu öfkelerimle.

Belki de yokluğunuza müteşekkir olmalıyım; size hayalim-

deki halinizle sahip olabildim ama artık herhangi bir şey için teşekkür edecek kadar aptal değilim. Bir arzum var: Kulaklarıma tatlı sözler fısıldayan diliniz kopsun, defalarca benimkine karışan kirli, yalancı, yapışkan ve korkak diliniz kopsun.

Öfkeyle bekleyen,

Amanda

BİR DELİLİK YAPAN

Hayatımı anlatmak için on beş dakika yeterli olacaktır; bu öylesine boş, öylesine az, öylesine kötü yaşanmış bir hayat ki artık yalnızca birer arzuya ve uzun bir hayal kırıklığı listesine dönüşen düşlerimi anlatmak için geriye vakit bile kalacaktır. Her koşulda bu, ölüm döşeğindeki insanların gözlerinin önünden geçtiğini söyledikleri film şeridi değil. Peki, Leticia, gözlerinin önünden geçen ne öyleyse?

Gözlerimin önünden geçen, uzaktaki fırtına bulutunda tepeler ve tepelerin arasında soğuk bir köy ve sokaklarında bir kız çocuğu ve kız çocuğunun içinde bir fırtına bulutu. Kız çocuğunun yoksunluk dolu kısa bir hayatı oldu. Üç kız kardeşin en küçüğü, babasını tanımıyor ve adı Leticia.

Hâlâ en küçüğüm, babamı hiç tanımadım ve öldükten sonra bile adım Leticia olacak.

Okula gidiyordum. Babaları olmayan başka kızlar da vardı. İşin aslı, tabii ki bir babamız vardı, aksi takdirde dünyaya gelemezdik ama bu hepimizin onu tanıdığı anlamını da taşımıyor. Rastgele bir araya geliyor ve babalardan bahsediyorduk. Kimileri ölmüştü ve diğerleri, benimki gibi, buhar olup uçmuştu. Bazen evde bahsi geçerdi, içimizden biri bir şey sorar ve annem ya konuyu değiştirir ya da "Bu konu hakkında konuşmayı sevmediğimi biliyorsunuz," derdi. Onunla kavga ettiğimiz zaman babamın yokluğunu yüzüne vururduk. Başta ağlardı ama sonra bizden etkilenmemeyi öğrendi. Bazen bizi tehdit ederdi: "O gittiyse ben de gideceğim, o zaman kendi başınızın çaresi-

ne bakarsınız." Bunun üstüne ağlamaya başlardık, sonra sonra babamızı kavgalara karıştırmamayı öğrendik. Zamanla ona "baba" demeyi bıraktık. Son dakikalarımı ondan bahsederek harcamak istemiyorum.

Peki, o zaman neyden bahsetmek istiyorsun Leticia? Ne mutlu ne de üzgün, köyün ışığı gibi, neredeyse Enterríos'un ıslak sokaklarında yürüyen herkes gibi, pançoları ve şapkaları gibi, yakındaki bir arazide devrilen anıt gibi, otuz yaş yukarısı kadınların acıdan çok alışkanlık yüzünden giydiği yarı yas giysileri gibi gri kız çocuğunu hatırlamak istiyorum. Okula gidip dönerken her gün bu caddeleri inip çıkıyordum, bu puslu köyde kadın ve erkek gölgeleriyle karşılaşıyordum.

Bir süre sonra ben de bir gölgeye dönüşeceğim, ardından da bir gölge külüne. Daha sonra ise ne benim gölgem kalacak geriye, ne de herhangi bir kimseye ait herhangi bir şey.

Her sabah ve her öğlen o caddeleri inip çıkıyordum; inip çıkmaktan başka yapılabilecek bir şey yoktu. Her zaman ya kız kardeşlerim eşlik ediyordu bana ya da annem. Jennifer ve Amanda aynı okula gidiyordu ve annem yakınlarda bir yerlerde çalışıyordu. Bu, köyde her şeyin birbirine yakın olduğunu söylemenin başka bir yolu sadece. Tek uzakta kalan düşlerdi. Ve hepimizin gitmek istediği Medellín.

Yapabilenler bizi bırakıp gidiyorlardı; gidiyorlar ve ara ara, ta ki bir gün artık gelmez oluncaya dek, bizi ziyaret ediyorlardı. Geliyorlar ve bize uyanmamız, gerinmemiz, gözlerimizi açmamız ve şehirde yaşamanın ne denli pahalı bir şey olduğunu dinlememiz için Medellín'in alışkanlıklarından bir parça bırakıyorlardı. Pahalıydı ama hepsi oraya geri dönüyordu. Sıkıntıdan ölmektense açlıktan ölmeyi tercih ediyorlardı. Gerçi çok geçmeden Entrerríos'ta hem sıkıntıdan hem de açlıktan öleceğimiz gün de gelip çattı. O gün annem, "Şimdi gitme sırası bizde," dedi. Hesaplar yaptı ve sonunda hep beraber gidemeyeceğimizi söyledi. Birinin kalması gerekiyordu. Annem,

"Birinizi alacağım, diğer ikiniz kalacaksınız," dedi. Hepimiz gitmek istiyorduk.

Annemin beni bırakmaması için dua ettim. Onunla gitmek istiyordum ama diğerleri de bunu istiyordu. Herkes aynı şey için dua etti. Annem o günlerde çok sessizdi, sonunda bir gece, uyumadan önce, beraberinde Jennifer'ı götüreceğini söyledi. Ne başka tek kelime etti, ne de bir açıklama yaptı. Odanın kapısını kapadı, Amanda ve ben ağlamaya başladık. Jennifer bize şaşkınlık içinde, sessiz bakakaldı; yatağa oturmuş, boğazına kadar sarınmıştı. Ağlamanın verdiği yorgunluk bile uyumamı sağlayamadı, gözlerimi kapadığımda korku beni yeniden uyandırıyordu. Gecenin içinde Jennifer'ın da ağladığını duydum.

Bu evde nasıl ağlandığını görmeniz lazım. Herkes kendi köşesinde gözyaşı döker. Amanda odasında her dakika inliyor. Jennifer darbeler yüzünden ağlamıyor; tam tersi: Önce ağlıyor, sonra bedenini bir yerlere çarpıyor. Ve ben, gözlerimi o an açsam, sanki bir kuyunun dibinden bakıyormuşum gibi, her şeyi bulanık görürdüm.

Amanda ve ben köyde kaldık; annem ve Jennifer, Medellín'e gitti. Bana göz kulak olma işi Amanda'ya kaldı. Kaç yaşındaydın Leticia? Küçüktüm, Amanda ise genç bir kızdı. O yaşta bize net gözüken tek şey annemin Jennifer'ı tercih etmiş olmasıydı. Bunu, bizi bıraktıkları ve annemin her ay para yolladığı kadın da söyledi. Hiç düşünmeden, "Eğer onunla gittiyse bu onu daha çok sevdiğindendir," dedi. Ama annem haftada bir arıyor ve bizi çok sevdiğini söylüyordu. Ve her ay, ziyarete geldiğinde, aynı sözleri yineliyordu, fakat söylenen şey eyleme dökülmediğinde bir kız çocuğunun kafası karışır.

Noelito'ya onu sevdiğimi söylüyor ve sevgimi her zaman gösteriyorum. Şimdi ağzımı açabilseydim yine söylerdim. Kollarımda yatıyor ve onu sevdiğimi biliyor.

Tüm çocukluklar gibi benimki de yavaş geçti. Hattâ köydeki tüm çocukluklardan daha yavaş. İşin tuhaf yanı, şimdi her

şeyin ne zaman olup bittiğini, ne ara büyüdüğümü, ne zaman artık çocuk olmaktan çıktığımı ve ne ara kırk yaşıma geldiğimi anlayamıyorum. Kırk yılın kırk yılda geçtiğini söyleyebilirler ama bunun böyle işlemediğini hepimiz biliyoruz.

Çocukluğum yavaştı, yavaş, yavaş. Zaman bir sümüklü böcek hızında kendi içine dönüyordu. Gelişigüzel bir bahaneyle, yavaşlığı kıracak bir tehlike saplantısıyla caddeleri inip çıkıyordum. Yavaş yavaş. Her gün tırmandığım ve bir seferinde, tek başıma, bireysel kararım ve başıma bir şey gelme arzusu dışında başka hiçbir dış etken olmadan, kendimi aşağı bıraktığım ağaç geçiyor gözümün önünden. Sıkıcılığı bir yara yahut kırık bir kolla dağıtmak istemiştim. Kolunu bile bile mi kırdın Leticia? Dalın üzerine yattım, yaprakların arasından gri gökyüzünü görüyordum, hiçbir şey duyulmuyordu; ne bir kuş, ne bir inek sesi, ne de bir arı vızıltısı. Gözlerimi kapadım ve yorgun bedenimin ağırlığını dala verdim; kendimi öylece aşağı bıraktım ve tıpkı toprağa düşüp parçalanan bir meyve gibi gürültülü bir şekilde düştüm. Dalların arasından kaydım ve yerdeyken gözlerimi yeniden açtığımda gökyüzü hâlâ griydi.

Kırık kol o yılın başarısı, yeniliği, anlatılacak olayıydı. Ama zamanla alçılı kolum sıradan bir kola dönüştü, belki üzerinde resimler, imzalar, renkli ve kirli karalamalar vardı ama artık hiç kimse onu önemsemiyordu; ilk fırsatta, o alçılı halimle, düştüğüm ağaca tekrar tırmanan ben bile. Neden Leticia? Çünkü zaman yeniden ağırlaşmıştı.

Gözlerimin önünden geçen, sis ve sisin içinde bir ağaç ve ağaçta bir dal ve dalın üzerinde kolu alçılı bir kız. Kız ağlıyor çünkü düşmek hiçbir işe yaramadı.

Faydasızca onlarca insanı kucaklayan o kol, şimdi oğlum Noelito'yu sarıyor.

İkizler beş yaşındayken rakamları sıfırdan dokuza kadar bile doğru düzgün yazamazlardı. Jennifer zaman zaman, birbirlerine hiç bakmadan, aynı numaraları yazdıklarını fark etmişti ve işin daha da ilginç yanı bunun ardışık bir şekilde üç kez tekrarlanmasıydı. Bu durumu, her ne kadar konu hakkında tek bir kelime okumasa da, ikiz olmanın gizemlerinden biri şeklinde yorumluyordu. Kendininkiler dahil tüm ikizlerin tuhaf insanlar olduklarını düşünüyordu, ayrıca çocuklarının rakamlarla yaptıkları bu şey ona iyice tuhaf geliyordu.

Herhalde aralarında özel bir bağ kurma yetisine sahiptiler.

Haftada iki gün eve temizliğe giden kadın, ikizlerin sayıları koro halinde söylediklerine tanık olmuştu. Adı Belén olan kadın bu oyunda da doğaüstü bir yan gördü. Bir akşam, evden çıktıktan sonra, elindeki dört numarayla kendine bir piyango bileti aldı. Ertesi gün kazanan dört numaradan üçünü tutturmuş olduğunu öğrendi. Jennifer'a hiçbir şey söylemedi ama o evde çalıştığı sürece ikizlerin peşinde dolandı durdu. Hattâ, patronuna eve gitmediği günlerde ikizlerin yeni sayılar yazıp yazmadıklarını sordu.

"Sanırım evet; şuralarda karaladıkları bir kâğıt olacak."

"Sayılar mı?"

"Evet."

"Hangileri olduklarını hatırlamıyor musunuz?"

"Niye soruyorsun Belén?"

Belén ne cevap verdi, ne de daha fazla soru sordu. Tüm gü-

nünü buruşturulmuş kâğıtların arasında ikizlerin yazdığı rakamları arayarak geçirdi. Hiçbir şey bulamadı ama birkaç hafta sonra ikizler, gözlerinin önünde, birbiriyle aynı sıralamayla dört aynı rakam yazdılar. Belén bu sayılarla piyango oynayıp büyük ikramiyeyi kazandı. Bu kez talihini Jennifer'la paylaştı.

"Düşünsenize hanımefendi, bu kadar çok param olacağı kimin aklına gelirdi?"

"Kimsenin."

"Kimsenin," diye tekrarladı Belén ve "şimdi ne yapacağımı bilemiyorum, artık çalışmam gerekmiyor ama ikizlerden ayrılmak da istemiyorum; onlara çok bağlandım, ayrıca..." derken Jennifer onun sözünü kesti, "Merak etme Belén, sana ikileminde yardımcı olacağım: Kovuldun."

Bay Monsalve şimdi on beş yaşında olan ikizleri yanaklarını okşayarak karşılardı. Ne ile meşgul olduğunun hiçbir önemi yoktu; onlarla ilgilenmek için yaptığı her neyse ara verirdi. Bir saat önce Jennifer arayıp çocuklara ilham geldiğini söyledi. "Hemen getir," diye yanıtladı Monsalve.

Ofisine vardıklarında Monsalve kendisine telefon bağlanmamasını talep etti ve geriye kalan bütün randevularını iptal etti. Hattâ Jennifer kendisini aradığı an, geldiklerinde gerekli yarı karanlığı bulabilmeleri için, panjurları bile indirdi. Bina onarım atölyelerinin bulunduğu bölgedeydi; burası Bay Monsalve'nin dikkat çekmeden hareket edebileceğine inandığı oldukça aykırı ve kasvetli bir yerdi.

"İkizler geldi," diye duyurdu Jennifer'm bir seferinde pornografik bir görünüşe sahip olduğunu söylediği ve bu nedenle sekreterden başka her şeye benzettiği sekreter.

Ofis, Bay Monsalve'nin gizemli dünyasının tuhaf insanlarıyla dolup taşardı. Ulaklar ve koleksiyoncular da uğrar, saatlerce sessiz oturup sekreterin ve Bay Monsalve'nin kendileriyle ilgilenmelerini beklerlerdi. Fakat söz konusu ikizler olduğunda, herkes bekleme salonunu terk etmek zorundaydı; o sırada Bay

Monsalve'nin odasında birisi varsa pılım pırtısını bir an önce toplayıp sanki bir tahliye söz konusuymuş gibi alelacele dışarı çıkardı. Böylece içeri, annelerinin eşlik ettiği, Juan Pedro ve Juan Roberto girerdi. Bay Monsalve onları yakınarak selamlardı.

"Ah, çocuklar."

Sonra yanaklarını okşamak üzere yanlarına giderdi. İkizler her zaman çalışma masasının karşısına oturur ve Jennifer bir sandalye çekip arkalarına yerleşirdi. Monsalve artık rutinleşen bu görüşmeleri hep aynı sözlerle başlatırdı. "Neredeyse, neredeyse, neredeyse." Veya, "Bu kez turnayı gözünden vuracağız çocuklar, bu kez turnayı gözünden vuracağız." Monsalve kazanırken Jennifer sevinçten havalara uçar ve ifadesiz bir şekilde anneleriyle Monsalve'nin kutlamalarını izleyen ikizlerine birer öpücük kondururdu. O öğleden sonraya kadar sadece üç kez kutlama yapılmışsa da her ziyarette Monsalve ellerini ovuştururdu.

"Pekala çocuklar, bakalım bugün neler yapacağız."

Bay Monsalve'nin karşısında Jennifer'ın sesi titrerdi. Gözleri parlar, sandalyede hareketsiz oturmakta güçlük çekerdi. Özellikle de adam, ikizlerin söylediği rakamlarla kazandığı zaman. Monsalve onlara, söyledikleri rakamlar için ücret ödemenin yanı sıra, oldukça iyi bir pay veriyordu.

Oğullarının meziyeti Jennifer'da hiçbir zaman işe yaramadı. Belén'i kovduktan sonra farklı yerlerden bilet alarak şansını denedi ama hiçbir zaman ikiden fazla rakam tutturamadı. Para kaybediyor ve ikizlere kızıyordu; çocuklar o kadar küçüklerdi ki öfkenin nedenini anlayamıyorlardı. Jennifer yıllar boyunca denemeye devam etti, sonunda pes edip kendini oğullarının doğaüstü yeteneğini başkalarına satmaya adadı.

"Bay Monsalve, eminim bu kez şimdiye kadarki en iyi tahmini yapacaklar."

"Bakalım bana Loto oynayabilmem için altı rakam verebile-

cekler mi? Büyük ikramiyenin kaç para olduğunu biliyor musun Jennifer?"

Kadın daha ağzını açamadan, "Beş milyar!" diye kendisi yanıtladı. Çekmeceden bir defter, kalem kutusundan bir dolmakalem çıkarıp ucunu ıslattı.

"Hazır mıyız?"

Her ne kadar kendisi hiçbir şey tahmin edecek olmasa da Jennifer gözlerini kapadı; kapalı gözlerle şans meleğine sesleniyor, oğullarının doğru tahminde bulunmalarını istiyordu; sımsıkı kapalı gözlerle onlara tahmin transında eşlik ediyordu. Oğlanlar da gözlerini kapıyorlardı, sımsıkı olmasa da. Bunu sükunet içinde, kaşlarını çatmadan, tıpkı gözlerimizi bir şeyleri daha iyi dinleyebilmek için kapadığımız zamanki gibi yapıyorlardı. İkizler, elbette, hiç acele etmeden iç seslerinin kendilerine talihli rakamları fısıldamaya başlamalarını bekliyorlardı. Bir süre sonra, ara ara durarak, eşzamanlı mırıldanmaya başladılar: Sekiz... Yirmi iki... On iki... İki... On yedi... Üç.

Jennifer yarayı çürük, kanlı ve mor tutabilmek için alnını vurmaya devam etti. Enfeksiyon kapıp kapmadığını görmek için yıkamadı bile. Konu komşu yarayla ilgilenmediğini sanmasın diye gazlı bezi değiştiriyordu sadece.

Komşular ona yardım etmek isteyenler ve istemeyenler şeklinde ikiye ayrılmaya başladılar. Ve annesi de acı çekmeye.

"Sakın bana bunun normal olduğunu söylemeye kalkma çünkü sana inanmayacağım. Ayrıca biraz daha bekleyelim falan da deme; yeterince bekledik. Şimdi doğruca doktora."

"Kendimi iyi hissediyorsam niye doktora gidecekmişim ki?"

"Sen iyi olabilirsin ama alnın iyi değil. Dişleri bile ağrımayan ama içten içe çürüyüp ölen insanlar tanıdım ben."

"Trajedi yaratma, anne."

"Ne yapalım, sen söyle o zaman. Üç ay sonra yaranın aynı, hattâ daha kötü olması sence normal mi?"

"Daha kötü değil ki; artık kanamıyor."

Kanasaydı mutlu olurdu ama öte yandan annesinin ısrarlarından da bıkmıştı. 'Doktora gitsem ne olur?' diye düşündü. 'Başımı deprem günü çarptığımı söylemem gerekmiyor ki. Herhangi bir gün olmuş olabilir. Önemli olan tek başıma gitmek; annem olmadan.'

"Pekala anne, doktora gideceğim ama önce iyi bir hastane bulacağım."

"Ah, öyle mi? Peki, nasıl? Ne kimliğin ne de özel muayene-

yi ödeyecek paran var; fabrikadaki doktor seninle ilgilenebilir, işçilerin çocuklarıyla ilgileniyor onlar."

Jennifer bir an için 'Bu kelimeyi kullanma anne, 'işçiler' deme lütfen, bu kelime bende ağlama isteği uyandırıyor,' diyecek oldu. Bunları söylemedi ama bir revir doktoruna güvenmediğini açıkça belirtti; kız kardeşleriyle onun sigortasına kayıt işlemlerini hızlandıracağını söyledi. Anne, "O bir acil doktoru değil, gerçek bir doktor, duvarda diploması bile var. Ayrıca sigorta belgelerinin çıkması yıllar sürer," dedi.

"Beklemek ne gibi bir sorun yaratsın ki anne?"

"Sorun... Git de aynaya bak lütfen. Taş kafa olduğundan yarın sabah ilk iş seninle ilgilenebilirler."

"Taş kafa olsaydım alnım yarılmazdı."

Jennifer, annesini kendi kendisine söylenmesi için bırakıp, tükenmiş bir halde dışarı çıktı. Yarasının günleri sayılıydı. Sakinleştiğinde her yaranın bir sonu olduğunu anladı: Ya iyileşir, ya öldürürdü; onunkinin iyileşmekten başka çaresi yoktu. Şimdi ona, çürüğünden, doktor ziyaretinden ve tedaviden nasıl faydalanacağını bulmak düşüyordu. Sonrasında ise yola nasıl devam edeceğini görmek.

Bir gözlükçüye girdi. Etrafta merakla dolanıp bir iki güneş gözlüğü denedi ama beğendiklerini alabilecek konumda değildi. Daha sonra yeniden gelmeye karar verdi. Tezgahtara "İyileşmeden önce geleceğim," dediğinde, adam bir anlam veremedi.

Bolívar Parkı'na kadar inip katedralin basamaklarına oturdu. Ayin vardı. Havuzdaki alçalıp yükselen suya kayıtsızca baktı. Bir grup çocuk birbirlerini suya itme oyunu oynuyorlardı. İçlerinden biri, iç çamaşırlarıyla suda sakince, sanki bir jakuzideymiş gibi, takılıyordu. Jennifer kendini onlara eş hissetti. Herkes uyanacağı anın acısıyla yaşıyordu; çocuklardaki tek fark rol yapmaları gerekmemesiydi.

Kaç kişinin kendisi gibi davranacağını düşündü. Herkes yalan söyler ama kaç kişi yalanlarını yaşar? Jennifer, yalanın da

hakikat kadar gerçek olduğunu öğreniyordu; hattâ belki daha gerçek, çünkü yanlışın doğruya dönüşüm sürecinde yalan söyleyen kişi, Jennifer'da olduğu gibi, körü körüne söylenen bir gerçek kadar can yakıcı bir dönüşüm geçirir.

Havuzdaki çocuklara benzemekten nefret etti; onlardan tamamen farklı olacaktı. Ve kendisini istila eden huzursuzluğu boşa harcamamak için farkına vardığı bu duyguları besledi. İnsanlar ayinden çıktıklarında onu perişan ve üzgün görmeliydiler çünkü birkaç dakika önce saldırıya uğramış, alnına darbe almış, çantası çalınmış ve cebinde tek kuruşu kalmamıştı.

Kanım kalp atışlarımın hızında akıyor ya da belki de bu, iki dakikalık geri sayıma başlayan saatin tik-tak sesleridir. Yankılarının duyulmaması için kumaşa sarılarak boğulan yumruklar gibi ses çıkarıyorlar. Biri onları duyacak olsa sesin çok uzaklardan geldiğini söyleyecektir ama ben damarlarımda hissediyorum.

Kapalı gözlerimle pekala bir yuvar da olabilirdim diye düşünüyorum.

Hezeyanlara bu kadar erken mi başladın Leticia? Hayır. Bu, geçmişe dayanıyor. Küçükken bedenimin içinde seyahat edebildiğime inanırdım. Onca sessizlikten korkup gece yarıları bunu düşünürdüm. Gece sokaklarında kimse yürümezdi, var olan üç bar saat on ikiden önce kapanırdı, kapı ve pencerelerden hava bile girmezdi içeriye, fahişeler inlemeden sevişir ve katiller yalnızca izlerini değil, çığlıklarını da silerlerdi. Yalnız kilisenin çanlarının geceyi neredeyse eşit parçalara bölme izni vardı. Bir çan fazla, bir çan eksik hiç kimsenin umurunda değildi. Onların arasında ben bedenimde yolculuk ederdim.

Kapalı gözlerimle zamanın açgözlülüğünde ağır bir yolculuğa çıkıyorum. Bir hayatı anlatmak için kaç dakika gerekir? Zaman o kadar tuhaftır ki, insanları, insan olmayanları, hareketli ve hareketsiz her şeyi seyreltir. Her şey zamandan yapılmıştır. Şimdi ben yalnızca bana kalan dakikalardan ibaretim.

Bedenim değişiyordu ve çevrem aynı kalıyordu. Köyde, gururla, "İsviçreli Kolombiyalı," diyorlardı ve ben orijinalin kop-

yayla aynılığına inanmayı reddediyordum, dünyada iki araf olması bana imkânsız geliyordu. Tek bir ağaç yaprağının bile kımıldamadığı, evin önünden kimsenin geçmediği, hattâ çanın bozulduğu günler vardı. Ben bu köy meydanına bir deli, başıboş gezen bir ahmak gerektiğini düşünüyordum ama hiç, hiçbir şey, odanın içinde kaybolmuş bir sinek bile yoktu.

Neden duruyorsun Leticia? Ne düşünüyorsun? Banyoya kapanıyor, ellerimin yardımıyla bedenimde seyahat ediyordum. Deliklere giriyor, kuru vanalarla sürgün edilerek, şelalelerden çıkıyordum. Amanda gibi, köyün yalnızlığını banyodaki yalnızlıkla korkutup kaçırmak isteyen Entreríos'taki tüm kızlar gibi, kapanıyordum oraya; başka ellerin yokluğunu kendi güvensiz ve meraklı ellerimle gideriyordum. Ama kısa hazdan sonra tüm gece boyunca süren uzun keder geliyordu ve sonra sabah oluyordu, daima bir öncekinin aynısıydı ve bu hep böyle devam ediyordu.

Bir seferinde okuldan dönerken Amanda'ya kaçmayı önerdim. Annemin bize henüz bakamayacağını, çok az para kazandığını ve zor günler geçmekte olduğunu söyledi. Ona, "Annemin yanına gitmekten değil, kendi başımıza kaçmaktan bahsetmiştim," dedim. Amanda durdu ve bana dehşet içinde baktı, sonra, sanki vuracakmış gibi, elini kaldırdı. Koşmaya başladım. Amanda arkamdan bağırdı ve çeşitli pencerelerde hayaletler belirdi. Ağacıma koşup her zamanki dalıma çıktım. Biraz ağladım, annemden ve Jennifer ile Amanda'dan biraz nefret ettim. Sonra sakinleştim, gözlerimi kapadım ve dalda bedenimle oynamaya başladım. Bunu ilk yapışım değildi, daha önce de ağacımın kabuğuna sürtünmüştüm.

Amanda olanları anneme anlattı. Bir sonraki telefon görüşmemizde, "Evden ayrılmayı aklından bile geçirme, şayet bir şeyler planladığını anlarsam..." dedi. Cümlesini tamamlamadı. Beni cezalandıramazdı. Ona meydan okuyabilirdim. "Ne? Kaçarsam ne yaparsın?" Ama sustum. İçgüdülerim her kaçı-

şın gizli olduğunu ve gerçekten kaçmak istiyorsam bundan bir daha bahsetmemem gerektiğini söyledi.

Gitmeme dakikalar kaldı. Kaçış, planladığım an başladı. Birkaç dakika içinde kapı açılacak ve arkamdan kapanacak.

Ağaca yaptığım kısa kaçışlarla idare ettim. Okul çıkışında Amanda ile buluşuyor, sonra sokağa çıkıp artık kardeşimi dinlemez oluyordum. Adım, köşeleri dönüşümü umursamadan, beni bloklar boyunca takip ediyordu; sanki pencerelerdeki hayaletler, uzaklaşamamam için düşürüldüğüm bir tuzak gibi, "Leticia!" "Leticia!" diye tekrarlıyorlardı. Ama son evleri çevreleyen nehri geçtiğimde adım arkada ve ağacım önümde kalıyordu; ketum bir tümseğin tepesindeydi ve zaman zaman acıyıp onu beşikteymiş gibi sallayan soğuk bir rüzgardan başka refakatçisi yoktu. Yoktu benden başka refakatçisi ve benim arkadaşlığım o kadar önemsiz bir şeydi ki, zaman zaman ağaç bana acıyıp bedenimi kabuğuna sürtmeme izin veriyordu.

Hava kararkarken dönüyordum. Her seferinde hiçbir zaman kaçamayacakmışım gibi hissediyordum. Geceden korkarken geceler ve günler boyu sürecek bir yolculuğa nasıl çıkacaktım? Hiçbir zaman yalnız uyumamıştım. Yatağımı Amanda ile paylaşıyordum. Amanda, bana daima uzak olan bu evde sevgiyle ve aile hakkındaki metruk fikirle tek bağımdı.

Amanda itaatsizliğimi unutuyor ve yattığımızda, başka kaynağı olmadığından, dinlediği şarkılardan esinlenerek uydurduğu romantik hikâyeler anlatıyordu. Nadiren televizyon izlerdik; zaten görüntü berbattı ve sinema yalnızca büyük perhizle gelen bir lükstü. Köydeki pek az aşk ilişkisi de öylesine renksizdi ki ne Amanda'nın ne de başka birinin hayal gücünü besleyebilirdi. Her köyde olduğu gibi, burada da kimsenin lafını etmediği gizli hikâyeler vardı; üstelik bunlardan biri benim başıma gelmişti. Hayat bana bir dakika daha hediye ederse anlatacağım.

Şimdi anlat Leticia, anlat! Hayır. Şimdi, kız kardeşimin şar-

kılardan yarattıklarından birini anımsamayı tercih ediyorum. Evlenmek üzere olan ama başkasına âşık bir kadın vardı örneğin ve düğünden bir gece önce birkaç saatini bu âşık olduğu adamla geçirmeye karar vermişti çünkü ertesi gün sonsuza dek yitip gidecekti ve kadının gerçekten sevdiği adam zamanın durmasını, gecenin ebedileşmesini istedi; böylece kadın gidemeyecekti, hiçbir zaman gün doğmayacaktı. Zamanın durup durmadığını sorduğumda Amanda, "Evet," cevabını verdi, "bir mucize oldu ve zaman onlar dışındaki herkes için durdu. Fırsattan yararlanıp birlikte kaçtılar ve zaman yeniden işlemeye başladığında kimse onları bulamadı." Amanda'ya, "Ben de kaçmak istiyorum," dediğimi anımsıyorum ve onun benden bu saçmalıkları sürdürmememi istediğini, "En iyisi uyuyalım çünkü yarın okula gideceğiz," dediğini. Ben geç uyurdum, bir süre Amanda'nın hikâyelerini düşünür, gözlerimi kapar ve seyahate çıkardım, bedenimde yolculuk ederdim.

Alışıldık kendini kaybetmişlik ve ağırlaşan gözkapaklarıyla, ama ertesi sabah ne bu ne de başka bir dünyaya gözlerimi açacağımı bilerek uykuya doğru seyahat ediyor olmak ne kadar tuhaf bir his; ne başka bir yaşamda ne de başka bir evrende ölü bir köpek, ölü bir gezegen yahut herhangi bir başka ceset olacağım: Yalnızca bir çığlık, bir oyuncak, toprakla ve unutulmuşlukla örtülü bir taş.

TELEFON BEKLEYEN

Sevgili görünmez,

Bu mektup elinize geçmeyeceğinden, geceleriyle birlikte, iki yüz yetmiş iki gündür neler düşündüğümü bilmeyeceksiniz. Her gün öğle yemeği yediğim kafeteryada önümden geçtiğiniz günden beri sizi düşünüyorum. Dikkatimi çekme sebebiniz tipiniz değil, yürüme şeklinizdi: Sanki mekânın sahibi sizdiniz ve sizi oraya her gittiğimde gördüğümden, doğal olarak, oranın sahibi ya da işletmecisi olduğunuzu zannettim. Ve bir müşteri gibi masalardan birine tek başına oturup yemek yemenizi garipsemedim. Mekân sahibiyseniz canınız nerede istiyorsa orada yerdiniz.

Ben yakındaki başka bir masaya otururdum; size yakın olmaya çalıştığımdan değil, (her ne kadar ilk andan itibaren yakışıklı ve özgüvenli olduğunuzu düşünsem de sizi benimle aynı saatte yemek yiyen biri olarak görüyordum) tesadüfler bizi hep birbirimize yakın kıldığından. Bana bakıp gülümsemeye başladınız ve ben de karşılık verdim çünkü hâlâ mekân sahibi olduğunuzu ve hareketlerinizin kibarlıktan kaynaklandığını düşünüyordum. Size biçtiğim rolden öylesine emindim ki bir öğlen sizi göremediğimde garsona, "Mekân sahibine ne oldu? Bugün gelmemiş," dedim. Sonra pişman oldum; meraklı, flört peşinde biri gibi görünmüştüm. Oysa tek niyetim sohbet etmekti. Ne fena. En kötüsü de garsonun cevabıydı: "Patroniçe yalnızca haftada bir kez gelir ve hiçbir zaman kafeteryada yemez." Hatamı açıklamak ve sizi patron zannettiğimi anlatmak zorunda kaldım.

Bu utanç verici andan sonra her şey aydınlandı: Siz de benim kadar müşteriydiniz, sevimli bir tesadüf olarak aynı saatte, aynı yerde yemek yediğimiz için bana bakıp gülümsüyordunuz. Henüz fantezilere yer yoktu.

Gerisini zaten biliyorsunuz; gerçi söz verdiğiniz halde beni aramayı bile unuttuğunuza göre kısa ilişkimizin ayrıntılarım da unutmuşsunuzdur herhalde. Dolayısıyla kafeteryanın hınca hınç dolu olduğu, oturacak tek bir masa bulunmadığı ve erken gittiğimden kendime bir yer kapabildiğim günü hatırlayamıyorsunuzdur. Siz, patron edasıyla, ortalıkta dolanıp boş bir masa arandınız ve nihayetinde benimle göz göze geldiniz. Kendinizden emin bir şekilde bana yaklaştınız, ben çorbama sığındım ve siz ne kadar hızlı yaklaşırsanız çorbamı o kadar hızlı kaşıkladım. Ne korkunç. Karşımda durup, oturmanızın bir mahzuru olup olmadığını sordunuz; ne de olsa diğerleri doluydu. Bunların hiçbirini hatırlamıyorsunuz, değil mi? Biraz huzursuzca kabul ettim; hâlâ bir yabancıydınız (o kadar gençtiniz ki, inanın bana, size başka gözlerle bakmam mümkün değildi) ama sonunda huzursuzluğumu dağıtmayı başardım çünkü naziktiniz, hoş sohbet biriydiniz, hattâ beni güldürdünüz.

Bu mektubu okuyabilseydiniz en ufakları dahil tüm detayları hatırlamam karşısındaki şaşkınlığınızı görmek beni öldürürdü. Ne kadar unutkan olursanız olun masamda bana eşlik ettiğiniz gün, sizin her zaman oturduğunuz favori masanız da dahil, başka boş masalar olduğunu hatırlıyor olmalısınız. Bilemeyeceğiniz, siz masama oturduğunuzda aklımdan geçenlerdir. Üzerimdeki bakışlarınız ve gülümsemeniz henüz bir anlam ifade etmiyordu; bunları gençliğinize, neşenize yoruyor, herkese bu şekilde yaklaştığınızı düşünüyordum. Birlikte yemek yediğimizin haftasında, iş çıkışında bir şeyler içmeyi teklif ettiğinizdeki tepkime artık anlam verebilirsiniz sevgili.

Size yemin ederim, bu iki yüz bilmem kaç günün nasıl geçeceğini o an bilseydim, o gece zehir içer ve bir doz da size

verirdim. Şimdi neden mi içmiyorum? Çünkü benden hızlı davrandınız; bana, tükürüğünüzden damıttığınız kendi zehrinizi verdiniz; öldürmeyen ama delirten, zamanla etkisini yitirmeyen, tek panzehiri siz olan zehrinizi.

Ara ara yazım çarpıklaşır da okuyamazsanız kusuruma bakmayın; telefona cevap verdikten sonra yazmakta güçlük çekiyorum. Hâlâ her çalışında yerimden sıçrıyor ve titreyerek açıyorum ve bu yüzden, koşa koşa yanıtlamaya gittiğimden ve arayan bir kez daha siz olmadığınızdan, mektubun başına döndüğümde bir harfi diğerine yapıştırmakta, düşüncelerimi toparlamakta güçlük çekiyorum. Bazen sert bir şeyler içmeden, rom ya da artık her ne olursa, masa başına yeniden oturamıyorum bile. Ve birkaç yudumdan sonra bir küfür savuruyorum: Lanet olsun bana, lanet olsun size, lanet olsun masama oturduğunuz güne ve onu takip edenlere. Böylece, lanet okuyarak, bir günü daha geçiriyorum.

Şimdi sevgili, fayda etmeyen yazma fikrime de lanet okuyorum.

Lanet edilesi bir şekilde sizin,

Amanda

Jennifer aslanları besleyen adama yaklaşıp, "Gazetedeki ilan için geldim," dedi. Onu önce arkadan gördü, terbiyeci olduğunu düşündü, ama sonra eksik dişlerinin farkına vardığından bu fikrinden vazgeçti. Öte yandan iç organlarla beslediği aslanın tüm dişleri tamdı.

Adam çadırı geçip mor karavanı bulmasını söyledi. Orada her türlü açıklamayı yaparlardı. Jennifer kendilerinden geçmiş bir şekilde aslanın yemeği mideye indirişini izleyen ikizleri sarsmak zorunda kaldı. İkizler kafeslerde gördükleri her hayvanın önünde durdular. Çadırın etrafından dolaşıp karavanlara vardılar. Jennifer mor bir karavanın kapısını çaldı, kapıyı son derece zayıf, kısa boylu ve gür sesli bir adam açtı. Jennifer, "İyi günler," dedi, "gazetedeki ilan için geldim."

"Hangisi?"

"İkizlerle ilgili olan."

"İkiz kızlarla ilgili demek istediniz herhalde?"

Kadın, yanında sessizce durup merakla adamı süzen Juan Pedro ve Juan Roberto'ya baktı. "Evet, aynen öyle," dedi ve adamcık onları içeri davet etti. İçeride, küçük odada, Jennifer adamın ikizlerden çok daha kısa boylu olduğunu fark etti. Adam, bakışlarını ikizlerden ayırmadan, Jennifer'a, "Herhalde konuyu biliyorsunuzdur," dedi.

"Çalışmak, öyle değil mi?"

"Evet hanımefendi, sihir gösterisi için ikiz kızlara ihtiyacımız var."

"Illa kız olmaları mı gerekiyor?"

Adam, küçük olsa da gene de kendisine kıyasla büyük kalan bir çalışma masasının arkasına oturdu. Rahatsız olduğunu belirten bir mimikten sonra, "Ah, ne istediğinizi anladım," dedi. Jennifer, "Gerçekten cinsiyetin fark etmeyeceğini düşündüm," dedi. Adam başını iki yana salladı.

"Öyle değil. Ayrıca reşit olmaları gerekiyor. Sizinkiler okula gitmiyor mu?"

"Gidiyorlar ama sadece sabahları."

Adam yine başını iki yana salladı. "Olmaz, olmaz, olmaz," dedi, "ayrıca bir de yolculuklar var. Bizimle seyahat edebilecek kişiler arıyoruz." Jennifer ısrar etti.

"Ama sirk buradayken onlarla çalışabilirsiniz."

"Hanımefendi, lütfen anlayış gösterin: Yetişkin, çekici, sempatik kızlar arıyorum; halk bunu istiyor."

"Ama benimkilerin de kendi yetenekleri var."

"Biliyorum, hanımefendi. Hepimizin bir yeteneği vardır ama bu, herkesin bizimle çalışabileceği anlamına gelmez."

"Çocuklarınki özel bir yetenek."

İkizler dalgın dalgın etrafta dolanıp karavanın duvarlarını süsleyen fotoğraflara bakıyordu. Sirk, hayvan, hokkabazlık, sihir, biçimsiz yaratıklar ve pekala ünlü birer kişi olabilecek ağzı kulaklarında insanlara sarılmış adamcık. Belki de ünlü olan adamcıktı; diğerleri ise onunla fotoğraf çektirmeye can atan sıradan kişiler. Gerek fotoğraflarda gerekse şu anda aşırı gururlu bir hali vardı.

İkizlere, "Pekala çocuklar, neymiş bakalım bu özel yeteneğiniz?" diye sordu. Juan Roberto ve Juan Pedro birbirlerine bakıp, aynı anda, "Biz çocuk değiliz," dediler. Jennifer, zafer kazanmış bir edayla araya girdi: "Gördünüz mü?" "Neyi?" diye sordu adam. "Düşünce okuyorlar," diye açıkladı kadın. Adamcık, heyecanla, "Diğerlerinin düşüncelerini mi okuyorlar?" diye sordu. "Hayır," dedi Jennifer, "birbirlerinin düşüncelerini okuyorlar." Adamın heyecanı yerini hayal kırıklığına bıraktı.

"Bu bir şov için yeterli değil. Halk her şeyin önden hazırlandığını düşünür."

"Oğullarımın yeteneği bununla sınırlı değil, bayım."

Jennifer, adamın merakını uyandırmak için birkaç saniye sustu ama onun, aleni bir şekilde, saatine baktığını görünce, "Oğullarım piyangodaki rakamları tahmin edebiliyorlar," dedi. Adam arkasına yaslandı ve ilgilenmiyormuş gibi davrandı.

"Bu da bir sirkte işe yaramaz. Bir düşünsenize!"

"Şovun bir parçası olması için değil, kişisel olarak faydalanmanız için söylüyorum."

Adamcık davetkar bir mimik yapmaktan kendini alıkoyamadı. İkizlerin kendisine bakma şekillerinden hoşlanmamış olsa da Jennifer'ın özgüveni ve kararlığı onu çekiyordu.

"Peki, nasıl oluyor bu iş? Yani, hangi piyangodan söz ediyorsunuz?"

"Herhangi birinden."

"Herhangi birinden?"

"Evet, gündelik çekilen herhangi birinden."

Adam bir sirk kahkahası attı; bir palyaçonun kibirli gülüşüne benziyordu. "İkramiye kazanmak için bütün biletleri almam gerektiğini söylemeyin hanımefendi." Kadın, "Burada sizin şansınız devreye giriyor beyefendi," dedi. Adam, dirseklerini çalışma masasına dayayıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Zeki gözükmek için gözlerini kıstı. "Peki, ya sizin kazancınız ne olacak?" diye sordu.

"Rakamlar için ufak bir ücret alıyoruz; bir de ikramiyeden küçük bir pay."

"Kazanırsam."

"Tabii ki."

"Yine de anlamadığım bir şey var," dedi adam. İkizler masadan uzaklaşıp dışarı bakmak üzere pencere kenarına gittiler. Çocukların fısıldaştığını duyan adam huzursuz oldu. "Neyi anlamadınız?" diye sordu Jennifer.

"Çocukların bu yeteneğinden siz neden faydalanmıyorsunuz? İnanılmaz zengin bir kadın olurdunuz. Düşünsenize; her hafta bir ikramiye kazanabilirsiniz. Loto, mesela. Kaç para veriyor biliyor musunuz?"

"Sekiz milyar bilmem kaç avro."

"Sekiz milyar beş yüz milyon, hanımefendi."

İkizler pencereden ayrılıp çevrelerini sardılar. Juan Pedro annesinin kulağına eğilip, "Anne, gitmek istiyoruz," diye fısıldadı. Kadın, "Hayır, bekleyin, bitmek üzere," dedi. Juan Roberto ısrar etti, "Bırak çıkalım, hayvanları görmek istiyoruz." "Hayır, hayır," dedi Jennifer. Adamcık araya girdi, "Bırakın gitsinler; kafeslere çok yanaşmayın." Önce ikizlere, sonra kadına gülümsedi. İkizler sokağa çıktılar. Adam, "Böylelikle bu tahmin yürütme işini sakin sakin açıklayabilirsiniz. Kahve ister misiniz?" dedi. Jennifer başıyla onayladı. Adam iskemleden kalkıp mutfak bozması yere doğru gitti. "Yanağınıza ne oldu?" diye sordu durduğu yerden.

"Dövdüler."

Adam kahve yapmayı bırakıp kadına baktı. Kadın daha fazla açıklama yapması gerektiğini fark etti.

"Bana saldırdılar."

Adam kahve koyarken, "Tanrı aşkına," dedi. Elinde kahveyle masanın başına döndüğünde kadını duvardaki fotoğrafları incelerken buldu. "Pekala, şimdi anlatın bakalım, oğullarınızın yeteneğinden neden siz faydalanmıyorsunuz?" dedi.

Kadın kahve fincanını alıp çene hizasına götürdü. Gözlerini dumana dikerek, "Bu, benim de anlayamadığım bir mesele," dedi, "güçlerinden ne onlar, ne de ben faydalanabiliyorum. Tanrı, dişi olmayana mısır verdi."

"Sizin durumunuz tam tersi hanımefendi. Dişiniz var ama mısırınız yok."

Adam güldü ve yeniden arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne atıp ellerini başının arkasında birleştirdi. "Benim başıma

da benzer bir şey geldi," dedi, "ama ben bunu doğanın bir dengesi olarak görmeyi öğrendim; doğa kişiye bir güç verir, başka birini alır. Bakın bana."

Jennifer adama baktı ama bir şey anlamadı. Adam, hareket etmeden, "Benim de doğal bir dengem var," dedi, "her şeyim küçük değil."

Kadın elinde olmadan güldü ve adam bunu bir onay işareti olarak algıladı. Kadın, başka bir yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için bakışlarını kahveye dikti. İçti. Kahve soğuk, zift gibiydi. Yine de Jennifer, adamın bakışlarını üzerinde hissettiğinden, içmeye devam etti. Gözlerini kaldırdığı tek anda adam fırsattan yararlanıp göz kırptı.

Dışarıda bir fil sabırsızca hortumunu kaldırıp kuvvetli bir ses çıkardı.

Üç dakika önce ölüm hakkındaki fikirlerim tamamen farklıydı. Fark, düşündüğüm şeyi gerçek kılmamda. Her insan kendi bildiği gibi "yaşar" ama, ölüm gibi, birtakım şeyler yaşansa da anlatılamazlar.

Herkesin bildiği şeylerle zaman kaybetme Leticia, dakikaları say ama kaç dakikan kaldığına dair en ufak bir fikrin bile yok, değil mi? Dikkatini topla, bak, neredeyse erişkin bir kızı, dağlık, bulutlu ve soğuk bir köyde tek başına bıraktın. Kaçmaktan başka düşü, planı olmayan bir kızı.

Her hafta annemin arayıp artık onunla ve Jennifer'la yaşamaya gidebileceğimizi söylemesini bekliyordum ama söylediği tek şey, "Henüz değil, hâlâ zor günler geçiriyoruz, orada kalmanız sizin için daha iyi," idi. Ya yalan söylüyor ya da bizden bile berbat durumdalar diye düşünüyordum. Yatağa girip ağlıyordum. Amanda, "Böyle iyiyiz, Leti, köy sakin, insanlar sevgi dolu," diyordu. Susmasını istediğimde, "O zaman ağlama, yoksa uyuyamıyorum," diye karşılık veriyordu. Ağacıma gidip ağlamak istiyordum ama eve gelen kadın her gece kapıyı kilitliyordu.

Amanda bir gün kadın olarak uyandı. Her ne kadar, daha sonra yaptığım hesaplamalarla bunun çok daha önce gerçekleşmiş olduğunu anlasam da, ne eve gelen kadın ne de ben regl zamanını bildiğimizden o sabah olduğuna kanaat getirdik. Amanda utançtan ağladı, ben korkudan ağladım. Kadın öfkelendi ve Amanda'yı çarşafını yıkamaya zorladı. Annem öğren-

diği zaman pek bir şey söylemedi. Yalnızca, "Bir masraf daha," dedi. Amanda her şeyi bana sonradan açıkladığında yeniden ağladım; bu kez korkudan değil, ondan farklı olduğumdan. Ben de kanamak istiyordum.

Kanadım da ama başka bir sebepten. Aynı yerden ama başka nedenle. Yıllar önceydi; daha önce hiç kimseye anlatmadım. Ama artık anlatma zamanı geldi Leticia; anlat artık.

Çocukluğunu yitirmek üzere olan bir kız çocuğu görüyorum. Ağacının dalında; akşamüstü saat altı suları. Sis havayı daha erken karartmıştı. Eve dönmem gerektiğini biliyordum ama altımda ayak sesleri duydum. Bu ayak seslerinin öncesinde hiçbir şey duyulmuyordu; ne yaprakların hışırtısı, ne inek sesleri, ne de arıların vızıltısı. Çanlar bile daha sonra çaldı. Adımlar yaklaştı; dalların altında onu görünceye dek kılımı kıpırdatmadan bekledim. Başını kaldırdı ve eliyle beni aşağı çağırdı. Külotumun gözükmemesi için yavaş yavaş indim. Kollarını uzatıp beni alçaktaki daldayken yakalayıp yere indirdi ve saçlarımdaki yaprakları ayıkladı. Bana yere yatmamı söyledi, kaskatı uzandım. Eteğimi kaldırıp külotumu çıkardı. Gözlerimi kapadım ve sonrasını yalnızca kulaklarıma bıraktım. Bütün vücudum ağrıdı. Kulağımın dibinde inlediğini duydum. Kapalı dudaklarımı öptü, daha güçlü bir şekilde inledi ve sustu. Beni temizlediğini hissettim. Gözlerimi açtığımda gitmişti.

Daha sonra onu dükkana bir şeyler taşırken gördüm. İncecik, uzun boylu ve solgun bir oğlandı; daha önce hiç görmemiş olsam da, o da Entrerríos'ta doğup büyümüştü. Hiç konuşmadık ama onu görmek için defalarca dükkanın önünden geçtim. Her akşam ağacımda gelmesini bekledim ama hiç gelmedi. Medellín'e gidinceye dek bekledim. Adı Josué'ydi.

Bizi Entrerríos'tan kurtaran mucizenin adı Amanda'ydı. On sekizini doldurdu, okulu bitirdi, evlenecek bir sevgilisi olmadığından gitmekten başka çaresi kalmadı. Böylece ağır ölümü de başladı. Ondan ve hiçbir şeye sevinmeyen annemden çok daha fazla sevindim. Annem, "Bakalım nasıl bir çözüm bula-

cağız," dedi bize, "bir odası daha olan bir yer bulmak gerek." Hattâ bana okulu bitirinceye kadar kalmamı ima etti ama hiç tereddüt etmeden, "Amanda gidiyorsa ben de gidiyorum," dedim, "öyle ya da böyle." Ne kaçmama gerek kaldı, ne de bağırıp çağırarak tepinmeme; oradan ebediyen kurtuldum.

Son akşamımda ağacıma veda etmeye gittim. Onu artık bırakabileceğimi düşündüğüm ana dek yanında kaldım. Bir yaprağını koparıp kitaplarımdan birinin arasına koydum ama oradan oraya dolanırken kaybettim. Dibe vurduğum zamanlarda yalnızca ağacımı ziyaret etmek üzere köye geri dönüş planları yaptım. Fotoğrafını çekmek istedim çünkü ona dair tek imgem hafızamdakiydi ama köye hiç dönmedim ve zihnimde yalnızca silik bir leke kaldı. Ağacım çoktan değişmiş olmalı.

Sonra, Noelito'ya anlatmak üzere, onu yeniden inşa ettim. Ona basit şeylerden bahsetmeliydim; ağaç hem yeterince basit hem de özeldi. Çocuğumun kıt aklına sokabildiği pek az şeyden biri ağacım oldu. O ve deniz. Denize nerede âşık oldu bilmiyorum; ben hiç deniz görmedim, dolayısıyla da pek anlatmış olamam. Bir dergide ya da televizyonda denizi gördüğünde, sanki dalgalar ayaklarına vuruyormuş gibi, sevinç çığlıkları atıp sıçrıyordu.

Ağaçtan geriye hiçbir şey kalmamış olmalı. Her ne kadar kiminle ve ne şekilde olduğunu idrak edemesem de Entrerríos'un geliştiğini söylediler. Oysa ben, aksine, küçülmüş olacağını düşünmüştüm, hattâ ortadan kaybolsa ya da bir hayalet köye dönüşse şaşırmazdım. Ama bana öyle olmadığını söylüyorlar, dolayısıyla herhalde ağaca kadar yayılmıştır ve üzerinden bir ev ya da bir yol geçmiştir; hayatın içimde nefes alan her şeyi ezerek benim üstümden geçişi gibi tıpkı.

Bundan sonra ona hiçbir şey olmayacak. Hattâ ondan bahsetmeyeceğim bile. Bir kız çocuğunun üzerinde dünyadan saklandığı, kaçışlarını planladığı ve zaman zaman sürtündüğü o ağaç benimle birlikte ölecek. Josué'ye gölge eden o ağaç.

Jennifer dehşet içinde uyandı. Doktorla randevusu vardı. Yataktan fırlayıp yarasına bakmak üzere aynaya koştu. Son iki haftadır başını vurmayı bırakmıştı ama hâlâ gazlı bezle sarıyordu. Annesi, veda etmek üzere, odasına geldi. "Randevu günün," dedi. "Benimle geliyor musun?" "Hayır," dedi Jennifer, "randevuya daha var. Ben sonra geleceğim." "İşin bittiği zaman," dedi anne, "gel de nasıl gittiğini anlat." Jennifer parmağıyla kendisine para kazandıran yarayı okşarken başıyla onayladı.

Hazırlanması her zamankinden uzun sürdü ve temiz saçıyla alakasız kaçacağından bezi sarmamaya karar verdi.

Muayenehanede doktor yatağa oturmasını istedi, Jennifer bunun gerekli olmadığı konusunda ısrar etti. İçeri girdiğinden beri durmaksızın açıklama yapmış, muayenenin gereksiz olduğunu anlatmıştı. Doktor, "Seni muayene edersem annenin içi rahat edecek," dedi. Jennifer, "Annem çok heyecanlı bir tiptir, sadece basit bir darbe; asıl siz onu muayene edin, kalbi sıkışıyor," diye karşılık verdi. "Sonra onu da muayene ederim," dedi adam, "ama şimdi sana bakmak istiyorum." Ve bilgileri kayda geçirmeye başladı: "Yaşın?" "19." "Kilon?" "51." "Eğitim durumun?" "Lise mezunu." "Hiç ameliyat oldun mu?" "Hayır." "Herhangi bir ilaca alerjin var mı?"

"Bu çok anlamsız doktor, ben hasta değilim."

"Annen..."

"Annem beni delirtecek doktor. Olan bu."

Adam yazı yazmayı bırakıp parmaklarının arasındaki ka-

lemle oynamaya başladı. Gözlerini kıza dikti ve Jennifer bakışlarını pencereye çevirdi. Sandalyesini çektiğini fark etti ve göz ucuyla ayağa kalktığını gördü. Adam, "Gel," dedi, "yatağa otur, lütfen."

Jennifer bir süre yerinden kalkmadı ama sonra boyun eğip adamın karşısına oturdu. Adam, kızın yüzüne düşen saçı geriye attı ve Jennifer başını öne eğdi.

"Başını kaldır. Bırak da bakayım."

Adam çenesinden tutup nazik bir şekilde kızın yüzünü kaldırdı. Yaraya bakıyordu, kızın gözlerine bakıyordu. Ne olduğunu bilmese de bu adamdaki bir şey Jennifer'ın hoşuna gitti.

"Annen başını deprem günü çarptığını söyledi."

"Annem hiçbir şey bilmiyor."

"Peki, ne oldu öyleyse?"

Adam, Jennifer'm çenesinden tutmaya devam ediyordu, konuşurken neredeyse dudakları yüzüne değiyordu. Jennifer, sevgilisi olmayan hiçbir erkeğe bu denli yaklaşmadığını düşündü. Doktora, "Deprem günü oldu," dedi.

"Ama bu en aşağı dört ay önceydi."

"Yakın zamanda yeniden çarptım."

"Aynı yer mi?"

"Hayır doktor, bu sefer banyodaydım."

"Alnından bahsediyorum."

"Bende banyodan bahsediyorum, doktor."

Adam uzaklaşıp bir çekmeceden fener çıkardı. Döndü ve ışığı yaraya tuttu. Yeniden kızın çenesini kavrayıp yüzünü sağa sola çevirdi. "Başın döndü mü?" "Hayır." "Bulanık gördün mü?" "Hayır." "Yara acıyor mu?" "Hayır."

"Hiçbir şeyim yok, doktor."

Adam, feneri kapadı ve bakışları yeniden buluştu. Jennifer gülümsemek istedi ama kendini tuttu. Doktor kuvvetli bir nefes verdi ve Jennifer ılık nefesi yüzünde hissetti. Adam sandalyesine dönüp bilgisayarda bir şeyler yazmaya başladı.

"Son seferinde nereye çarptın?"

"Lavabonun kenarına."

Adam yazmayı bırakıp ona baktı. Jennifer, "Kaydım," dedi. Adam bir şeyler daha yazdı. "Dikkatli olmalısın." "Biliyorum, doktor." "Demek istediğim aynı yaraya alınan darbelerin geri dönüşü olmayan travmalara yol açabileceği." Jennifer başıyla onayladı. "İç kanamalardan bahsediyorum, anlıyor musun?" Jennifer bir kez daha başıyla onayladı. Sessizce bakışırlarken Jennifer adamın kırklı yaşlarında olduğuna kanaat getirdi. Eline baktı; yüzük yoktu. Adam yazmayı bitirip, "İki hafta sonra seni tekrar görmek istiyorum," dedi.

"İki hafta içinde sınavlarım var, doktor."

"Seni fazla tutmayacağım canım, yalnızca yaranın gidişatını görmek istiyorum."

Jennifer koltuğunda kıpırdandı. Duvardaki tek diplomada yazanları okuyormuş gibi yaptı. Sonra, "Tüm hastalarınıza canım mı diyorsunuz, doktor?" diye sordu.

"Yalnızca sevdiklerime."

"Ah."

Adam ayağa kalkıp kapıya gitti. Kız, muayenenin bittiğini anlayıp onu izledi.

"Emilce'den randevu al."

Jennifer adamın karşısına geçti ve birden onu artık bir doktor gibi görmediğini fark etti. Yine de, "Çok teşekkürler, doktor," dedi ve adam kapıyı kapatıncaya dek ona bakmayı sürdürdü.

Muayenehaneden çıktığında annesini diğer işçilerle birlikte yemek kuyruğunda buldu. Her ne kadar annesi meslektaşlarıyla gülüşse de bu görüntü Jennifer'ın içine dokundu. Ne niye güldüklerini ne de bu şekilde nasıl neşelenebildiklerini kavrayabildi. Annesinin bu teslimiyet hali huzurunu kaçırıyordu. Selam vermek üzere yanına gitmedi. Yürümeye devam etti. Fabrikadan çıktığında inanılmaz bir rahatlama duydu. Yüzünü

güneşe doğru kaldırdı ve bir bulut güneşi kapayıncaya kadar böyle kaldı. Gözlerini açıp yüzünü fabrikaya döndü; birisinin kendisine baktığını hissetmişti. İkinci kattaki bir camda kımıltısız duran doktoru gördü.

İki hafta sonra yeniden doktora gitti. Herhangi bir bahaneyle randevuyu iptal edebilirdi ama yapmadı; öte yandan annesinin de bu kontrolden haberi vardı. Jennifer muayenehanenin kapısını kapalı buldu ve geri dönmeyi düşündü. Anında açılmazsa gitmeyi kafasına koymuş bir halde hafifçe kapıyı çaldı. Kapıyı sekreterin açacağını düşünmüştü ama karşısında doktoru buldu. Adam kızı yanaklarından öptü ve hafif uzamış sakal Jennifer'ın yüzünü kaşındırdı. Emilce'nin masası boştu. "Emilce bir iki iş halletmeye gitti," dedi doktor. "Bugün hem doktorum hem de sekreter." Gülümsedi ama Jennifer ona karşılık vermeye cesaret edemedi. Adam, "İçeri geç, doktor seni bekliyor," dedi.

Kız hâlâ gülümsememişti. Adamın arkasından içeri girdi. Herkes yerini aldı. Doktor, bilgisayarı açıp parmaklarını klavyeye götürdü. "Pekala, nasılsın bakalım Jennifer?"

"İyi."

Adam gözlerini üzerine dikip sözlerini tekrarladı: "İyi." Kız, ellerini baldırlarının altına koydu. Doktor yeniden ekrana bakıp, "En son on beş gün önce görüştük, değil mi?" dedi.

"Hı hı."

Adam gözlerini ekrandan ayırmadan tekrarladı: "Hı hı. Nasılsın bakalım?"

"İyi. Artık ağrımıyor."

"Geçen geldiğinde de ağrımadığını söylemiştin."

"Öyle mi dedim?"

"Öyle dedin."

"Şimdi de ağrımıyor o halde."

Doktor, ellerini klavyeden çekip arkasına yaslandı. Kızın gözlerine baktı. Kız bakışlarını kaçırıyordu. Zaman zaman göz

göze geliyorlar ama sonra Jennifer yüzünü çeviriyor ve adamın iki hafta önce kendisine baktığı camdan dışarı bakıyordu.

"Yatağa geçelim, Jennifer."

Tıpkı önceki gibi, nazik bir şekilde saçını arkaya attı ve çenesinden tuttu. Kızın gözleri doktorun üç günlük sakalla kaplı çenesindeydi. Adam yaraya dokunurken, 'Acaba kaç yaşındadır?' diye geçirdi aklından. Jennifer, kırk bir, kırk iki olduğunu düşündü ama doktorun dizine yaslandığını fark ettiği an hesap yapmayı da bıraktı. Emin olmak için gözlerini indirdi: Dizi, hiçbir şey olmamış gibi muayenesine devam eden doktorun bedenine dayalıydı. Yüzü kızardı, elleri ve bacakları buz kesti. Kalp atışları düzensizdi. Adam, yarayı daha iyi görme bahanesiyle kıza iyice yapıştı; kız dizinde bir sertlik hissetti. Adamın çenesini daha sıkı tutup, saçını bir kez daha geriye attığını ve parmaklarını bir tarak gibi saçlarının arasından geçirdiğini de hissetti. Bunun üzerine Jennifer gözlerini kaldırdı ve adamın karanlık ve buğulu gözleriyle buluştu.

Birbirlerinin dudaklarını, dillerini, hattâ dişlerini ısırmaya devam etmeden önce, adamın sakalı kızın tenini tahriş etmeden önce, yatağa uzanmadan biraz önce, Jennifer, iki öpücük arasında, "Hasta olmam gerekiyor," dedi.

"Ne?"

"Sekellere ihtiyacım var, doktor, yaramın sonuçlarına ihtiyacım var."

"Ne?"

"Bana çok kötü olduğumu, kafamda hasar olduğunu söylemenize ihtiyacım var. Tedaviye gereksinimim olduğunu söylemelisiniz, çok hasta olduğumu yazmalısınız."

Adam, hiçbir şey anlamasa da, hepsini kabul etti. Ve onu acil bakması gereken bir hasta gibi soyarken Jennifer, "Sorunun ciddi olduğunu söylemelisiniz, çok pahalı ilaçlar yazmalısınız," deyip durdu. Adam, kızın üzerine tırmanabilmek üzere beyaz önlüğünü, ayakkabılarını ve giysilerini çıkarma arzusuy-

la dolup taşarken doğru dürüst dinlemedi bile.

Jennifer, annesini iş yerinde ziyarete gittiği zaman kadın, "Ne oldu?" diye sordu. "Kötü gözüküyorsun, rengin gitmiş." "İyi değilim," dedi Jennifer, "zannettiğimiz kadar iyi değilim." "Meryem Ana," dedi annesi ve yüzü kızınınkinden bile solgun bir hal aldı. Kızının ellerini tuttu. Jennifer annesinin gözlerine bakmaktan acizdi. "Neyin var? Yüzüne ne oldu?" Jennifer'ın yüzünde ve boynunda kızarıklıklar vardı. "Yara beni içeriden çürütmüş," dedi.

"Ben demiştim, demiştim işte, defalarca söyledim."

"Sakin ol, anne."

"Kaç defa doktora gitmen için dil döktüm."

"Gittim işte. Tedavi olacağım."

"Durum çok mu ciddi?"

Anne amirin geldiğini görünce ellerini Jennifer'ınkilerden çekip, "Bay Horacio geliyor, akşam evde konuşuruz. Tanrı aşkına kendine dikkat et," dedi. Jennifer kendisini aç gözlerle kesen amirle karşılaştı. "İyi günler," diye selamlayıp yürümeye devam etti ve adam, annesinin yanına varıncaya dek, ona bakmayı sürdürdü.

Jennifer dışarıya çıktığında, geçen seferki gibi, gökyüzüne baktı. Sonra bakışlarını muayenehaneye çevirdi ama içeride kimse yoktu. Derin bir nefes alıp 'Tam saldırıya uğrayacak haldeyim,' diye düşündü.

TELEFON BEKLEYEN

Sevgili menfur,

Organ kaçakçılarının doğduğunuzda kalbinizi çaldığını varsayacağım. Ya da annenize size hamileyken büyü yaptıklarını. Veya genetik bir sorun nedeniyle duygulardan yoksun olduğunuzu yahut ailenizin üzerindeki bir lanet yüzünden Tanrı'nın size ruh vermediğini. Sizi suçlamak için sizin dışınızda sebepler arayacağım. Çocukken geçirdiğiniz bir hastalık sizi sevgiden mahrum bıraktı; bir darbe, bir kaza, yüksek ateş sevgi hücrelerinizi yaktı. Bana verdiğiniz zararın kasıtlı olduğuna inanmak istemiyorum. Bunun tamamen dış etkenlerden kaynaklandığını ve şu anda kurban rolünde sizi savunan bu aptalı bu yüzden unuttuğunuzu düşünmeyi tercih ediyorum. Aramayışınıza bahaneler uyduruyor, bir gün, derken bir gün daha ve bir gün daha birlikte yemek yediğimiz ve sonrasında iş çıkışında buluşmayı teklif ettiğiniz kafeteryaya bir daha gelmeyişinizi geçerli kılacak durumlar yaratıyorum.

Size "Evet," dedim ve bu, uçuruma attığım ilk adım oldu. Henüz hayal kurmuyordum ama teklifiniz gökyüzünde parlayan havai fişekler gibiydi. Pek çok duyguyu bir arada hissettim: Mutluluk, şaşkınlık, garipseme, inanamama. Anlamıyordum. Nasıl olur da benimle ilgilenirdiniz? Hiçbir şey örtüşmüyordu; sanki hepsi bir hataydı, kulağa saçma geliyordu. "Gelemem," demek, randevuyu iptal etmek, benzer bir delilik yapmamı engelleyecek herhangi bir bahane uydurmak üzere sizi arayabileceğim bir numara yoktu. Size yaşımı hiç söylemedim ama oğlum yaşındaydınız sevgili.

Randevumuza gitmeyebilirdim. Lokanta değiştirebilirdim. Kalbimden çok kafam çalışsaydı palavranıza engel olabilirdim. Ama beni suç ortağınız yaptınız. Ve kurbanınız. Teklifinizin altında hiçbir şey yatmadığına inandım. Sizin konuşmak isteyen bir genç olduğunuzu, belki olgun bir kadının tavsiyelerine ihtiyaç duyduğunuzu, hattâ muhtemelen başka kadınlardan bahsedeceğinizi, özellikle de bir tanesine dair fikrime başvuracağınızı düşündüm. Az biraz arkadaş olmuştuk, hepsi bu. Bununla beraber, buluşmaya gelmeden önce süslenip parfüm sıktığımı itiraf ediyorum.

Benden geri kalmadınız: Siz de parfüm sıktınız. Bunu sizi çekingen bir şekilde öptüğümde fark ettim. Yine geri kalmadınız: Sanki uzun zamandır tanışıyormuşuz gibi kolunuzu omzuma attınız ve bana çok şık olduğumu söylediniz. Yalancı, yalancı, yalancı. Yemek yerken nasılsam öyleydim işte; o zaman şıklığımdan falan bahsetmiyordunuz. Ama elbette; randevuya geldiğim zaman bana kancayı taktığınızı fark ettiniz ve bu iltifatla ucunu daha da bir derine geçirdiniz. Bana boğanın matadora yaklaştığı gibi yaklaştığınızdan en ufak bir şüphe duymadan, beni parfümünüz ve büyünüzle zehirlerken domates gibi kızardım, aptal gibi güldüm, kendimi şanslı saydım, yanınızda yürürken yeniden genç olduğumu hissettim.

Barın adını hatırlamıyorum. İçeride artık büsbütün zehirlenmiştim. Birkaç kadeh şarap içip üstüne bir de cin devirdim. Boşluğa atılan bir adımdı. Fakat altta bir ağ vardı; sizin ağınız. Bu ağın, hapsetmek değil de, beni kurtarmak için olduğunu sandım. Gerçeği bilseydim yalnızca daha fazla cin içmekle kalmaz, öğütülmüş cam verdikleri bir sokak kedisi gibi, iç kanama geçirmek için bardağı ısırır, çiğner, hattâ şişeyi yerdim.

Ama hayır, o bardan, topallayarak da olsa sağ çıktım. Sürüklene sürüklene sizin istediğiniz yere kadar geldim. Olanlar için o anki halimi sorumlu tutmuyorum. Sizi, gençliğinizi ve güzelliğinizi sorumlu tutuyorum. Ve bana yasaklı bir bölge ol-

duğunu çok iyi bildiğim halde mutluluk bölgesine izinsiz girdiğim için her şeyden çok kendimi.

Tuzağa bir kez düşmem yetmedi, üstüne bir de aynı hatayı tekrarladım. O berbat otele girdiğimizde başta ne kadar acı çektiğimi hatırlıyor musunuz? Herkesin bize baktığını, dava arkadaşlarımın oralarda dolandığını, patronumu bir kadınla yakalayacağımı düşünmüştüm. Siz bana gülüyordunuz. Ah, ama içeri girdiğimizde işler nasıl da değişti. Bizimle aynı şeyi yapacak olan pek çok çiftin gelip geçtiği o odacık hayatım boyunca bulunduğum en romantik yerdi sanki. Ne döşeğin yapış yapış olması, ne lekeli çarşaflar, ne (benden daha genç ve seksi) koca göğüslü kadın posterleri, ne başka çiftlerin iniltileri, ne yatağın gıcırtısı, ne lavabodaki saçlar, ne de odada bir pencere olmaması umurumdaydı. Tek önemsediğim sizinle olmaktı. Sadece yanınızda bulunmak geriye kalan her tür iğrençliği siliyordu.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum; telefonun çalması mı çalmaması mı? Önünde sonunda ikisi de aynı kapıya çıkıyor; çalmazsa hâlâ beni aramak aklınıza gelmiyor demektir, çaldığında da zaten arayan siz olmuyorsunuz. Seyahate çıktığınızı ve bana haber verecek vaktinizin olmadığını düşündüm ama aradan epey zaman geçti ve hâlâ sizden haber almadım. Telefonun sessizliği başınıza bir şey geldiğini düşünmeme neden oluyor, bir kaza geçirdiğinizi ve bilincinizi yitirdiğinizi yahut konuşma yetinizi veya hafızanızı kaybettiğinizi. Öldüğünüzü bile düşündüm; bir kaza kurşunuyla öldürüldüğünüzü.

Başka bir gezegene gittiyseniz ben burada dönmenizi bekliyorum; komadaysanız veya hafıza kaybı yaşıyorsanız burada iyileşmenizi bekliyorum; öldüyseniz yeniden dirildiğinizi görmek için Kıyamet'i bekliyorum.

Hepsi bahane. Tek gerçek benden sıkıldığınız. Bu kadar basit. Trajedi sözcüğü günler geçip de siz aramadığınız ya da bir daha kafeteryada belirmediğiniz zaman yaşadığım şeyi tanımlamak için kullanılabilir ancak.

Son gecemizin ertesinde öğle yemeğine gülümseyerek gittim ve her zamanki masama oturup sizi bekledim. Saate baktım. Herhalde çok geçmeden gelirdiniz; ne de olsa hep aynı saatte beliriyordunuz. Alışıldığı üzere Rogelio'dan böğürtlen suyu istedim ve yemek siparişi vermek için sizi beklediğimi söyledim. Mahkemeye dönmem gerekiyordu. On beş dakika daha bekledim ama gelmediniz. Rogelio bir kez daha yanıma geldi ama yemek yiyecek vaktim kalmamıştı. Utancımın fark edilmemesi için sonsuz çaba harcayıp yolda yemek üzere tavuklu turta istedim. Bunu Rogelio'nun sizi beklerken aç kaldığımı düşünmemesi için yaptım, yoksa iştahım kaçmıştı. Zaten turtayı dışarı adım attığımda karşıma çıkan ilk dilenciye verdim.

Yine de henüz panik yapmak için fazlasıyla erkendi. Herkes herhangi bir aksilikten dolayı randevuya gelmemezlik edebilirdi. Bir açıklama yapmak ve başka randevu ayarlamak üzere beni arayacağınızdan şüphem yoktu. Evet, evet; beni o gece arayacaktınız. Her ne kadar o gece aramadıysanız da yine de kötü şeyler düşünmeye cesaret edemiyordum.

Sonraki günleri de anlatmam mı gerekiyor? Sizi göreceğim umuduyla her gün kafeteryaya gidişimi ve her akşam telefon edeceğiniz hayaliyle eve koştuğumu anlatmam mı gerekiyor? Normal bir kadınla değil de aptalın tekiyle yattığınızı, o yatağa sizin muhteşemliğinizden değil de kendi kusurlarımdan dolayı giren bir beyinsiz olduğumu, ününüze leke sürmek için anlatacağım. Bunun sizin marifetiniz değil, benim geri zekâlılığım olduğunu bütün dünya bilsin. Salağın tekini yatağa atmanın ne esprisi var ki? Evet, bayım, çünkü bu aptal kendisine yemek için ayrılan o kısacık zaman dilimlerinde, boş sandalyeyi isteyenlere her an gelebileceğinizi söyleyerek, Rogelio'ya arayıp aramadığınızı yahut başka bir saatte gelip gelmediğinizi sorarak, her gün aynı masada sizi bekledi.

Beşinci gün, içerideki herkesin alaycı bakışları ve önüm-

deki böğürtlen suyuyla, ağlamaya başladım. Odama kapanıp ağlıyordum ve kız kardeşlerim hiçbir şeyin farkına varmıyorlardı çünkü kendimi içeri kilitlemiştim, çünkü sadece telefon çaldığında dışarı çıkıyordum. Mahkemedeyken kendimi kontrol etmeye çalışıyor ve ağlama arzusu duyduğumda tuvalete kapanıyordum ama sonraları neredeyse tüm günü, sanki midem bozukmuş gibi, bir yerlere kapalı geçirmek imkânsız bir hal aldı; sakin sakin ağlamamı sağlayacak bahanem kalmadı; (Jennifer'ın yaptığı gibi) dramatik şeyler uydurup ağlayamaz oldum. Açıklama bulma telaşında yitip gittim. Patronum durumumu o kadar felaket buldu ki bana birkaç gün kafa izni verdi. O kadar dağılmıştım ki o günler bana yetmedi; ne on, ne altmış, ne de siz olmadan geçirdiğim bu dört yüz elli sekiz gün kendime gelmeme yeterli oldu.

Bir daha adliyeye gitmedim. Bana verilen izin günlerinin ardından tekrar tekrar izin istedim ve sonunda ehliyetsizlik belgesi vererek beni işten çıkardılar. Doğruydu: Ehliyetsizdim. Ama hangi doktor kederli olduğuma dair bir rapor yazardı ki? Aşk acısı kimin umurunda olurdu ki? Evet, aşk. İstedikleri kadar deli desinler, bu kadar kısa zamanda âşık olunamayacağını söylesinler. İstediklerini söylesinler çünkü âşık olmak için birkaç dakika yeterlidir; kapısı olmayan bir odada sıkışıp kalmam için, beni adliyeden kovmaları için öpücüğünüz yetti bana.

Doğrusunu söylemek gerekirse umurumda olmadı. Bununla beraber Jennifer ve Leticia ortalığı ayağa kaldırdılar. Sanırım devasa bir evde yaşadığımızı anlattım size; kirayı paylaşıyorduk. Bazıları daha çok ödüyordu: Jennifer, bazıları ise daha az: Ben ve Leticia. İşsiz kaldığımı ve bir süre daha kalacağımı öğrendiklerinde nasıl deliye döndüklerini bir düşünün. Bana sebebini sordular, yalnızca yorulduğumu ve devam edebilecek durumda olmadığımı söyledim. Beni sorumsuzlukla suçladılar, hiç olgun davranmadığımı, yüzsüzün önde gideni olduğumu, yaptığımın ablalığa sığmadığını söylediler. Bense sadece çalışa-

cak durumda olmadığımı dile getiriyordum. Yalnızca sakinleşmeleri için onlardan iki hafta istedim; bu iki haftanın sonunda bir çaresine bakacağıma söz verdim. Size yemin ederim ki iyileşeceğime, yatışacağıma, sizi unutmaya başlayacağıma dair umudum vardı.

Hesabı siz yapın. Biraz çaba harcayıverin. Çıkarın, toplayın, o günden bugüne yaşanan her şeyi hesaplayabilmeniz için günleri sayın. Ve biraz daha çaba harcamak size zahmet vermeyecekse, düşünün, bir insanın sadece bekleyerek geçirdiği bu günlerin neye dönüşebileceğini hayal ediverin. Beni aramanızı bekleyerek, sevgili piç kurusu.

Çaresiz,
Amanda

İkizler ayırt edilmelerini zorlaştırmak için birbirleriyle aynı giyiniyorlardı. Saçlarını aynı şekilde tarıyor, aynı yerden ayırıyorlardı. Saç uzunlukları bile aynıydı. Ayak numaraları da öyle. Santimetresi santimetresine aynı hızla büyüyorlardı; ne kilo ne de boy bakımından biri diğerinin önüne geçiyordu. Tuvalete çıkışları bile eşzamanlıydı. Evdeki banyoda iki klozet olduğundan ikizler bedenlerini rahatlatmak üzere yan yana ya da karşıya karşıya otururlardı.

Jennifer, bebekliklerinden itibaren onları aynı giydirdi. Büyüdükleri zaman her birinin kendi zevkine ve kişiliğine göre giyineceğini düşünerek bunu çocukluklarında da sürdürdü. Ama ikizler büyüdüler ve aynı şekilde giyinmeye devam ettiler ve Jennifer, kendi zevklerine göre giyinmeleri düşüncesiyle, ne zaman birbirlerinden değişik giysiler alsa bunları kendi aralarında değiş tokuş ettiler. Bazen biri sabah kırmızı gömlek giyerdi, diğeri yeşil. Öğlen gömlekleri değişip Jennifer'ın kafasını karıştırırlardı. Anneleri onları sadece Juan Pedro'nun sağ kalçasındaki iğne ucundan daha küçük bir ben sayesinde ayırt edebiliyordu. Dolayısıyla kimin kim olduğu konusunda şüphe ettiğinde ikizlere pantolonlarını indirmek düşüyordu. Çocukken bunu yapmak kolaydı ama büyümeye başladıklarında kıçlarını göstermeyi reddeder oldular. Böylece Jennifer, pek çok kez, konuştuğunun hangisi olduğundan bihaber kalakaldı.

Onları kullanmak istediğinde tıpatıp ikizler gibi giyinip davranmalarını talep ediyordu. Şimdi televizyona çıkarmak

üzere doğaüstü güçleri olan kişiler arayan başka bir gazete ilanı için birbirlerinin tıpkısının aynısı olmaları gerekiyordu. Sayılardan, piyangodan ve tüm bu hikâyeden bahsetmeleri için götürecekti onları.

Görüşme günü onlarla, pek de sempatik olmayan, bere giymiş, kalın çerçeveli gözlük takmış bir kız ilgilendi. Jennifer, "Baksana, bir elmanın iki yarısı gibiler," dedi. Kız listeyi doldurmayı bırakıp gözlüğünün üzerinden oğlanlara baktı ve "Her elma birbirinden farklıdır," dedi. "Küçük oldukları için birbirlerine eş gibi gözükürler ama dikkatli bakıldıklarında çok farklıdırlar."

"Kim demiş?"

Kız bir kez daha yazmayı bırakıp gözlüklerinin üzerinden baktı. "Ben," dedi.

İkizler aynı anda güldüler. Jennifer duygulandı. "Gördün mü?" dedi kıza.

"Ne?"

"Aynı anda güldüler."

Kız omuz silkti. Onlara formu doldurması için gereken rutin soruları sordu. Sorular bittiğinde gözlüklerini düzeltti, iç geçirdi ve Jennifer'a, "Pekala, aynı anda gülmekten başka ne yapabiliyorlar?" diye sordu.

"Rakamlar söylüyorlar."

Kız arkasına yaslanıp elindeki kalemi ısırdı. Durağan hali yerini sabırsızlığa bıraktı.

"Hanımefendi, aynı anda gülmek ve rakamlar söylemek arkadaşlarımla da yapabileceğim bir şey."

"İyi anlatamadım. Piyango için tahminde bulunuyorlar."

"Hâlâ anlamış değilim."

"Çocukların söylediği rakamlar ikramiye kazanıyor."

"Biz çocuk değiliz anne!"

"Gördünüz mü? Bir de aynı anda karşılık veriyorlar."

Kız öfkeyle baktı. Elindeki listeyi bir kenara koydu ama

sonra yine aldı. Kalemi yere düşürdü. Eğilip alırken, "Bakın hanımefendi, bu ciddi bir program, Rosana seçimlerini özenle yapar, şovuna şarlatanlar çıkarıp da şanına leke süremem."

"Oğullarım şarlatan değiller, hanımefendi."

"Size katılmıyorum. Dünyada hiç kimse sizinkilerinki kadar boktan bir yeteneğe katlanmaz."

"Benimle uğraşmayın!"

İkizler yeniden güldüler. Jennifer bir sıçrayışta ayağa kalkıp, "Gidiyoruz çocuklar," dedi. İkizler bir kez daha koro halinde protesto ettiler: "Biz çocuk değiliz!" Ama anneleri, ardından bir öfke rüzgarı bırakarak, kapıya varmıştı bile.

Sokağa çıktıklarında oğlanlara, "Siz neye gülüyordunuz öyle?" diye sordu. İkizler cevap vermediler, Jennifer'ın öfkeden gözü dönmüştü, zaten bir cevap beklediği yoktu. Doğrudan eve gidip Álvaro'dan kendisini yalnız bırakmasını istedi.

Tüm kavga dövüşe rağmen bir sonraki hafta telefon edip yeni bir görüşmeye gelmelerini istediler. Arayan, görüştükleri kız değildi, Rosana'nın oğlanlarla tanışmak istediğini söyledi. Jennifer sevinçten havalara uçtu. İntikamın keyfine vardı ve görüşme gününün sabahında, inanılmaz bir neşeyle, çocuklara, "Pekala, bugün birbirinize hiç olmadığınız kadar benzemenizi istiyorum," dedi.

Bereli kız ortalarda yoktu. Son derece yakışıklı bir genç onları bir salona kadar geçirip, Jennifer'a kahve, ikizlere soğuk içecek getirdi. Beş dakika sonra ellili yaşlarında, saçlarında bigudiler olan, bir gözü makyajlı, kuaför önlüklü, sarışın bir kadınla geri döndü. Bu Rosana'ydı.

"Merhaba tatlım, asistanımın bana verdiği raporu gördüm; çalışma grubumdan durumunuzu, yani çocuklarınızın durumunu incelemelerini istedim. Onlar sizin çocuklarınız, değil mi? Her neyse, incelemeyi tamamladılar. Ben bu konuda çok katıyımdır; bu program son derece profesyonelce yapılır, en ufak bir detay bile gözden kaçırılmaz. Durum şu ki, çalışma

grubum sizin vakanızın detaylı bir şekilde ele alınması gerektiğini düşünüyor. Anlat hayatım, nedir bu piyango işi?"

Tam o an salona başka bir kadın girip Rosana'ya cep telefonunu uzattı. "Paco arıyor," dedi. Rosana çaresizce el işaretleri yaparak telefona çıkmak istemediğini belirtti. Mimik ve jestleriyle çok meşgul olduğunu ima etti. Bunun üzerine kadın aynen bu sözleri söyleyip telefonu kapattı. Rosana yeniden Jennifer'a döndü.

"Affedersin hayatım, evet dinliyorum; neymiş bu piyango işi?"

"Oğullarımın tahmin gücü var, hanımefendi. Şanslı numaraları tahmin edebiliyorlar."

Rosana'nın faltaşı gibi açılan gözlerinden biri sanki diğerine oranla daha çok açıldı. Boğazını temizleyip önce oğlana, ardında da odaya sonradan giren kadına baktı. "Bizi yalnız bırakın çocuklar," dedi, "birazdan geliyorum. Kimse bizi rahatsız etmesin."

Diğerleri çıkar çıkmaz sandalyesine iyice bir yerleşip Jennifer'a, "Bu durum programımda çok özel bir şekilde yer alabilir. Bana her şeyi anlat, tatlım," dedi.

Rosana ilgiyle dinledi. Jennifer ona büyük ikramiyelerden bahsettiğinde gözleri, makyajlı gözü diğerine oranla daha çok, parladı. Rosana, Jennifer'ın sözünü sorularla kesti. "Kaç kere doğru tahminde bulundular?" "Neden aynı anda farklı numaralara oynamak gerekiyor?" "Yüzde kaç alıyorsunuz?" "Kazanırsam ne oluyor?" "Peki, niye bu numaralara oynamıyorsunuz?" "Loto'nun on milyar verdiğini biliyor musun?" "Oğullarını birbirlerinden nasıl ayırt ediyorsun?" "Yanağına ne oldu tatlım? Yoksa saldırıya falan mı uğradın?"

Bunca soru yalnızca Rosana'nın güvensizliğini yeniden değerlendirmesine yaradı; ipleri tamamen elinden bırakmadan yahut onları programa resmi bir şekilde davet etmeden önce, "Pekala, şöyle yapalım tatlım, bir deneme yapalım. Çocuklar

bana sayıları versin, kazanırsam sizi *talk show*uma çıkarayım, ne dersin?" dedi.

"Hayır." Jennifer bunu uygun bulmadı ve bu yüzden kendini haklı çıkarmaya çalıştı. "Sabırlı olmak lazım, hanımefendi. Her zaman ilk denemede işe yaramıyor ama siz onları programa çıkarırsanız çok iyi motive olacaklarından eminim."

Rosana, gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. "Doğrulanmadan bir şey yapamam hayatım, kurallar böyle."

"Ama hanımefendi..."

Rosana bir kez daha başını iki yana salladı.

"Hayır, canım. Önce mucize sonra azizlik."

Jennifer köşeye sıkıştığını hissetti ve ikizlere dönüp, "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. Juan Pedro, "Televizyona çıkmak istiyorum," dedi. Juan Roberto, "Ben de öyle, anne," dedi. Rosana yerinden fırlayıp, "Bir yere ayrılmayın, kâğıt kalem getireceğim," dedi. Ve çalışma masasının çekmecelerinin altını üstüne getirirken, Juan Pedro Juan Roberto'ya göz kırptı ve Juan Roberto aynı şekilde karşılık verdi. Rosana, "Hazırım," dedi, "hazırım."

Jennifer'm kulaklarında Rosana'nın sözleri yankılandı: "Önce mucize." Orta parmağıyla işaret parmağını çapraz birleştirip mucizenin gerçekleşmesini diledi. Rosana, "Şöhret sizi bekliyor, çocuklar," dedi. İkizler iskemlelerin kol kenarlarına tutundular, başlarını arkaya attılar, gözlerini kapadılar ve aynı anda arılar gibi vızıldamaya başladılar.

Bekleme salonunda birbirlerine, saate, Emilce'ye sabırsızca bakan ve doktorun gecikmesinden yakınan üç hasta vardı. Kadın, her ne kadar ne ile olduğunu bilmese de, "Doktor hâlâ meşgul," demekle yetiniyordu. Gerçi şüphelendiği bir şey vardı elbet. Kırk dakika önce içeri saçı başı yapılı, baştan ayağa parfüm kokan, kendinden son derece emin ve gururlu Jennifer girmiş, doktor, "Telefon bağlama, Emilce, rahatsız edilmek istemiyorum, bu hassas bir bayan," demişti. Emilce durumdan faydalanıp bir iki kişisel görüşme yaptı ama hastalar kendileriyle neden ilgilenilmediğini sormak üzere beş dakikada bir başına gelip durdular. Özellikle de doktorun ilk önce içeriye almış olması gereken yaşlı bir hanım. Ama doktor hasta sıralamasını önemsemeden ve salonda bekleyenler varken, içeri başka birini alıverdi.

"Doktor hâlâ meşgul, hanımefendi. Rahatsız etmem mümkün değil."

Jennifer dışarıdan gelen sesleri duyabiliyordu. Doktora, "Burada kendimi iyi hissetmiyorum," dedi. Doktor, "Kimse bizi rahatsız edemez canım," diye karşılık verdi. "Rahat değilim." Gömleğinin düğmeleri ve kotunun fermuarı açıktı. Doktor onu öpüyor, o başka bir yere gitmelerini istiyordu.

"Nereye sevgilim? Gidemem, çalışmam gerekiyor."

"Şu anda çalışmıyorsun ki."

"Nöbetteyim."

"İşin bittiğinde görüşebiliriz, sana gidebiliriz."

"Bana mı? Peki, annemi ne yapacağız canım?"

Jennifer, doktorun neredeyse kendisinin farkına varmadan onu soymasına direnmeye çalışıyordu. "Dışarıda insanlar var," dedi Jennifer. Doktor, "Hiçbirini beklemiyordum," diye karşılık verdi, "bugüne randevum yoktu, gelmeni o yüzden istemiştim." Bazen, sanki birbirlerine karşı gerçekten bir şeyler hissediyormuş gibi, birkaç saniye gözlerinin içine bakıyorlardı, ama sonra adam kızı, üzerinde çorabından başka hiçbir şey olmadan, yatağa atma arzusu duyan içindeki hayvana teslim oluyor ve önlüğünü bile çıkarmadan Jennifer'm üzerine atlıyordu. Bağırmıyor, kendilerini tutuyorlardı; en fazla birbirlerinin kulaklarına inliyorlardı.

Kapının öte tarafındaki Emilce, diğer üç hasta sitem ve çaresizlik dolu ifadeler takınır, artık canlarına tak ettiğini ima ederken, arkadaşıyla, kuzeniyle, kız kardeşiyle telefonda konuşuyordu. Hastalar saate bakıp oflayıp pufluyordu. İçeride, semsert ve dapdar bir yatakta, Jennifer ve doktor keyiflerine bakmaya çalışıyorlardı ama zamanlarının ve güçlerinin çoğunu rahat etmeye çabalamakla harcıyorlardı. İçeride ve dışarıda elli dakika geçmişti ve doktor, normalde, bir hastayla yirmi dakikadan fazla ilgilenmezdi.

Sonunda kapı açıldı, Emilce alelacele telefonu kapattı, hastalar kaslarını gevşetti. Doktorun içeriden gelen sesi duyuldu, "Tedaviye devam et, iyi beslen, sokağa çıkma, üç gün sonra görüşürüz." Öncekine oranla Jennifer'ın üstü başı dağılmıştı ama daha mutluydu. Almaya geldiğini elde etmişti. Beyin MR'ı ve röntgeni çektirme emriyle odadan ayrılmıştı. Daha dışarı çıkamadan doktor kapıdan başını uzatıp, "Sıradaki," dedi. Jennifer dosdoğru, zengin insanların gittiği, iyi bir hastane bulmaya koyuldu.

Hastanelerde her ziyaretçinin bir dramı olurdu ve çoğunlukla birinin yaşadığı felaketi bir başkası teselli ederdi; hepsi bir araya geldiğinde dayanışmanın mest edici silahını tetikle-

yebilirdi. Tahlillere herhangi bir hastanede gayet inanılır olabilecek başkaları ekleniyordu. Bazıları ona şüpheyle, diğerleri hoşgörüyle bakıyordu, başkaları ise görmezden geliyordu ama yine de hemen hemen hepsi, ya başından savma isteğiyle ya da iyi niyetten, para veriyorlardı.

Hastanelerde yaşadığı korku güvenlik görevlilerinden ve hemşirelerden kaynaklanıyordu. Dramını en ufak bir el kol hareketi yapmadan, neredeyse fısıldayarak, tüm duygunun gözlerinde birikmesine uğraşıp hikâyesinin ortasına geldiğinde ağlamaya başlayarak anlatıyordu.

Ağına kimi düşüreceğini çabucak anlıyor, verdiği rahatsızlık için özür üstüne özür diliyor, trajedisinin yanı sıra bir de kurbanını başka şekilde köşeye sıkıştırmaya çabalıyordu:

"Çalınan çantam tıpkı sizinki gibi bir Ferragamo'ydu, hanımefendi."

"Çantamda sizinki gibi bir dolmakalem vardı ama benimki gümüş kaplamaydı."

"Çantamda sizinki gibi bir şal vardı; Amsterdam'da *duty free*den almıştım."

Kurbanın yanında çocuk varsa Jennifer çocuklardan bahsediyordu; kurban yaşlıysa konuyu hastalıklara getiriyordu; gençse o da akranlarıymış gibi konuşuyor, onlarla özdeşleşebileceği bir konu yaratıyor, içlerinden birine dönüşüp kaynaşıyordu. Ama tabii ki asıl kurban kendisi olmalıydı. "Namussuzlar tahliller için ayırdığım paranın hepsini çaldılar," diyor, doktor raporunu gösteriyordu. Gözlerinin içine bakıyor ve çok kısık bir sesle, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diyordu.

Birbirinden pahalı dört farklı hastane seçti ve şüphe çekmemek için hiçbirine arka arkaya gitmedi. Bölümleri de değiştiriyordu: Bir seferinde kardiyolojiye, bir başkasında radyolojiye, bir diğerinde onkolojiye, laboratuvara, röntgene gidiyordu. Her ziyarette bir hasta gibi davranıyor, hattâ güvenlik görevlilerine selam bile veriyordu; uzun süreli bir tedavi gördüğünü düşünüyor olmalıydılar.

Haftada iki kez doktoru görmeye gidiyordu. Onu hasta kabul saatinden ve Emilce ofisten çıktıktan sonra görüşmeye ikna etmişti. Bir akşam Emilce ile çıkışta karşılaştı.

"Hastalığın ne durumda Jennifer?"

"İyi, teşekkür ederim, doktor."

"Bana pek öyle gelmiyor, berbat görünüyorsun."

"Şahaneyim, Emilce."

İçeride doktora açıldı. "O mıymıntıda ne buluyorsun, bilmiyorum." "Hiçbir şey," dedi doktor, "sadece sekreterim." Tavandaki beyaz lambayı söndürdü ve muayenehane yarı karanlığa gömüldü; içeriyi sadece masa lambasının ışığı aydınlatıyordu. Jennifer artık adamın kendisini soymasını beklemiyordu. Bir yandan Emilce'den yakınır yahut başka herhangi önemsiz bir konu hakkında konuşurken soyunuyorlar, çıkardıkları giysileri katlayıp sandalyenin üzerine koyuyorlardı. Sonra yatağa geçiyorlar ve adam, hiçbir esprisi olmadan doğrudan içine girebilmek üzere, kızın üzerine çıkıyordu.

Bir seferinde, sevişmeleri bittikten sonra, Jennifer, "Başka bir şeyler yapabiliriz, başka bir yerde buluşabiliriz, mesela dansa ya da yemeğe gidebiliriz," diye yakındı.

"Dansa mı?"

"Evet, dansa. Neden hep burada görüşmek zorundayız? Neden sadece bunu yapmakla yetiniyoruz?"

"Çünkü birbirimizden hoşlanıyoruz, canım."

"Sence başka şeyler yapanlar birbirlerinden hoşlanmıyorlar mı?"

"Tabii ki hoşlanıyorlar ama biz en çok bunu yapmayı seviyoruz, öyle değil mi?"

Kızın yanağını okşayıp yapay bir gülümsemeyle konuyu dağıtmaya çalıştı. Jennifer giysilerini alıp, "Her seferinde daha az hoşuma gidiyor," dedi.

Jennifer bir hafta boyunca doktora gitmedi. Onunla içeri kapanma sebeplerinden şüphe etmeye başlamıştı. Adamdan

hoşlanıyordu: Daha fazla tahlil istiyor ve pahalı ilaçlar yazıyordu. Nazik davranıyordu. Kendisinden fazlasıyla büyüktü ve bu durum hoşuna gidiyordu. Çenesi ve cildini tahriş eden üç günlük sakalı da çekici geliyordu. Pürüzlü cildini hissetmeyi, onunla olmayı seviyordu ama aynı zamanda hevessizdi de ve canı adamın yanına gitmek istemiyordu.

Doktor onun yanına geldi. Annesi aracılığıyla, şüphe çekmemek için, tıbbi mesajlar göndermeye başladı. "Kızınıza beni görmeye gelmesini söyleyin; durumu ciddi." "Kızınıza başka tahliller yaptırması gerektiğini, tedavi sürecini sıkı bir şekilde kontrol altında tutmam icap ettiğini, beni görmeye gelmesini söyleyin." Kadın, şüphelenmiyor, endişeleniyor ve Jennifer'a, kendisine iyi bakmadığı ve sorumsuz davrandığı için nasihatlerde bulunuyor, doktora gitmesini söylüyordu. Jennifer gülüyordu.

Gitti de ve yokluğunun ilişkiyi alevlendirdiğini fark etti. Yeniden görüştüklerinde Jennifer sahte teşhislerden çok daha fazlasını elde etti. Adamı, sanki yıllardır kadın açlığı çekiyormuş gibi heyecanlandırmayı; uyuşukluğun yerini vahşetin almasını sağlamayı; onu koruyucudan cellada çevirmeyi başardı.

"Döv beni."

"Ne?"

"Beni döv."

Adam bunun daha önce başkalarıyla da oynanmış bir oyun olduğunu düşündü. Elini açıp kalçasına iki şaplak indirdi. Jennifer, "Yüzüme," dedi, "yüzüme vur."

Adam kalçasına vurmayı bırakmadan, yine de şiddeti azaltarak, kıza baktı. Yüzünde son nefesini vermek üzere olan birinin yalvaran ifadesi vardı; boğulmadan önce son kez hava almaya çalışan, tutunacak bir el arayan kederli birinin hali, bir idam mahkûmunun kalabalığın içinde anlayışlı gözler arayışı, bir âşığın sevdiğinin gözlerinde huzur bulma çabası. Ölüm döşeğinde, kendinden geçmiş Jennifer, zevkin öbür ucundaki acı için yalvarıyordu.

"Lütfen döv beni."

Adam karar veremediğinden Jennifer elini tuttu ve yanağına doğru itti, bir kez daha denedi ama doktor karşı koydu. Bunun üzerine Jennifer adama öfkeyle saldırdı, birbiri arkasına tokatlar attı ve "Öğren, geri zekâlı, erkek olmayı ve bir kadını mutlu etmeyi öğren." Doktor, üzerinde gidip gelmeye devam eder ve her tokatta gözlerini kaparken daha da şiddetli vurdu ve adam tepki vermediğinden tırnaklarını tenine geçirdi. Doktor sonunda, acıdan çok öfkeyle, bağırdı. Jennifer yeniden tırmıkladı. Doktor elini yüzüne götürdü ve eline kan bulaştı. Kızı kollarından kavramaya çalıştı ama hem kendini savunması hem de sevişmeyi sürdürmesi pek mümkün değildi. İlk dikkatsizliğinde Jennifer yeniden tırnaklarını geçirdi. Doktor ona daha çok sahip oldukça kız daha çok enerji buluyordu. Sadece yüzüne ilk tokadı indirdiğinde Jennifer'm saldırıyı bıraktığını fark etti. Ve zevkin doruklarına ulaştığını.

"Lütfen durma."

Yanağına bir tokat daha indirdi ve kız inledi. "Daha güçlü," dedi. Adam çenesine vurdu. Jennifer bağırdı; acıdan değil, orgazm olduğundan.

Ringdeki iki boksör gibi kendi köşelerinde öylece kalakaldılar. İkisinin de zaferini ilan edecek mecali yoktu. Kazanan, her ne kadar daha çok dayak yemiş olsa da, Jennifer'dı. Morluklara ve izlere rağmen yüzünde bu ifade vardı. Ve sanki doktorun eli Jennifer'ın yüzünden daha çok acıyordu.

Jennifer şükranını uzun ve ıslak bir öpücükle sundu. Adam, "Özür dilerim," dedi ve Jennifer, "Özür dileme, işin büyüsünü bozuyorsun," diyerek karşılık verdi. Muayenehaneden tatmin olmuş ama dayak yemiş bir halde çıktı. Ağzını açmakta zorlanıyordu, yanakları sıcacıktı. Sokağa çıktığında, "Harika bir doktor," dedi.

TELEFON BEKLEYEN

Sevgili amneziyak,

Beni arayacağınızı söylediğiniz günden bu yana telefon en az bin defa çaldı. Kimse benden önce açamasın diye en az bin yarışa katıldım, en az bin kez heyecanlanıp yine en az bin kez hayal kırıklığına uğradım, en az bin kez dua ettim, ölmek ve sizden nefret etmek için en az bin bahane buldum çünkü telefonu açtığım bin seferde de duyduğum ses sizinki değildi. Karşımdakinin konuşmadığı da oldu, bu sessizlikleri size yordum, sanki her insanın diğerlerinden farklı, kendine ait bir sessizliği varmış gibi. Kulağa hoş geliyor ama bu doğru değil. İnsanların benzeştiği bir şey varsa o da sessizlikleridir. Sessizliğin içindeki davranışlar kişiseldir, o ayrı. Sessizliğinize birkaç defa tanık olduğumdan telefonda susan halinizi de gözümde canlandırabildim; tıpkı gözlerinizi tavana dikip kalp atışlarınızın yavaşlamasını beklediğiniz zaman olduğu gibi. Hatırlıyor musunuz? Ben hatırlıyorum ve her hatırladığımda hâlâ tüylerim diken diken oluyor. Sizinkine dokunup yandığı gecelerdeki kadar olmasa da... Sevişmelerimizin sonrasında kendime dokunamaz hale gelirdim. Sizin de aynısını hissettiğinizi sanıyordum; orada sessizce durduğunuzda tıpkı benim gibi derinizi kemiklerinize yeniden yapıştırmaya çalıştığınızı zannediyordum.

Ne düşündüğünüzü öğrenmek için ölüyordum. Nedendi bunca sessizlik, bu iç çekişler? Benim kadar zevk alıp almadığınızı bilmek istemiştim; beni düşünüp düşünmediğinizi... Ya da benim yanımda başkasının hayalini kurup kurmadığınızı.

Zihninizi okuyabilmek için her şeyi verirdim. Sormaya cesaret edemediğim şeyleri öğrenmek için ölüyordum.

Beni nasıl gördüğünüzü, genç kızlarla nasıl bir kıyaslama içine soktuğunuzu öğrenebilmek için gözlerinize girmek istiyordum. Sesimin nasıl tınladığını duyabilmek için kulaklarınıza, ağzımın ekşiyip ekşimediğini bilebilmek için dilinize, ellerinizin tenimi nasıl hissettiğini öğrenebilmek için dokunuşunuza yerleşmek istiyordum. Ama yalnızca ağzınıza yerleşebildim ve taze bir tükürükten başka bir şey bulamadım. Ve defalarca gözlerinize girmek istedim ama siz hiçbir şey görememem ve asıl niyetinizi anlayamamam için içinize kapanıyordunuz.

Bununla beraber artık her şeyi görüyorum. Tüm cevapları biliyorum. Sessizliğiniz sizin yerinize konuşup bana gereken açıklamaları yaptı. Bir tanesi hariç hepsini: Neden ben? Neden benim yaşımda bir kadını seçtiniz? Bir çeşit cinsel sapıklık mı? Sizden yirmi yaş büyük bir kadınla yatmanın nasıl bir şey olduğunu mu öğrenmek istediniz? Benimle sadece koleksiyonunuzu genişletmek için mi ilişki kurdunuz? Herhalde artık sevgili arkadaşlarınıza bir emektarla yattığınızı söyleyebilirsiniz, değil mi? Bu muazzam başarınızdan dolayı onlarla gülüp eğlenirsiniz. Hayatınızın bir sayfasına bu anıyı gururla geçirir veya hikâyemizi heyecanla çekeceğinizi anlattığınız filmlerden birinde kullanırsınız. Sanırım siz istediğinizi elde ettiniz. Benim için zaten artık her şey bitti.

Her sabah bir umut kırıntısıyla uyandığımı inkâr etmiyorum. Kendi kendime, "Erkekler tuhaftır," diyorum, "bir anda benden sıkılıp beni unuttuğuna göre aynı şekilde benimle yeniden birlikte olmak isteyebilir." Erkekler hakkında çok da bir şey bildiğim yok ama böyle olduğunuzu gayet iyi anladım. Her güne bu umutla başlıyorum, sonra saatlerle birlikte beklentilerim de uçup gidiyor ve gecenin sonunda bana yalnızca size yazma tesellisi kalıyor.

Uyuyakaldım. Bu kadar geç yazmaya kalktığım birkaç sefer-

de daha başıma gelmişti. Kucağımdaki kâğıtla yatağa uzanmış bir halde uyuyakalıyor, elimdeki kalemi düşürüyor ve sonra dalgın bir şekilde uyanıyorum. Uyanma sürecim olan saniyeler boyunca ne olup bittiğini anlamakta güçlük çekiyorum; uyumadan önce ne yaptığımı, bu kâğıdın ve bu karalamaların ne olduğunu. Sadece birkaç saniye canım, çünkü tam o anda beni içine soktuğun gerçekliğe düşüyorum. Şu anki gibi tıpkı, size yazacak bir dürtü bulabiliyorsam geri dönüyorum yanınıza, bu sağır dilsiz diyalogla.

Saat sabahın üçü, arılar bile uyuyorlar. Vızıldamıyorlar ya da belki de vızıltılarına alıştım ve artık duymuyorum. Gecenin sessizliği beni korkutuyor, bu yüzden radyom eşlik ediyor bana, sessizliği güç bela böldüğünden telefon sesini de bastıramıyor. Yalnız hissedip koşa koşa beni aramanızı istiyorum. Ya da sarhoş olun ve içtiğiniz her yudum bana ihtiyaç duymanızı sağlasın. Gece, beklenmedik şeyler yapmamızı sağlar. Bana bakın mesela, çok alakasız bir şekilde bir gece sizin yatağınızda buldum kendimi.

Diyordum ki, uyurken bile bir kulağım telefonda oluyor. Bu evde sadece iki telefon var; biri alt katta, diğeri burada, koridorda. Telefonun çalmasıyla odamdan fırlayarak çıkışımı ve yerinden fırlayacak kalbimle koşturuşumu gözünüzün önüne getirin. Tükenmiş bir halde cevap verişimi, sanki koşmamışım ya da başka birini beklemiyormuşum gibi normal konuşmaya çalışmamı, "Alo" sözcüğümün, bağırsaklarımdan kopup gelen kaskatı "Alo"mun doğal tınlamasına çabalayışımı gözünüzün önüne getirin ve sonra duyduğum sesin size ait olmayışıyla ölüp gidişini.

Her ne kadar siz hiçbir zaman anlamayacak olsanız da korkularımın ayrıntıları buralara yazılı kalacak. Yazdığım zaman onlardan kurtulurum sanmıştım ama şimdi onları kâğıda aktaramayacağımı anlıyorum. Telefon hâlâ tüylerimi ürpertiyor. Koşmak zorunda kalmamak için Jennifer'dan defalarca bana

bir kablosuz telefon almasını istedim ama ikizler hiç değilse bu sayede biraz egzersiz yaptığımı söylüyorlar. Ve Jennifer da hareket etmediğim, bahçeye bile çıkmadığım için şişmanladığımı söylüyor. Hattâ bana, "Kablosuz telefonu niye gidip sen almıyorsun?" diye bile sordu ama mümkün olmadığı cevabını verdim.

Hayır, bayım, ben buradan bir yere gitmiyorum; şişmanlarsam bu sizin suçunuz, bacaklarım körelirse bu sizin suçunuz, yürümeyi ve dış dünyanın nasıl bir yer olduğunu unutursam şayet ve ciğerlerim kurursa bu kapalılığı solumaktan, tenim solarsa karanlıkta yaşamaktan, saçlarım kokar, damarlarım tıkanırsa, yatmaktan sırtım yapışırsa, zaman kavramımı yitirirsem, dolabın içindeki bir bitki gibi neslim tükenirse, kalbim büzüşür, hasta olur ve ölürsem bu sizin suçunuz.

Ve sizi suçlayan bu yaşlı kadının kim olduğunu anlamayacağınızı, kaygılanmayacağınızı, beni hatırlamayacağınızı bildiğimden sözlerime kulak verin: Öbür dünyada size işkence etmeyi kendime görev bilecek ve bana verdiğiniz tüm zararın bedelini kıvrana kıvrana ödemeyeceğiniz sürece huzur içinde yatmayacağım. Yaşayanlardan intikam alma numaralarını öldüğüm zaman öğreneceğim. Uyuyan birinin ayağını gıdıklamaktan daha olgun yöntemler vardır herhalde. İnanın bana en kötülerine başvuracağım. En sevdiğim şey üzerine yemin ederim. Yani sizin üzerinize.

Çok yorgun,
Amanda

Okulu bitirmeme sadece bir yıl vardı ama bırakmak istiyordum. Kendime bir şeyler alabilmek için para kazanabileceğim bir işe girmek istiyordum. Annem ancak yol, bazen de bir gazoz parası veriyordu. Oysa ben giysi dolu vitrinlere, dondurmacılara, sinemalara ve erkeklere bakmayı seviyordum. Her öğleden sonra eve dönmekten nefret ediyordum; oraya ev denebilirse tabii. İki odalı eski bir apartman dairesiydi; odalardan birinde annem ve Jennifer, diğerinde Amanda ile ben uyuyorduk. Amanda ile uyumamın sevdiğim tek yanı bana hâlâ şarkılardan esinlenerek uydurduğu hikâyeleri anlatmasıydı. Amanda için Medellín ve Entrerríos arasında hiçbir şey değişmedi. Onun aynı kaldığını görmek korkunç bir işkenceydi çünkü köyün üzerimize yapışıp bizimle buraya kadar geldiğini hissetmeme neden oluyordu.

Hikâyeleri hoşuma gidiyordu. Işığı söndürüyorduk ve o bana, fısıldayarak, "Düşünsene, Leti, bu adam sevgilisine bir şey söylemek istiyor, ruhu acısa da onunla konuşma ihtiyacı duyuyor ve kız, adamın ses tonundan ürküyor, kalbi sıkışıyor ve en kötüsünü beklemeye başlıyor. Adam ayrılmaları gerektiğini söylüyor ama nedenini sormamasını istiyor, kız şimdiye kadar birbirlerine karşı hep dürüst olduklarını, birbirlerini ilk gördükleri andan beri sevdiklerini, aşktan eşsiz bir güneş yarattıklarını ama kendisinin kederden boğulduğunu ve daha fazla konuşamayacağını anlatıyor," diyordu.

Amanda bazen beni duygulandırmayı başarırdı, sesi titrer,

burnu akardı, hikâyeyi bitirmekte güçlük çeker, hattâ zaman zaman ara verirdi. "Adam, Leti," diye devam ederdi, "ölümcül bir hastalığa yakalanmış ve kızın acı çekmesini istemiyor, ondan uzaklaşmayı yeğliyor ama adamın bilmediği ve erken öleceği için hiçbir zaman bilmeyeceği şey şu: Kız da aşk acısından ölecek." Amanda'ya günümüzde hiç kimsenin aşk acısından ölmediğini söyledim ve o benim bunu bilemeyecek kadar küçük oluşumu yüzüme vurdu. Bana, "Elbette ki aşk acısından ölünebilir," dedi, "hem de sadece bir değil, pek çok kez."

Annem her öğlen okuldan çıktıktan sonra ne yaptığımı soruyordu, doğruyu söylüyordum: "Yürüyorum." Anlam veremiyordu. "Nereye yürüyordum, kiminle yürüyordum?" sorularının ardından uzun tehlike listesi geliyordu, Medellín'de tek başına dolanan bir kız çocuğunu bekleyen tehlikeler. Başını ağrıtmamızdan yakınıyor ve acısından bahsederken elini başına değil de göğsüne götürüyordu. Amanda, Jennifer ve benimle aynı sınıfta yer alışına itiraz ederdi. Derslerine çalıştığını ve sıradışı bir şey yapmadığını söylerdi. Yürümenin de sıradışı bir şey olmadığını savunurdum. Jennifer ağzını açmazdı, morluklarını gizlemek için başını önüne eğer yahut saçını yüzüne düşürürdü.

Annem haklı çıktı ama biz bunu çok sonra fark ettik. Şu an bunu ya da şunu kötü yaptım deme ânı değil. Her şey sona erdikten dört dakika sonra pişmanlıkların hiçbir anlamı yok.

On yedi yaşındaydım. Çok güzel değil ama gençtim, ki bu da başlı başlına bir güzelliktir. Ayrıca hevesliydim. Geçmişimde oldukça sahte bir cinsellik deneyimim olmuştu ve bu yüzden bir daha denemeye can atıyordum. Ama bundan bahsetmiyordun ki Leticia, Medellín'de başka şeyler anlatıyordun. Evet, çok deneyimli olduğu için böbürlenenlerden geri kalmamak adına hikâyeler uyduruyordum. Köyde doğduğumu, annemin işçi, babamın bir hayalet, Josué'nin beş dakikalık sakar bir sevgili olduğunu hiçbir zaman anlatmadım. Tam tersi, Josué ile

hâlâ ateşli bir ilişkim olduğunu söylüyordum.

Hevesim dışarıdan fark ediliyordu. Okuldaki çocuklar ânında farkına vardılar. Hiçbir şey söylemem gerekmiyordu, ortalıkta dolanmam yeterliydi. Ah, ama Josué ile yaşadığımı tekrarlamaya hazır değildim. Her ne kadar Josué'nin üzerimde kullandığı otoriter, beklenmedik ve net tavrın hoşuma gittiğini itiraf etmem gerekse de, nasıl, ne zaman ve kiminle olacağıma ben karar verecektim.

Başka sınıfta Turri dedikleri, niyetimi kelimesi kelimesine anlayan bir oğlan vardı. Ona neden böyle dediklerini ya da gerçek adının ne olduğunu bilmiyordum, hattâ şu an yüzünü bile hatırlamıyorum. Bizden bir sınıf büyüktü ve bu onu ayrı tutmak için yeterliydi. Yaşıtım yahut benden küçük biriyle yapmaya hazır değildim. Turri iyiydi; tanışmadığımız halde aramızda bir çekim, konuşmadığımız halde yaptığımız gizli bir antlaşma vardı. Beni izlemesini söylemeden emrimi anladı ve otobüs durağına dek peşimden geldi, sessizce ardımdan binip yanıma oturdu. Bankta ilk kez gülümsedik. Konuştuk ve sonra evimin yakınındaki bir parka kadar yürüdük. Başka bir ağacın altında beni öptü.

Ağaçlar bana karşı o kadar cömert oldular ki uzun ve sık yapraklı bir tanesinin altına gömülmeyi talep etmeliyim ama bir ceset artık daha fazla iyilik istemeyecek kadar güçlük yaratan bir şeydir. Ayrıca sanıyorum yaptıklarımdan dolayı bir süre benden nefret ettiler.

Birkaç hafta sonra Turri'nin evine gittim. Bana evde kimse olmadığını söylemişti ama daha girişte sesi sonuna kadar açmış bir halde televizyon izleyen büyükannesiyle karşılaştım. Geri dönmek üzereydim ama Turri endişelenmemem gerektiğini, büyükannesinin ne yürüyebildiğini ne de duyabildiğini söyledi. Sanırım görmüyordu da; bana selam vermedi. Turri kadının yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra elimden tutup beni odasına götürdü.

Yaşananları anlatarak vakit kaybetmeye değmez. Hepsi bilinen şeyler. Sadece çok hoşuma gitmediğini söyleyebilirim. Yani, tabii ki Josué ile olandan daha iyiydi ama yine de beklentilerimi karşılamadı. Tanrı aşkına Leticia, kim beklentilerini karşıladı ki? Hiç kimse. Hiçbir erkek beni yatıştıramadı. Biz kadınların tatmin için yaratılmadığını söylemekten utanç duymuyorum; ne tatmin etmek, ne de tatmin olmak.

Çok farklı bir biçimde yalnızca tek bir erkek bana doygunluk verdi: Altı yaşında, zihinsel özürlü, şu anda kollarımda dinleniyor ve o aşkın tek olası şekli.

YANGIN

Dev bir duman evi kucaklıyordu. Alevlerden çıkıyor ve aynı zamanda onları yutmak istiyor gibiydi. İnsanlara bile bir savaş telaşı bulaşmıştı. Bazıları hâlâ içeriden gelen çığlıklar duyulduğunu söylüyordu ama en hassas olanlar bunun yangının doğal sesleri olduğunu iddia ettiler. Ateşin parçalayıp dağıttığı nesnelerin acısı. Bir patlamanın ardından diğerinin bekleyişiyle Jennifer kulaklarını kapamıştı ama patlamalar belli bir düzenle gerçekleşmiyor, ateşin büyük bir nesneyle buluşmasıyla meydana geliyordu.

İkizler, zeminden yayılan duman dokunaçlarından kaçarak bahçede koşturuyordu. Aslında bu koşturmaca bir kaçış değil, bir oyundu. Gülmeden oynuyorlardı; gerilimin içinde zevk varmış gibi. Bazen durup sessizce eve bakıyorlar ve sonra "Teyze, teyze!" diye bağırıyorlardı ama artık o evde yaşayan birinin olma ihtimali tamamen ortadan kalkmıştı. Jennifer onları çağırdı, tehlikeden uzak durmalarını ve oturup itfaiyenin gelmesini beklemelerini istedi. İnsanlara dönüp, "Birileri itfaiyeyi arasın," diye bağırdı.

Komşular birbirlerine bakmıyorlardı. İçlerinden biri aynı sözcükleri tekrarladı, "Birileri itfaiyeyi arasın!" ve bir diğeri ona yankı yaptı, "Evet, itfaiyeyi arayın." Kimse kımıldamıyordu, en ufak bir detayı, düşen kirişleri, buhar olan duvarları, kıvılcımları ve patlamaları gözden kaçırmak istemiyor gibi bir halleri vardı.

Jennifer duruyor, huzursuzca oturuyor; ne ayakta ne de

oturarak huzur buluyordu. Elini kolunu sallıyor, başına götürüyor, saçlarının arasına gömüyor, yeniden hareket ettiriyor, işaret ediyor, dumanı dağıtmak için yüzünün önünde sallıyor veya gözyaşlarını silmek üzere gözlerinin altına kaydırıyordu. Álvaro, Amanda'nın Jennifer'a onu dışarı çıkarmak üzere harcadıkları faydasız çabayı sonlandırdıkları anda verdiği zarfı kucaklayarak oturmaya devam ediyordu. Benson & Hedges kutusunu buluncaya dek ceplerini yokladı. Çakmak arayışıyla yoklamaya devam etti. Bulamadı ve ironiye güldü. Jennifer, "Álvaro, lütfen, git ve yeniden itfaiyeyi aramalarını iste," dedi.

Adam kadının ne dediğini anlamadı ama her koşulda ayağa kalkıp insan kalabalığının yanına gitti. Dudaklarında yanmayan sigara duruyordu.

"Ateşi olan var mı?"

Daha önce Álvaro'yu gülümseten ironi diğerlerini de gülümsetti. Bir adam sigarasını yakıp, "Gerçekten içeride birisi mi var?" diye sordu. Álvaro dumanı dışarı verip, "Şu anda hiçbir şey ya da hiç kimse olamaz," dedi. "Peki, ama var mıydı?" diye sordu bir başkası. Álvaro başıyla onayladı, "Teşekkürler," dedi ve isteksizce Jennifer'ın yanma geri döndü. Jennifer, "Ne oldu?" diye sordu, "aramalarını istedin mi?"

"Kimi?"

"İtfaiyecileri."

Álvaro sigaradan her nefes alışında gözlerini kapıyordu. "Evet, birazdan geliyorlar," dedi. Kadın bir kez daha ayağa kalktı, ellerini ağzına götürüp, "Juan Pedro! Juan•Roberto!" diye bağırdı ama haykırışı havada kayboldu. Yenilmiş bir halde tekrar oturdu.

Yangına daha da yaklaşmış olan ikizler karanlık gökyüzünde pencerelerden birinden saçılmış olan kâğıt parçacıklarının uçuştuğunu gördüler. Bazıları alevler içinde, diğerleri kül olmuş bir halde savruluyordu; kimilerinin üstünde hiçbir zaman kazanılmayan ikramiyeler ve Jennifer'ın dilenmek için

kullandığı anlaşılmaz doktor yazıları vardı. İkizlerin üzerinde Jennifer'ın ve hiçbir zaman sahip olmadığı hastalıkların kör talihinin parçacıkları salınıyordu.

TELEFON BEKLEYEN

Sevgili nefret edilen,

Mevcut mektubumla size bir daha yazmayacağımı bildirmek istiyorum. Öncelikle, şayet bu mektuplar ne elinize geçecek ne de onları okuyacaksanız yazmamın zaten hiçbir anlamı yok. İkincisi, açılış cümlemde de gördüğünüz üzere sizden nefret etmeye başladım. Üstelik bu kez gerçek bir nefret söz konusu; başlangıçtaki gibi umut ve sevgiyle karışık bir durum değil. Size karşı bir âşığın nefretini besliyordum. Kişiyi diğerinden uzaklaştırmak yerine ona demirleyen o öfkeyi. Yok oluşunuzun ardındaki ilk günlerde öfkeli değil ümitsizdim; rahatsızlıktan çok korku duyuyordum. Dehşete kapılmış bir şekilde ne olmuş olabileceğini düşünüp duruyordum. Hattâ daha kötüsü, nerede yanlış yaptığımı, neyimden hoşlanmadığınızı sorguluyordum. Görebileceğiniz üzere o zamanlar sizden değil, kendimden nefret ediyordum. Yokluğunuzun suçunu aptallığıma, deneyimsizliğime ve yaşlılığıma attım. Aramamanızın tek sebebi bendim, ki hâlâ da öyleyim. Siz, canım, öfkemden muaftınız.

Beni terk edişinizle size sırılsıklam âşık olduğumu anladım. Bunu kabul etmek istememiştim çünkü sadece sekiz randevuda, üç ayda sadece sekiz otel buluşmasında, sekiz yoğun gecede bir şeyler hissetmek bana biraz aceleci bir tavır gibi gelmişti. Size daha ilk öpüştüğümüz andan beri âşık olduğumu zaten anlattım. Bir insan nasıl tek bir öpücükle âşık olabilir? Bilmiyorum ama başıma geldi. Bir öpücüğün, bir işaretin, yalnızca

birkaç dakikanın birine takılıp kalmak için yeterli olduğuna ikna olmuş durumdayım. Ayrıca küçüklüğümden beri tek bir anda âşık olmak için pek çok fırsatım oldu. Başıma birkaç defa geldi: Okuldaki bir profesörle, mahalledeki pek çok çocukla, bir yığın sınıf arkadaşımla, ofisteki adamlarla... Hattâ bir müşterimle bile. Karşılık bulmayan başka bir dava. Ve bu durum sizinle de değişmeyecekti, değil mi? Eminim bakire olduğumu bile fark etmemişsinizdir, yoksa ettiniz mi?

Herhalde şekerim yüksektir. Çikolata yiyerek vakit öldürmeyi seviyorum (kalp şeklinde iki tanesini saklıyorum), gerçi uzun süre aç kaldığım da oluyor. Diğerlerinin merhametine bağlıyım ve kardeşlerim her zaman bana sevgi sunmuyor. Başka işleri olduğunu söylüyorlar ya da onlardan istediğim şeyleri almayı unutuyorlar. Şikayet ettiğim zaman, "Neden gidip ihtiyacın olan şeyi almıyorsun?" diyorlar. "Neden çalışmıyorsun? Böylece başkalarından bir şeyler istemek zorunda kalmazsın." Onlara, "Çünkü siz hiç âşık olmadınız," diyesim geliyor. Ama susuyor, biri bana acıyıncaya dek çikolata ya da istediğim her neyse o arzumu bastırıyorum. Bir süre önce Jennifer bana şekerleme getirdi ve ben, hemen bitmemeleri için, onları azar azar yedim. Ve her ne kadar artık o kadar yemesem de bazen başım dönüyor, bu yüzden şekerim bulutlarda geziyor olmalı dedim. Ama bakın ne kadar da aptalım, size hiç umurunuzda olmayan şeyler anlatıp duruyorum.

En iyisi nefretten bahsetmeye devam etmek. Kendimi daha önce kimseyi ya da hiçbir şeyi bulmadığım kadar değersiz bulmaya başladım. Sizin aramadığınız geride kalan her gün kendime en nefret edilesi insanmışım gibi saldırıyordum. Şikayet ediyor, kendimden iğreniyor, hattâ kendimi en aşağılık kadınlardan daha aşağıda görüyordum. Yine de sizi aramaktan vazgeçmedim. Daha önce de söylediğim gibi, işimi kaybettim ve adliyeye dönmedim ama haftada iki üç kez öğle yemeği saatinde kafeteryaya gitmeye devam ettim. Rogelio'ya gayet açık

bir şekilde, çaresizce sizi sordum, ağlayarak bana doğruyu söylemesi için yalvardım. Belki de yanınızda bir kadın vardı ve Rogelio bana bunu söylemek istememişti. Ama öyle olmadığını söyledi, oraya bir daha gelmediğiniz konusunda ısrar etti, hattâ ödenmemiş iki yemek faturanız olduğunu açıkladı. "İki yemek mi?" diye sordum. Birinin ona, diğerinin bana ait olduğunu söyleyip faturayı gösterdi.

O zaman dördüncü kez masama oturuşunuzu ve sonunda bana kaygılanmamı, sizin ısmarladığınızı söyleyişinizi hatırladım. Tartışmıştık, anımsıyor musunuz? Evet, hayır, zahmet etmeyin, ne zahmeti canım lafı olmaz, utanç verici, ne alakası var efendim ve son darbeyi bunun bir zevk olduğunu söyleyerek yaptınız. Yalancı, sahtekar, boşboğaz, hesabı bile ödememişsiniz işte, ne zevkinden bahsediyorsunuz! Siz güya o hesabı ödemek üzere kalktınız ama bakın işte Rogelio bana ne anlattı. Ama biliyor musunuz, sevgili beyinsiz, artık o hesap için endişelenmeniz gerekmiyor çünkü bu aptal, yani ben, hesabı ödedim. Bu, cömertlik adına yapılan bir davranış değildi bayım, hayır, daha kötüsüydü; romantik, hassas, duygusal, aptalca bir davranıştı. O faturayı çok özel bir ânın hatırası olarak saklamak istedim; tatlılığınızın ve gülüşlerinizin yalnızca bana ait olduğu zamanların anısı. O kâğıdı burada saklıyorum çünkü sizin anınız.

Tek anınız. Ne size, ne de ikimize ait bir fotoğraf var. Ne bir kart, ne bir not, ne bir kuru çiçek, ne de bir hediye. Bana kalan tek şey iki kişilik bir yemek fişi: İki tavuk suyuna çorba, iki köfte, salata, muz, iki dilim limonlu turta, bir gazoz, bir böğürtlen suyu.

Size ait bir yığın diğer anıya, dokunulamayan veya bir çekmecede saklanamayan, fazlasıyla sahibim, evet. Kucaklaşmalar, gülüşmeler, günahkar ve arzu dolu bir oda, açık bir televizyon, öpüşmeler, çıplak ve güzel bir adam, sözcüklerle anlatılamayacak bir zevk, yıldızlar, gökyüzü, veda, bir sabah seni ararım ve cehennem var.

Sayıma devam edebilirdim ama veda ediyor olduğumu unutmayın. Bunu alkışlarla yapacak değilim. En iyisi tüm bu anıları son kez değerlendirip kritik durumunuzu daha da kötüleştirerek şu an gerçek olan bu nefreti haklı çıkarmak.

Tüm bu bekleme ve eve kapanma hali beni arındırdı, suçu benim üzerimden kaldırdı; şimdi hepsini, onları asıl hak eden kişi olan size yıkmak için tüm sebeplerim hazır. Yaşlıysam ve pek de beğenilmiyorsam bu benim suçum değil, siz beni böyle tanıdınız, bu halimle öptünüz, bu halimle soyup bana kendimi genç ve güzel hissettirdiniz. Size âşık olduysam bu benim suçum değil. Kulağıma niçin sadece âşık etmek için kullanılan sözcükler fısıldadınız? Tüm vaktimi sizin telefonunuzu bekleyerek harcadıysam bu benim suçum değil. Arayacağınıza dair söz verdiniz ve bir sözü yerinize getirmenizi beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ve siz nasıl sözünüzde durmadıysanız ben de durmuyorum. Daha fazla beklemiyorum. Bu telefon istediği gibi çalabilir, parmağımı bile oynatmayacağım. Güzelce süslenip, topuklu ayakkabılarımı giyip sokağa çıkacağım. İş arayacağım, spor salonuna, sinemaya, çikolata almaya gideceğim. Ve siz... Kendi kendinize çürüyün... Sizi bir daha görecek olursam artık beni hatırlamadığınız güvencesine sahibim.

Hiçbir zaman,
Amanda

Kadın ona hamile olduğunu düşündüğünü söylediğinde doktor neye uğradığını şaşırdı. Nefes nefese, "Benden mi?" diye sordu.

"Elbette, salak."

Adam sandalyesinde döndü ve Jennifer'la yüz yüze geldiğinde ona aklı karışık bir şekilde baktı. Kadın, "Ne yapacağız?" diye sordu. "Doğru olup olmadığına bakacağız," diye cevap verdi doktor. Kâğıt ve kalem alarak, "Bu sefer sana gerçek bir tahlil yazıyorum," dedi. Jennifer, doktorun sevinmiş olmasını, defterini karalarken kaşlarını çatmamasını isterdi. Adam kâğıdı yırtıp kadına uzattı.

"Al bakalım."

"Sevinmedin mi?"

"Önce emin olmak gerek."

"Peki ama ya hamileysem?"

"Varsayımlara sevinmem ben. Git test yaptır, sonra konuşuruz."

Adam ayağa kalkıp kapıyı açmaya gitti. Jennifer kâğıdı ikiye katlayıp, "Param yok," dedi. Doktor ceketinin cebinden para çıkarıp verdi. Jennifer paraya da adama da bakmadan çıktı. Bekleme salonunda Emilce ve tek ayağında ayakkabı, diğerinde terlik olan bir hasta vardı. Doktor, Jennifer'a herkesin duyabileceği şekilde, "Kendinize dikkat edin ve sonuçları alınca beni haber edin," dedi.

Jennifer dışarı çıkınca ağzına geleni söylemek üzere bir

duvara yaslandı. Yalnızca adama değil, kendisine de kızgındı: Âşık olma ihtimali onu deli ediyordu. Öte yandan başka seçeneği de yoktu: Şayet gerçekten hamileyse yapabilecekleri en iyi şey birbirlerine âşık olmaktı. Bu öfke, bu fikir ve çok daha fazlasıyla test yaptırmaya gitti.

Fırsattan yararlanıp laboratuvara yaptığı ziyarette gafil avladığı üç kurbana, az önce saldırıya uğrayıp cüzdanını çaldırdığını söyledi. Kırmızı yanağını ve kolundaki morluğu gösterdi. Hamilelik testinin ederinin üç katı para elde edince kan aldırmaya gitti. Hazırlık yapılırken iğneden korkmasının ne denli tuhaf olduğunu düşündü. 'Tuhaf,' dedi, 'çünkü bir yumruk daha çok can yakıyor.'

Yirmi dört saat sonra reglinin neden geciktiğini açıkladılar.

Yeni ruh halini göz önünde bulundurarak hastanede olay çıkarabilirdi ama ilk önce haberi doktora vermek istedi; ne de olsa bundan o da sorumluydu. Adamın kayıtsızlığını düşününce şüpheye kapıldı. Bunun üzerine eve gidip uzun bir öğle uykusuna yattı, annesi işten dönüp geldiğini kapıdan bağırarak duyurunca uyandı. Uyandı ve hayatında yeni bir dönem başladığını anımsadı.

Ertesi gün muayenehaneye gidip telefonda konuşan Emilce'nin önünde dikildi. Emilce eliyle oturmasını işaret etti. Jennifer olduğu yerde durmaya devam etti. Emilce biriyle bilmem nereden geçen ve vücutta dolaşan bir kanser üzerine konuşuyordu; "Hayır, tatlım, kanser yayılmıyor, hareket ediyor, yer değiştiriyor, bugün baştaysa, yarın mideye geçiyor, başta artık bir şey görülmüyor, sanki hiçbir zaman orada yer almamış gibi, derken, ertesi gün kola gidiyor ve sonra böbreğe, bu şekilde tüm vücutta dolaşıyor." Emilce açıklama yapmaya devam ederken Jennifer sabırsızlandı. "Hayır, hayatım, kanserin hâlâ başta olduğunu düşünen doktorlar test yapıyor fakat hiçbir şey bulamıyorlar, derken zavallının teki çıkıp ayağının ağrıdığını söylüyor ve bir de bakıyorlar ki kanser ayakta."

"Emilce, doktoru görmem gerekiyor."

"Bekle yavrum, görmüyor musun meşgulüm."

Jennifer oturmaya karar verdi. Salonda başka bir hasta vardı; pançolu, bir gözü bandajlı, diğeri sanki uyuyormuş gibi kapalı bir bay. Jennifer muayenehaneden gelen sesleri duymaya çalıştı ama Emilce'nin yaygarası dört bir yanı kaplıyordu. "Hayır, tatlım," dedi Emilce, "zavallı, bu gezgin kanserin bir gün vücudundan çıkıp gitmesini umuyor." Jennifer'ın bakışlarıyla karşılaştı ve telefonun ucundaki kadına, "Neyse, tatlım, kapatmam gerekiyor, çok meşgulüm. Durum şu ki randevu almadan mantar gibi bitiveren hastalar var," dedi.

"Doktoru görmem gerekiyor, Emilce."

"Ne için?"

"Onunla konuşmam gerekiyor."

"Doktor burada değil."

"Ah, öyle mi? Nerede?"

"Eee..."

"Peki, gecikecek mi?"

"Hiç bilmiyorum. Ayrıca sıra beyefendide."

Jennifer gözü hâlâ kapalı olan adama baktı ve "Dert değil, beklerim," dedi. Dergilerin arasından bir yıl öncesine ait birini seçti. Emilce yüzünü buruşturdu, çekmecelerden birinden oje çıkardı.

Yaklaşık on dakika sonra telefon çaldı. Emilce, ahizeye defalarca, "Evet, doktor," dedi. Ve ekledi: "Göz sorunu olan adam ve diğer kız burada." Doktor, "Hangisi?" diye sormuş olmalı ki Emilce, "her hafta gelen," diye cevap verdi. Doktor, "Ah, öyle mi," deyip "ne istediğini sor bakalım," demiş olmalıydı, Emilce, "Sordum ama sadece sizi görmesi gerektiğini söyledi," dedi. Jennifer araya girdi.

"Test sonuçlarını getirdiğimi söyle."

Emilce aynen ilettikten sonra, "Doktorun işi uzunmuş. Yarın tekrar gelmenizi söylüyor," dedi. Jennifer yutkundu. Baş

dönmesini kontrol altında tutmak için derin bir nefes aldı.

"Doktora isterse test sonuçlarını sana bırakabileceğimi söyle, Emilce."

Emilce hoşnutsuz bir ifade takındı ama mesajı iletti. Daha sonra doktorun buna karşı çıktığını, yarın tekrar gelmesini istediğini söyledi. Jennifer ayağa kalkıp üzerine basa basa, "Yarın gelemem. Ona burada beklediğimi ve yarım saat içinde benimle ilgilenmezse sonuçları sana bırakacağımı söyle," dedi.

Emilce'nin gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı; öfkelenmişti. "Ses tonunu yükseltme kızım," dedi. Ve doktor söylenenleri duymuş olacak ki, Emilce kendisine bir şey söylemeden, "Oraya geliyorum," diye bildirdi.

Jennifer yeniden oturdu. Bir buçuk yıl öncesine ait başka bir dergi alıp sayfaları karıştırmaya başladı. Emilce, doktora, "Peki, göz sorunu olan beyefendiyi ne yapacağız, doktor?" diye sordu.

Jennifer doktoru beklerken koridora yürümeye çıktı ama annesiyle karşılaşmak istemediğinden çok uzaklaşmadı. Sadece bacaklarını gevşetmek, doktorla konuşacağı zaman neler olabileceğini düşünürken rahatlamak istiyordu. Koridorda ileri geri gidip gelirken fabrikanın avlusuna doğru baktı ve diğer işçilerle birlikte giysi yığınları taşıyan annesini gördü. Yükün ağırlığından neredeyse yürüyemiyorlar ama yine de gülüyorlardı. Jennifer saklandı; görülmek istememesi bir yana, daha fazla görmek istemediğinden.

Bulantı yerini heyecana bıraktı. Koridorun sonundan ayak sesleri duyuldu ve Jennifer bunların doktora ait olduğunu düşündüğünde yanılmadı. Bir riski ortadan kaldırmaya kararlı bir şekilde muayenehaneye yönelen hızlı ve huzursuz adımlardı bunlar. Bir matadorun gergin adımları gibi.

Birkaç dakika içinde artık üşümeyeceğim ve her ne kadar bedenim soğusa da ben artık bunu hissetmeyeceğim. Uyanmam gerekmeden bir kâbusa son vereceğim. Nereye gittiğimi biliyorum ama Hiçliğin bilincinde olacak mıyım, emin değilim. Doğmadan önce ne zaman orada bulunduğumu hatırlamıyorum. Önceki ve sonraki Hiçlik arasında bir fark olup olmadığı beni ilgilendirmiyor, başka bir durumun bilincinde olmak istemiyorum. Ölüyorsam ölüyorumdur, hepsi bu.

Bu son beş dakika içinde pek de bir şey hatırlayamadın, Leticia, geriye, kaldığın yere dön. Hatırladım: İkinci kez sevişmiştim. Çok da matah bir şey değildi. Korktuğumdan dolayı yeniden denemeye karar verdim. Hızlandırıyorum. Turri ile birkaç kez daha yattım. Okuldan çıkıyor, evine gidiyor, mumya büyükanneyi yok sayıp odaya kapanıyorduk. Korku azaldı. Turri'ye dikkat etmemiz gerektiğini söyledim. "Büyükannemden mi bahsediyorsun?" diye sordu. Belki de yeterince açık konuşmamıştım ya da erkekler olaylara başka şekillerde yaklaşıyorlar, bilemiyorum. Dikkat etmemiz gerektiğini, benden sadece üç yaş büyük olan ablamın hamile olduğunu ve bunun evde büyük olay yarattığını söyledim. Turri'ye, "Olay istemiyorum," dedim.

Okula da dönmek istemiyordum ama annem ellerini kalçasına koyup karşımda dikildi ve tam bir dram yarattı. Her ne kadar kendi geçerli bahanelerim olsa da o haklıydı. Ayrıca, yüzleşen iki insan da kendisini haklı görüyorsa bunun ne

büyük fırtınalar yaratacağı bilinen bir şeydir. Biraz beklemeyi yeğledim. Jennifer'm hamileliği annemin dehşete kapılmasına neden oldu. Bebek doğduğu zaman evden ayrılmaya karar verdim. Yapılmak istenilenle yapılabilecek olan arasındaki uçurumun henüz yeni yeni farkına varıyordum.

Bu uçurumu düşünmediğim tek bir an olmadı; hayatımı onu aşmaya adadım. Zaman zaman bunu başardığımı düşündüğüm oldu ama her seferinde hemen geri dönmem gerekti çünkü bir şey daima öbür tarafta kalıyordu ve sonunda üzerinden atlamayı bıraktım.

Turri'den sıkıldım, ayrıca yaşadıklarımızı okuldaki herkese yaymış olması hoşuma gitmedi. Oğlanlar bana imalarda bulunmaya başladı ve nihayetinde bir daha okuldan biriyle birlikte olmamaya karar verdim. Turri beni yeniden evine çağırdığında gidemeyeceğimi söyledim, başkalarına anlatmasından dolayı şikayet etmedim, "Başka biri var," dedim. "Nasıl?!" "Peki, bu ne·ara oldu?!" ifadesi takındı. Dışarıdan biri, gerçek bir erkek olduğunu söyledim. Ne diyeceğini bilemeyen Turri güldü. Ona söylediklerim yalandı ama bir an önce gerçeğe dönüştürmem gerekiyordu. Onun için değil, kendim için.

On yedi yaşındayken arayışın zorlu yanı aradığını bulamamak değil, seçememektir. Yıllar geçtikçe ikilem tersine döner ama bu tersine dönme sürecinde her şey benim lehimeydi. On yedi yıl, sahip olduğum her şey buydu. Ve tabii ki bir de arzu; ellerimi ve ayaklarımı dünyaya uzatma, her şeyi bilme, her şeyi tanıma, her şeyi tepeden görebilmek için erkeklerden bir merdiven yaratma arzusu.

Bir şekilde bu merdiveni oluşturmaya başlamıştım da: Entrerríos binalarının ön cephesinde görülen el merdivenleri gibi bir merdiven, uğursuzluk getireceği korkusuyla altından bile geçilmeyen. Hayatıma giren her erkek yukarı çıkmak için üzerine basacağım bir basamaktı. Josué ve Turri bunların ilk ikisiydi ve tüm bu yükselişte ilk basamaklar hep en kolayları

gibi gözükür ama bu yalnızca bir yanılgıdır; yolun geri kalanının da böyle olduğunu düşünmenizi sağlarlar. Bununla beraber zirveye giden yolun yarısında ne halde olduğumuza bakmak gerekir, şu an bulunduğumuz yere gelinceye kadar neler yaşandığına.

Baştan al, Leticia, nereye gidiyorsun? Kimin kollarında? Özgürlüğü bulduğunu zannederek adamın birinin yatağında kalakaldın. O yaşta endişe etmeyi gerektirecek bir şey yoktu, ayrıca arayışımda geri kalmıştım; köyde yaptığım aramalar beni sadece bir ağaca götürmüştü. Ağaçtan bahsettiğin yeter, Leticia, merdivenden söz ediyordun, ona yoğunlaş, iki basamak tırmandığını ve ayağını üçüncüye atmak üzere olduğunu anımsa. At ve hangi basamağa bastığını, hangisinden ayrılıyor olduğunu söylemeyi unutma. İnerken tutunacak kimseyi bulamadığını herkesin bilmesi için bunları hesaba kat.

YAZAR

Ticaret merkezinin geniş koridorlarında topuklarını hızlı adımlarla yere vuruyor, ters yönden gelip karşısına çıkanlardan veya bir vitrinin önünde duranlardan, yavaş yürüyenlerden yahut insan nehrinin ortasında kımıltısız durup sohbet edenlerden kaçınıyordu. Jennifer ileri doğru yürüse de ara ara dönüp arkasına bakıyor, ikizlerin dükkanlara ve kalabalığa takılmadan kendisini izleyip izlemediğini kontrol ediyordu. "Çabuk, çocuklar, kaçırıyoruz," dedi defalarca.

Bu fikir aklına kitap imzalama günü meselesini radyoda duyduğu zaman düştü. Mekânı ve saati bir kenara not ettikten sonra ikizlere, "Hazırlanın, bu akşam çok önemli bir görüşme yapacağız," dedi. "Rakamlar mı?" diye sordu Juan Pedro ve Jennifer, "Bilmiyorum, ama hazırlıklı olsanız iyi edersiniz," dedi. "Ne giyelim?" diye sordu Juan Roberto ve Jennifer, "Bir örnek giyinin," diye yanıtladı. Kendisi de ne giyeceğini düşündü; bir yazarın karşısına çıkarken nasıl giyinmesi gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Bir yığın kıyafet çıkarıp gayriresmi giyinmeye karar verdi; yine de, daha uzun gözükmek için, topuklulardan vazgeçmedi. Ne kadar uzun olursa o kadar genç gözükeceğini düşünüyordu. Yazarı şimdiye dek yalnızca televizyonda görmüş ve ellili yaşlarında olduğuna kanaat getirmişti.

Sonunda kitapçıda ilanı görüp adımlarını hızlandırdı; ikizlere arkada kalmamaları ve acele etmeleri için ısrar etti. Saatine baktı ve imza vaktinin neredeyse sonuna gelindiğini gördü. İçeri girip onu gözleriyle aradı. Bir masanın arkasında

buldu. Yalnızdı; bir kitap yığınının ardında bir şeyler içiyordu. Jennifer adamın televizyonda göründüğünden çok daha genç olduğunu düşündü. İkizlere, "İşte orada," dedi. "Kim?" diye sordular, aynı anda. "Onu tanımıyor musunuz?" dedi Jennifer, "Şuradaki adam işte." O an adam ona baktı, Jennifer gülümsedi ve yavaş yavaş yürümeye başladı. Çocuklarına, "Benimle gelin," dedi.

Adam, Jennifer'ın yaklaştığını görünce, bardağı masanın üzerine koydu ve ceketinin cebinden bir dolmakalem çıkardı. Kadın, yazarla karşı karşıya gelince gülümseyerek ilerlemeye devam etti.

"İyi akşamlar, üstat."

Adam, bir yandan elindeki kalemle masaya vururken, neredeyse duyulmayan bir "Merhaba," ile karşılık verdi.

"Büyük bir hayranınızım."

"Teşekkürler."

"İnanın bana, bence siz büyük bir milli gurursunuz."

"Çok teşekkürler."

"Bence sizin kitaplarınız bu ülkenin haklarını savunuyor."

"Özellikle sevdiğiniz bir tanesi var mı?"

Jennifer yüzünün yandığını hissetti. Tereddüt etti.

"İşin aslı, üstat, henüz hiçbirini okumadım; çok meşgulüm ve kitap okumaya vaktim yok."

"Dert değil, anlıyorum."

"Ama bundan sonra ilk okuyacağım kitap sizinki olacak, üstat."

Adam başıyla onayladı ve elini yeniden bardağa götürdü. Kalemle oynamaya devam etti. Jennifer, "Bitirmek üzeresiniz, değil mi?" diye sordu.

"Ne?"

"İmza. Beşte bitmiyor mu?"

"Evet, evet, bitirmek üzereyim."

Jennifer adama daha yakın olmak için ellerini masaya daya-

dı. Adam hafifçe arkasına yaslanıp bardağı dudaklarına götürdü. Jennifer, "İşin aslı üstat, buraya başka bir şey için geldim. Size söyleyeceklerimi eminim daha önce bin kez duymuşsunuzdur ama inanın bana bu farklı: Bir sonraki romanınız için harika bir konum var," dedi.

Adam kalemini yeniden cebine koyup, "Eminim harika bir konudur ama şu an başka işle meşgulüm, hanımefendi," dedi.

"Elbette, sizin çok meşgul biri olduğunuzu biliyorum; sizden tek istediğim bana birkaç dakikanızı ayırmanız. Bana hak vereceksiniz."

"Hanımefendi, şu an zaten yeni bir roman üzerine çalışıyorum ve o bitinceye dek başka projelere yönelmek istemiyorum."

Jennifer arkasını dönüp ikizleri yanına çekti, kollarıyla onları sardı.

"Şunlara bir bakın. Benim oğullarım. Hikâyemin kahramanları. Daha doğrusu *bizim* hikâyemizin. Onlar da sizin hayranınız, üstat."

Yazar ayağa kalktı, bardağından son bir yudum aldı ve kitapçıdaki birine artık bitirme vakti olduğunu işaret etti. İkizlere baktı ve "Teşekkürler çocuklar," dedi. "Özellikle sevdiğiniz bir kitap var mı?" "Doğrusu," dedi Jennifer, "onların da okuyacak pek vakti olmadı, sürekli ders çalışıyorlar ama bir sonraki tatilde sizin kitaplarınızı okuyacaklar, öyle değil mi çocuklar?" Yazar, "Umarım hoşlarına gider," diyerek veda etmeye çalıştı ama Jennifer araya girdi.

"Bakın, üstat, benim çocuklarımın özel bir yeteneği var. Sizin bu konu hakkında, tıpkı diğer kitaplarınız gibi harika ve başarılı bir roman yazabileceğinizi biliyorum. İnanın bana, bu hikâye büyük bir yatırım."

"Hanımefendi, kitaplarım sizin zannettiğiniz kadar satmıyor."

"Alçakgönüllü olmayın üstat, sattığını biliyorum."

"Sorun şu ki yazdığım şeyi bitirmeden başka hikâyelere girmek pek de tarzım değil."

"Bitirmenize çok mu var?"

"Sanırım evet. Belki iki yıl ya da biraz daha fazla."

"Demeyin! Neden böyle peki?"

"Çünkü zor yazıyorum."

"Ne tuhaf. Ben bir kitabı bir ayda okuyorum."

Adam, bu işler böyledir gibisinden bir hareket yaptı. Bir çalışan masadaki kitapları toplamaya geldi. "Her şey yolunda mı üstat?" Yazar, "Evet," dedi. Jennifer, "Peki, şu anda ne hakkında yazıyorsunuz?" diye sordu.

"Tamamlamadığım romanlar üzerine konuşmayı sevmiyorum, hanımefendi."

"Ah, affedersiniz."

Jennifer gülümsedi, oğlandan hızlı davranıp masanın üzerinde kalan son kitabı aldı. "Peki, bu ne anlatıyor?" diye sordu. Yazar iç çekti.

"Gerçek bir hikâye," dedi. "Elleri ve ayakları felçli bir akrabam üzerine."

"Yapmayın! Vücudunu hiç hareket ettiremiyor mu?"

"Bir parmağını oynatabiliyor. İşaret parmağını."

"Zavallı!"

Adam saate baktı. Jennifer'a, "Ona acımayın, o parmakla bir kraliçeden daha iyi yönetiyor," dedi. "Peki, hikâye nasıl bitiyor?" diye sordu Jennifer. "Okuyacağınızı söylememiş miydiniz?" "Elbette," dedi Jennifer, "ama sorun şu ki sabredemiyorum." Adam beş saniyeliğine sessizliğini koruduktan sonra, "Kendi kızını öldürüyor," dedi. Jennifer, "Ah, merhamet yüzünden," diye karşılık verdi. Adam, "Hayır," dedi, "dargınlıktan." Sonra gitmek üzere ayaklansa da Jennifer onu durdurdu.

"Üstat, dinleyin beni! Oğullarım doğaüstü bir güce sahip; piyangoda kazanan sayıları tahmin edebiliyorlar. Bu durum okuyucularınızın ilgisini çekebilir."

"Piyango rakamlarını mı tahmin ediyorlar?"

Jennifer onayladı ve yeniden sakinleşti. "Sizin gibi bir yazara yaraşır, harika bir hikâye," dedi. Adam, "Peki bu rakamları deneyebiliyor muyuz?" diye sordu. "Elbette," dedi kadın. "Loto oynayabilir miyim?" "Gayet tabii, üstat, fırsatı kaçırmayın; on iki milyar veriyor." Adam, bardaktaki son yudumu da kafaya dikti. Kadın ikizlerin yanında olmadığını fark etti. "Nereye kayboldu bu veletler?" "Bilgisayar oyunlarının oradadırlar," dedi yazar ve bir el işaretiyle görevliyi çağırdı. "Bir viski daha getirin, lütfen." Jennifer, "Beni dinleyecek misiniz?" diye sordu.

"Rakamları dinleyeceğim."

"Tüm hikâye ilginizi çekmiyor mu? Harika bir roman yaratabiliriz."

Adam tekrar oturdu. Gülümsedi, "Ah, evet, bunu yapabiliriz," dedi. Jennifer kalçasını masaya dayayıp, "Biliyor musunuz?" diye sordu, "televizyonda olduğunuzdan çok daha genç görünüyorsunuz. Bunu size daha önce söylemediler mi?"

Her zaman yaptığının aksine doktor beklemesini söyledi ve içeriye başka bir hasta aldı. Kadın bu durumdan hoşnutsuz oldu ve Emilce, gülümseyerek, başka bir dergiye bakmak isteyip istemediğini sordu. Jennifer cevap verme zahmetine girmedi. Çantasını açıp hamilelik testinin sonucunu çıkardı ve ellerinin arasında sanki bir tabancaymış gibi tuttu.

Uzun bir süre sessizce bekledi. Duvarlara bakmaktan, pozisyon değiştirmekten ve içeriden veda sesine benzer bir şey gelip gelmediğini duymaya çalışmaktan yorulmuştu artık. "Niye bu kadar uzun sürüyor?" diye sordu. Emilce, "Eee, bunu siz bilmiyorsanız içeride neler olduğunu kimse bilemez herhalde," dedi. Jennifer ayağa kalkıp koridora açılan kapının pervazında durdu.

Bir süre sonra, nihayet, muayenehanenin kapısı açıldı, gözü sargılı adam dışarı çıktı ve ardından doktorun başı gözüktü. Jennifer'dan içeri geçmesini istedi. Kadın, derin bir nefes aldı, ellerinin arasındaki kâğıdı sıktı ve yere yıkılmak üzere olduğunu belli etmemeye uğraşarak sessizce içeri girdi.

Karşı karşıya oturdular, aralarında çalışma masası vardı. Jennifer test sonucunu uzattı, doktor kâğıda sadece bir saniye baktı. İç geçirdi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben daha yeni öğrendim. Senin düşünecek daha çok vaktin oldu."

"Doğrusu çok düşündüm ama aynı zamanda üzerine düşünecek bir şey olmadığı kanaatindeyim."

"Birkaç şey var. Öncelikle çok gençsin, ayrıca henüz birbirimizi tanımıyoruz."

Jennifer sanki yürüyormuş ve birden daha önce görmediği bir duvara çarpmış gibi hissetti. Doktora, "Şu yatakta benimle sevişirken yine genç ve tanımadığın biri miydim?" diye sordu.

"Önlemini aldığını zannettim."

"Ne tesadüf, ben de aynısını senin için düşünmüştüm."

"Saçma sapan şeyler söyleme, çok iyi biliyorsun ki bir erkek..."

"Tek bildiğim önlem almanın hiç de umurumuzda olmadığıydı. Daha önce korunmanın lafını bile etmedik ve şimdi sence de bunun için biraz geç olmadı mı?"

Sustular. İkisi de kendi içlerinde alev alevdi. Adam Jennifer'la yüz yüze gelecek şekilde sandalyesinde hafifçe döndü. Öne doğru yaklaştı, dirseklerini çalışma masasına dayadı ve "Açık konuşacağım, doğurmak istiyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Emin misin?"

"Hayır."

"Öyleyse?"

"Emin değilim ama doğuracağım."

"Anlamıyorum."

"Anlaman gerekmiyor," dedi Jennifer ve o da öne doğru yaklaştı, ama sadece test sonucunu almak için. Kâğıdı katlayıp çantasına koydu. "Şampanyayla kutlayacağımızı ya da sevinçten havalara uçacağını düşünmemiştim ama bu durumda bir erkeğin yapması gereken neyse onun en azını beklemiştim," dedi. Adam, "Bak," dedi, "melodram yaratmaya gerek yok, sana ne düşündüğümü söylemedim bile." "Söyleme zaten," dedi Jennifer ve ayağa kalktı. "Sadece ne yapmam gerektiğini söyle, herhalde başka tahliller yaptırmam gerekiyordur." "Sen ve tahlillerin," diye söylendi doktor ve "otur," emrini verdi. "Hayır," de M Jennifer, "Emilce'den randevu alıp haftaya gelmem daha iyi"

Randevu almadan yahut tek kelime etmeden çıkıp gitti. Doktor içeriden, "Gel buraya!" diye bağırdığında onu duymadı bile. Emilce'nin muayenehanenin kapısında durduğunu ve başka bir hastanın, yüzünün yarısı şiş bir kadının geldiğini de fark etmedi.

Neler olup bittiğini anlayamadan bir şeyin, bir gücün, bir mıknatısın, bir şeytanın kendisini çektiğini, kara bir deliğin onu emip muayenehaneden ve fabrikadan çıkarıp sokağa fırlattığını hissetti.

Çok kötü ve dalgın gözüktüğünü fark eden bir kadın yanına gelip, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Evet," dedi Jennifer, "Tecavüze uğradım." "İyi misiniz?" "Hayır, berbat hissediyorum." "Kim yaptı? Kimin yaptığını hatırlıyor musunuz?" "Bir adam," dedi Jennifer.

"Hangi adam?"

"Bir doktor."

"Bir doktor mu?"

"Evet, doktor olduğunu söyledi."

Jennifer tutunacak bir yer aradı ve ağlamaya başladı. Kadın, "Sanırım bir doktora görünmelisiniz, gerçek bir doktora," dedi. Jennifer bir şeyler söylemeye çalıştı ama kendi sözcüklerinde boğuldu. "Sakin olun." Jennifer başını iki yana salladı ve nihayet, "Param yok," dedi. "Çalındı mı?" "Evet, her şeyim çalındı." Kadın öfkelendi. "Doktora ve polise gitmelisiniz." Çantasından para çıkardı. "Alın, taksiye binin." Jennifer parayı aldı, teşekkür etmek istedi ama sesi çıkmadı. Kadın kolunu kaldırıp taksi çağırdı. Jennifer ağlayarak taksiye bindi. Taksici nereye gideceğini söylemesi için dikiz aynasından ona bakıyordu. Üç blok sonra Jennifer kadının kendisine verdiği paraya baktı. "Durun lütfen," dedi taksiciye, "ineceğim." İndi ve köşede otobüse bindi.

Eve ulaştı ve yatağa yüzüstü uzandı. Anında kalkıp parayı sakladığı kutuyu bulmak üzere gardıroba gitti. Parayı yatağa

boşalttı ve kadının verdiklerini de ekledi. Jennifer ortaya saçılmış yüzlerce paranın üzerine atladı, sanki bir para denizinde yüzüyordu. Ne zaman boğulduğunu hissetse bu paralar onu yüzeye çıkarıyordu.

Bir ay boyunca doktoru görmedi, sonunda durumu hakkında endişelenip başka bir tahlil yaptırması gerekip gerekmediğini sormak üzere telefon etti. Emilce'nin saygısızlığıyla karşı karşıya kaldı; ne zaman sesini tanısa, "Ah, siz misiniz, doktor meşgul," diyordu.

"Beklerim o halde."

"Daha sonra arayın."

"Hayır, ayrıca telefonu da kapatmayacağım."

Emilce bazen telefonu yüzüne kapattı, bazense bekletip sonunda, "Doktor acil bir durum için çıktı, döndüğünde sizi arayacak," dedi. Jennifer öfkesini fırsat bilip telefonla başına vurdu. Sonra yeniden ve ardından yüz kez daha aradı. Nihayet Emilce ve doktor pes etti. Doktor telefona çıktığında Jennifer 'Merhaba' bile demedi. "Ne yapmam gerektiğini bilmek istiyorum," dedi.

"Kendine dikkat etmen gerek."

"Tahlil yaptırmam gerekiyor mu gerekmiyor mu?"

"Doğrusu..."

"Merak etme bunun için beni görmek zorunda değilsin. Kâğıdı o aptal orospuya bırakırsın olur biter."

Jennifer, soluk alamasa da, tane tane konuşmaya çalıştı. Kendini kontrol edebilmek için cümleler arasında durdu.

"Başlangıç olarak kan testi yaptırıp ultrasona girebilirsin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Tahlil kâğıdını bırak, olsun bitsin."

Doktor defterini çıkarıp yazmaya başladı. "Ne zaman gelip alabilirim?" "İstersen bugün gel." Yazmayı bitirdi ve "Pekala, benim çalışmam gerek," dedi.

"Bekle!"

"Ne?"

"Tahlillere verecek param yok."

"Bunu daha önce de duydum," dedi adam ve sandalyesinde döndü. Çenesini sıkıp, "Tahlil kâğıdıyla birlikte biraz para bırakırım ama artık gerisini sigorta ile halletmen gerek. Buna ihtiyacın olacak," diye ekledi. Jennifer, "Ben de bunlarla uğraşıyorum zaten, kolay değil," dedi. "Hallet," dedi adam. İkisi de başka bir şey söylemedi, kendi köşelerinde patlamak üzereydiler.

Birkaç gün sonra adam gece telefon edip Jennifer'ın bile beklemediği kadar şefkatli bir şekilde konuşarak onu şaşkınlığa uğrattı. "Sonuçları getirmeni bekliyorum," dedi. "Tahlilleri yaptırmadım." "Bu da ne demek şimdi?" "Param çalındı." "Nasıl?" "Saldırıya uğradım." "Yine mi?" "Evet." "Sana bir şey oldu mu?" "Koluma vurup çantamı aldılar." "İyi misin?" "Evet, sanırım."

Bir an sustular. Sonra adam, "Üzüldüm," dedi. "Merak etme." "Yo, hayır, gerçekten üzgünüm; başına gelen her şey için üzgünüm, bu şekilde olmasını istemezdim ama..."

"Merak etme, iyiyim."

"Daha çok yardımım dokunsun isterdim."

"Hâlâ dokunabilir."

"Şu sigorta işini hızlandır."

"Uğraşıyorum ama o hallolurken sen..."

Adam, Jennifer "Seni görmek istiyorum," deyinceye kadar sessiz kaldı. Hiçbir şey söylemedi. Kadın, "Yarın gelebilir miyim?" diye sordu.

"Yarın olmaz, muayenehanede olmayacağım."

"Yarından sonra?"

"Olabilir."

"İyi misin?"

"Evet, içki içiyordum."

"Sarhoş musun?"

"Hayır. Sadece üç ya da dört kadeh içtim. Affedersin."

"Merak etme. Git yat, yarından sonra görüşürüz."

Jennifer bu aramaya tavanın beyazlığında bir açıklama bulmaya çalıştı. Uykusuzluğunda, yatakta dönüp duruşlarında, yastığa sarılışlarında. Doktorun gerçekten değişip değişmediğini anlamasına daha koca bir gün vardı. Bir çocuğun her şeyi değiştirebilecek olduğu düşüncesi gözlerinin duyguyla parlamasına neden oldu.

Ertesi gün annesiyle birlikte fabrikaya yola koyuldu. "Şimdi ne oldu?" diye sordu annesi. "Hiçbir şey, sadece kontrol." Hamile olduğunu söylemeye henüz cesaret edememişti. Öncelikle doktora dair kafasında en ufak bir şüphe kalmamalıydı.

Erken geldiler, muayenehanenin açılmasına daha yarım saat vardı. Jennifer kahvaltı etmeye karar verdi, annesiyle sonra yine buluşacaktı. Kahve içti, yağda yumurta ve ekmek yedi. Her dakika saate baksa da acele etmedi.

Muayenehaneye geri döndüğünde kalbinin ayaklarından daha hızlı olduğunu fark etti. Açık kapıyı uzaktan gördü. İçeri girdiğinde ellerini yüzüne götürmüş Emilce'yi masasısının başında buldu. Jennifer'ı fark etmesiyle başını kaldırması bir oldu. Gözleri kızarmıştı; kötü bir gece geçirmiş gibi gözüküyordu.

"Ne istiyorsunuz?"

"Randevum vardı."

"Yalancı. Burada öyle bir bilgi yok."

"Doktor gelmemi söyledi."

"Ah, doktor."

Jennifer başıyla onaylayıp, "Ona burada olduğumu söyle," dedi. Emilce kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve "Yaptıklarınızı kendi gözlerinizle görmeniz bence şahane bir fikir," dedi. "Ne?" Emilce cevap vermedi, ahizeyi kaldırıp, "Doktor, bir hastanız var," dedi. Telefonu kapatıp Jennifer'a nefretle baktı. Muayenehanenin kapısı açıldı ve Jennifer bir, sadece bir adım

attı çünkü doktor, gayet şaşkın ve ağzı kulaklarında, "İçeri geçin, lütfen," dedi. Jennifer karşısında çok daha yaşlı, çok daha kısa boylu, daha şişman, beyaz saçlı ve kırmızı burunlu bir doktor bulunca olduğu yerde kalakaldı. Emilce, "Gördünüz mü?" dedi. Jennifer, "O nerede?" diye sordu.

"Bir hafta önce gitti."

"Nereye?"

"Siz bilmiyorsanız..."

"Bilmiyorum."

"O zaman kimse bilmiyordur..."

"İçeri buyurun hanımefendi," diye ısrar etti doktor ama Jennifer arkasını dönüp tüm hızıyla uzaklaştı. Emilce'nin arkasından, "Utanmaz!" diye bağırdığını duydu. Tüm hızıyla yürüdü, midesinin kahveyi, yağda yumurtayı ve ekmeği geri çıkarmak istediğini hissetti. Bir çöp kovasına sendeleye sendeleye ulaşıp kustu. Soğuk soğuk terlemeye başladı. Kusmasının durumuyla hiçbir ilgisi yoktu, daha doğrusu vardı ama başka şekilde.

Onu buraya ölmek için koymadım. Saat her zaman yatağın yanındaki masanın üzerindeydi. Her sabah beni uyandırıyor, ayrıca gecenin bir yarısı uyandığımda da işe yarıyor; saati bilmek hoşuma gidiyor. Şu an olduğu gibi mesela. Bakıyorum ve her şeyin sadece altı dakika önce başladığını öğreniyorum.

Neden şimdiki zamanı kullanıyorsun, Leticia? Çoktan geçmiş zamana geçmeliydin; saat beni her sabah uyandırırdı, ayrıca gecenin bir yarısında uyandığımda da işe yarardı demeliydin.

Doğru; şimdiki zamanda kullanabileceğim tek bir sözcük var: Ölüyorum. Aslında başkaları da var: Hatırlıyorum, hissediyorum, hayal ediyorum, ağlıyorum. Şimdiki zamanda bir Leticia var, bir de geçmiş zamanda başka bir Leticia. Geçmiş zamandaki Berrío Parkı'ndaki bir banka oturmuş, okula geri dönmemeye karar verdiği sabah oradan geçen insanlara bakıyor. Gergin ama mutluydum. Kararı yeni almıştım: Daha fazla okumak istemiyordum. Aslında okulu bitirmeme bir sene kalmıştı ama o bir sene bana sonsuz gibi gelmişti ve o sabah okula yürürken rotayı sonsuza dek değiştirmeye karar verdim. Banka oturdum, üzerimde okul üniformam, düz ayakkabılarım vardı, çantamdan kaya gibi ağır kitaplarımla defterlerimi çıkardım, yazılı sayfaları ayırdım. Havada uçuşan düşüncelerimin yazıya dökülmüş halleri. Sonra bir çöp kutusunun başına gidip defterlerle kitapları attım. Hayatımın en büyük yükünden kurtulmuşum gibi hissettim. Kalem kutumu atmadım.

Banka döndüm ve sabahın geri kalanını orada, anneme ne gibi bir bahane sunacağımı düşünerek geçirdim. Sayısız fikirden sonra tek olası olana ulaştım: Okula dönmüyorum çünkü istemiyorum. Söyleyebileceklerine dair tahmin yürüttüm: Ne ile geçineceksin? İşsiz birine bakacak değilim. Vaktini ne ile değerlendireceksin? Sadece iş buluncaya dek ondan süre isteyecektim; evin geçimine katkıda bulunabilirdim. Jennifer ve benim katkımla çok daha iyi yaşardık.

Son derece güler yüzlü bir adam yanıma oturduğunda bunları düşünüyordum; öyle ki, adamın beni tanıdığını zannettim. Hangi okula gittiğimi sordu. Daha fazla okumayacağımı söylemek istemedim. Güven uyandırmadı, çok fazla gülüyordu. Bu güneşin altında tüm sabah burada ne yaptığımı sordu. Ona niye beni gözlediğini sordum. Beni gözlemediğini, bana bakmak için bir yere saklanmış falan olmadığını söyledi. Yan tarafı işaret edip bir iki dükkanı gösterdi, beni oradan gördüğünü açıkladı. "Hangisi?" diye sorduğumda, "Kumaşçı" cevabını verdi. Sabah sekiz buçukta dükkanı açtığından beri burada oturuyor olduğumu görmüştü. "Güneşten kavrulmuşsundur," dedi ve gazoz ısmarlamayı teklif etti. Kabul ettim çünkü söylediği doğruydu, ayrıca biraz güvenimi de kazanmıştı.

Bir kafeye gittik ve bana gazozla pasta ısmarladı. Çok konuşuyor ve hep gülüyordu. Şimdiye dek en az üç kez bana çok tatlı olduğumu söylemişti, bunu her söyleyişinde bakışlarımı kaçırdım. Pastayla gazozu bitirip teşekkür ettim ve gitmem gerektiğini söyledim. Biraz daha kalmamı istedi, benimle konuşmanın hoşuna gittiğini söyledi. Ağzımı açmadığımı şimdiye dek tek konuşanın kendisi olduğunu söyledim. Çok akıllı olduğumu söyledi. Birlikte çıkmak için onu beklememi istedi, gidip hesabı ödeyecekti. Ardından da dükkana yollanacaktı.

Yürürken konuşmaya devam etti. Kumaşlarından bahsetti, onları nerelerden getirttiğinden, kaç yıldır bu işin içinde olduğundan ve üç kez daha çok tatlı olduğumu araya sıkıştırıver-

di. Dükkanın önüne geldiğimizde adının Ricardo olduğunu ve artık onu nerede bulacağımı bildiğimi söyledi. Gazoz ve pasta için bir kez daha teşekkür ettim. İçeri girmesini bekledim ama girmedi, bunun üzerine sanki nereye gideceğimi biliyormuşum gibi yürümeye koyuldum. Köşeye geldiğimde göz ucuyla arkama baktım, hâlâ orada, kapının önünde duruyordu. Gülüyordu.

Çelişkili duygular yaşıyordum. Bir yandan bu kadar sessiz kalıp durumdan faydalanmadığım için aptal gibi hissediyor, öte yandan konuşmadığım için memnun oluyor, istediğim an onu yeniden görebileceğimi düşünüyordum. Bir taraftan çok büyük olduğunu düşünmüştüm, öte yandan artık yaşıtım oğlanlarla ilişki kurmama kararı almıştım. Bir yandan hayatımı değiştirmek istiyordum, öte yandan çok fazla şeyin yaşandığını, her şeye daha sakin yaklaşmak gerektiğini düşünüyordum. Böylece, tüm bunları tarta tarta, eve geldim. Annem akşam eve döndüğü zaman hesaplaşma anı yaşanacaktı.

Ama ne denli korkak çıktığını unutma Leticia, annen gece geldi ve sen ağzını açamadın. Her zaman siz üçünüze gününüzün nasıl geçtiğini sorardı ve sen bu kez, "Normal, anne," dedin, hepsi bu. Annemin işten gelişini görmek acınası bir tabloydu. Sanki onu üzüm cenderesinden geçirmişlerdi. Sekiz saat çalışıp iki saat otobüs yolculuğu yaptıktan sonra annem ayakta bile duramıyordu. Öte yandan Jennifer'ın hamileliği de onu fazlasıyla sarsmıştı. Neredeyse hiçbir şey yemiyor, sonra televizyon karşısına geçip orada uyuyakalıyordu. Sabahın beşinde yeniden ayağa dikiliyordu. Belki de sessizliğim korkaklıktan değil, merhamettendi.

Ertesi gün sanki okula gidecekmişim gibi yaptım. Üniformamı giydim. Normal davranmaya çalıştım. Çantamın boş olduğunu kimse fark etmedi. Günün o vaktinde ve o telaşla kimse hiçbir şeyin farkına varmıyordu. Annem işe gitmek üzere çıkıyor, ardından akademiye giden Amanda onu izliyor ve ben,

Jennifer uyanmadan okul yoluna koyuluyordum. Pazartesiden cumaya, bu hep böyleydi.

Okulun önüne geldim ama sağa saptım. İçeri girmek istediğimden değildi okula gidişim; daha çok cinayet mahalline dönmek gibiydi. Uzaktan sanki bir partiye gidiyormuş gibi neşeyle içeri giren arkadaşlarımı, öğretmenlerimi, müdürü izledim. Hepsi koşturuyordu ama hallerinden memnundular. İyi gözüküyorlardı; hiçbiri benim kadar iyi hissetmese bile.

Geri döndün Leticia, tıpkı cinayet mahalline dönen biri gibi. Ama o döndüğün yer okul değildi. Berrío Parkı'na geri döndün ve bir önceki gün oturduğun banka oturdun. Kumaş dükkanının tam karşısında olabilmek için biraz yana kaydın. Henüz açmamışlardı ama pozunu takındın Leticia ve bacaklarını daha çok gösterebilmek için okul eteğini yukarı çektin. Orada bir saat bekledim. Nihayet bir piskopos gibi gülümseyerek, hâlâ ıslak olan saçları arkaya taranmış, elindeki anahtarlıkla oynayarak geldi. Beni görüp durdu. Dükkanı açmadı, bana doğru yürüdü. Yaklaştıkça hayatımın değişmeye başladığını hissettim.

İyi yönde olduğunu sanmıştım.

İŞÇİ

Jennifer yirmi sekiz yıldır adlandırılması güç bir iş yapıyordu. Herhangi bir form doldururken "Mesleğiniz" kısmına geldiğinde kendisi bile köşeye sıkışıyordu. Yazdıklarının listesi kabarık ve çelişkiliydi: Esnaf, oyuncu, asistan, kültür temsilcisi, menajer, serbest meslek sahibi, özel gelir sahibi, hiçbiri, işsiz, ev hanımı... Formun alıcısına göre fikir değiştiriyordu.

Birden çok kez kendi kendini yalanladı ve bunlardan da yalnızca daha çok yalan söyleyerek sıyrılabildi. Yalanları sanki onları bir kuyunun dibine fırlatır gibi söylüyor, sürekli bir yakalanma korkusu duyuyordu; kuyu ne kadar derin olursa olsun tüm yalanların leş kokusunu yayacaktı sanki.

Jennifer kokuyu bu yüzden tanıdı. Tüm duyularıyla algıladı. Yüzündeki dehşet ifadesi, solgunluğu, "Bana yardım et lütfen," diye yalvaran ses tonu bu yüzden onu hiç etkilemedi. Üniforması kan içindeydi; işçiye benziyordu, yüzü leş gibiydi, botları çamur kaplıydı ve tulumunda bir şirket logosu vardı. Her şey kusursuzdu; gerek giysi gerek hal ve tutum mükemmeldi. Kirli tırnaklar, kırık kask, kızarmış gözler ve trajedi içindeki bir insanın koşturmacası.

"Yardım edin, lütfen. Bana bağışta bulunun, yaralı bir arkadaşım var, şuradaki inşaatta çalışıyoruz. Arkadaşım yapı iskelesinden düştü, üçüncü kattan ve çok kötü durumda. Onu nasıl hastaneye götüreceğimizi bile bilmiyoruz. Bağışta bulunun lütfen."

Jennifer en ufak bir şüpheye kapılmadı. Yalanın kokusu

burnuna geliyordu. Adama, "Yapma ya," dedi. Adam, neredeyse ağlayarak, "Ölecek," dedi, "hastaneye götürmezsek arkadaşım ölecek." Jennifer böylesi bir durumda ne tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. Dayanışma içine mi girse yoksa oyuna mı dahil olsa onu bile bilemiyordu.

"İnşaat nerede demiştiniz?"

"Şuradaki binada."

"Arkadaşınızı götürecek birini bulamadınız mı?"

"Hayır, hanımefendi. Taksi çağıracaktık."

Çok profesyonelce. Doğrudan Jennifer'ın gözlerine bakıyor, en ufak bir tereddüt yaşamıyor, köşeye sıkıştırılmaya izin vermiyor, ifşa olma korkusunu yaralı işçi adına duyduğu korkunun içine gizlemeyi başarıyordu. O kendininkini soygunların doğurduğu korkuya saklıyordu. Yıllardır bu işi yapıyor olsa da korku sabitti ve eylemini gerçekçi kılabilmek, rolüne kaptırmasını sağlayan adrenalini hissedebilmek adına bu korkuya ihtiyacı da vardı.

"Peki, niye ambulans çağırmadınız?"

"Çağırdık. Çabuk gelirse zaten ambulansla gideceğiz ama ya gecikirse ne olacak?"

Jennifer adamın davranışında bir çatlak yakaladı: Onunla konuşmak için fazla oyalanmıştı ve bu da durumun acil olduğu hissiyatını dağıtıyordu. Artık adamın kendi işine bakma zamanı gelmişti ve kadının sakinliğine tepki gösterdi. Jennifer bir hata yüzünden onun maskesini düşürmek istememişti. Tam söze girecekken adam karşıdan gelen kravatlı birine koştu ve dramını anlattı. "Yardım edin, lütfen."

Jennifer bakakaldı. Kravatlı pek oralı olmadı ve yoluna devam etti ama işçi anında başka birine koşup yine, "Yardım edin, lütfen" dedi, binayı işaret etti, elini kolunu çaresizce salladı, sesini boğuklaştırdı, "Ölüyor," dedi, karşısındaki şüpheye kapıldı, kuşkuyla baktı, "Taksi parası verin." Öteki, ellerini ön cebine attı, sonuç yok, "Götürmezsek ölecek!" Adam ellerini arka

cebine götürdü, cüzdan; işçi cüzdana bakmadı, 'Kusursuz!' diye düşündü Jennifer, 'heves hiçbir zaman belli edilmemeli, herhangi bir dilenci gibi gözükmene neden olabilir, cebinde kaç parası olduğunu bilmeyen tiplere bulaşmalı.' İşçi diğerinin cüzdanını çıkarmasını sağlamayı başarmıştı. Bir sonraki adım şansa bağlıydı: Adam sadece eline bin pesoluk banknot sıkıştırabilir veya kolaya kaçmamak adına daha büyük bir para verebilirdi. Pişman olup bağıştan tümüyle de vazgeçebilirdi.

İşçi pek de şanssız değildi: Bir şeyler verdiler. Jennifer paraları metrelerce uzaklıktan ayırt edebilir, hattâ neredeyse cüzdanların içini görebilirdi; buna göre de ya dramı arttırır ya da tamamen vazgeçerdi. Bu zamanla kazandığı bir yetenekti. Görme ve duyma duyularını geliştirmişti, "müşterilerini" kalabalığın içinden ayırt edebilirdi, konuşmalarını genel uğultunun içinde bile duyabilirdi, onları giysilerine, ayakkabılarına, cüzdanlarına, kalemlerine, gözlüklerine, mücevherlerine, yürüme şekillerine, hızlarına ve uzaklıklarına, yanlarındaki insanlara göre belirliyordu. Her şeyi sadece saniyeler içinde görüyordu; hem de sadece onları değil, çevrelerinde olup bitenleri de algılıyordu. Etrafta bekçi ya da polis varsa önlemini arttırıyordu ama yine de işini yapmaktan vazgeçmiyordu, aksine, kendini daha bir güvende hissediyordu, ne de olsa elinde silahla kimseyi soyuyor değildi, o sadece bir kurbandı.

Sahte işçi rolünü iyi yapıyordu ama Jennifer'a acınası geldi. Onu abartılı bulmuştu. Fazla mimik, fazla çığlık, fazla kir pas ve fazla kan. Bir süre onu gözlemledikten sonra adi olduğuna kanaat getirdi. 'Özünü göster,' diye düşündü.

Bununla beraber onu izlerken farklı bir havaya sahip olsaydı kendisinin de aynısını yapıp yapmayacağını sorguladı. Yüzü bu adamınki gibi olsaydı mesela, şüphesiz değişik, daha kaba saba bir tip yaratması ve hiç hoşlanmadığı o yaygın trajedilere başvurması gerekirdi.

Jennifer varlığının işçiyi huzursuz ettiğini fark etti. Adam

onu görmezden geldi. Jennifer hesap yaptı: On kişiden beşi para vermişti. Harika bir sonuçtu bu. Kendisi, ortalama, on kişinin dördünden para almayı başarıyordu. En iyi ihtimal altı. Bir seferinde sekize ulaşmıştı. Adama, "Kaç para verdiler?" diye sordu.

Adam cevap vermedi ve bir insandan öbürüne koşmaya devam etti. Jennifer, "Burası uygun bir yer sanki, değil mi?" dedi. İşçi ona göz ucuyla baktı. Jennifer ısrar etti, "Her zaman buraya mı geliyorsunuz yoksa yer değiştiriyor musunuz?"

Adam uzaklaşmaya çalıştı, birinin arkasına geçti ama kadın onu takip edip, "Ben her yere gidiyorum. Yani, para neredeyse oraya gidiyorum. Siz daha iyi bilirsiniz," dedi.

Adam durdu, yüzünü Jennifer'a döndü. Yüzündeki acı ifadesi yerini öfkeye bırakmıştı ve ses tonu artık kederli değil, katıydı.

"Bana bulaşmayın, hanımefendi. Gidin buradan, beni rahat bırakın."

"Merak etme be adam. Sadece ilgimi çekti."

İşçi, daha da yaklaşıp, "Gidin," dedi. Sonra kendilerine doğru gelen iki kadının peşine düştü. Jennifer bekledi. Adamın konuşmasını ve mimiklerini izledi. Kadınlar başlarını inşaata çevirdiler. Ne yapacaklarını bilemez halde birbirlerine baktılar. Hâlâ çantalarını sımsıkı tutuyorlardı, yollarına devam edeceklermiş gibi bir halleri vardı. Birbirlerine bir şeyler söylediler, pek para verecek gibi değillerdi. Derken Jennifer yanlarına gitti.

"Affedersiniz hanımefendiler, beyefendi haklı. Yaralıyı gördüm, durumu ağır. Düşünsenize, yarım saattir ambulans bekliyor, kimsenin gelip gittiği yok. Lütfen taksi için ne verebiliyorsanız verin. Ben üstümdeki azıcık paranın hepsini verdim."

Kadınlar daha fazla tereddüt etmediler ve cüzdanlarını çıkardılar. Adam öylece kalakaldı, hattâ birkaç saniyeliğine ne yaptığını bile unuttu. Jennifer'a bakmasıyla ifadesinin değiş-

mesi bir oldu ve oyundan çıktı. Jennifer, "Al, bak," demek zorunda kaldı çünkü işçi kendisine para verildiğinin bile farkında değildi. Kadınlar uzaklaştığında Jennifer, "Haydi, başka bir yere gidiyoruz," dedi.

"Doktorun gittiğini biliyor muydun? Ne kadar da tatlıydı," dedi annesi. "Yerine daha büyük, çok nazik bir adam geldi."

Jennifer'ın bildiği tek şey, başka bir şehirde pozisyon bulduğundan işi bıraktığıydı. Ne yerini, ne de bir telefon numarası veya adres bırakıp bırakmadığını öğrenmek istedi. Gitme şekli her şeyi gayet net açıklıyordu. Gerisi gereksiz detaylardı.

Ondan geriye son tahlil talepleri ve iki aylık bir hamilelik kaldı. Jennifer'a ise alınacak bir karar. Bir iki gün ağladı, üçüncü gün devam etme kararlılığını gösterdi.

Annesi neden bu kadar sulu göz olduğunu sordu ve Jennifer bu soruyu her şeyi anlatmak için bir fırsat bildi. Sonra birlikte ağladılar. Sonra sustular ve ardından güldüler. "Biliyordum," dedi annesi. "Neyi?" "Doktorla aranda bir şey olduğunu. Tüm fabrika bu dedikoduyla çalkalanıyordu, derken Emilce arı yuvasına çomak soktu." Jennifer başını önüne eğdi. "Bu saatten sonra endişelenecek bir şey yok," dedi anne, "doktoru de dert etmeyeceğiz, hem belki sonra ortaya çıkar."

"Umurumda değil."

"Bazen babanın geri geldiğini düşünüyorum."

"Onu kabul eder miydin?"

"Evet," dedi anne, "artık yaşlandım, öfkem geçti artık." "Tereddüt bile etmez miydin?" diye sordu Jennifer. "Hayır, bunu çok düşündüm, her zaman düşündüğüm bir şey bu." Yatağa uzanmış, tavana bakarak konuşuyorlardı. "Bak şu işe," dedi anne, "en çok sakındığım, üzerine en çok titrediğim sendin,

bak şu işe." "Senin suçun değildi," dedi Jennifer. "Her koşulda beni ayıplayacaklar," dedi anne ve iç geçirdi. "Belki Amanda," dedi Jennifer, "Leticia'nın umurunda olduğunu sanmıyorum." "Bir boğaz daha," dedi anne.

"Ben hallediyorum, merak etme."

"Bunu nasıl yaptığını söylemedin."

"Önemli olan bu değil, anne."

"Kulağıma bir şeyler geliyor."

"Ben ne yaptığımı biliyorum."

Jennifer bir an sessiz kaldıktan sonra, "Bir daha hiçbir erkeğe inanmayacağım, hiçbiriyle ilişkiye girmeyeceğim," dedi. Anne, "O zaman benim kadar yalnız kalacaksın demektir, yalnız kalmak iyi değil," dedi. Kızına, "İnsanlar niye evleniyor biliyor musun?" diye sordu. "Ben evlenmeyeceğim," diye cevap verdi Jennifer ama annesi sanki onu duymamış gibi konuşmaya devam etti. "İnsanlar yalnız olmamak için evlenir, gerisi fasa fiso," dedi. "Seni kim anlıyor ki anne? Babam seni terk etti, tutmuş hâlâ bir erkek için iç geçiriyorsun." "Bir erkek için değil," dedi anne, "bir yol arkadaşlığı için." "Aynı şey," dedi Jennifer. "Her zaman değil," dedi anne. Göz ucuyla kızına baktı ve gözlerinin kapalı olduğunu gördü. "Tıkanıp kaldığımda ağlamama yardımcı olacak birinin olmasını isterdim," dedi. Jennifer, "Bu evlenmek için geçerli bir sebep değil," diye karşılık verdi.

Televizyon karşısında uyuyakaldılar. Gecenin ilerleyen saatlerinde Jennifer bir ara kolunu uzatıp kumandayı alarak televizyonu kapadı.

Uyandığı zaman annesi işe gitmeden önce mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Amanda duştaydı ve Leticia hâlâ uyuyordu. Jennifer yatağa oturup gerçekliğin yeniden bedenine dönmesini bekledi. Annesi odaya girip, "Gece televizyonu sen mi kapadın?" diye sordu. "Hatırlamıyorum," dedi Jennifer ve "anne, insanın karnı kaçıncı ayda büyümeye başlıyor?" diye sordu. Anne parmağını ağzına götürerek onu susturdu ve yeniden

mutfağa döndü. Jennifer tişörtünün içine bir yastık koyup sanki doğurmak üzereymiş gibi ortalıkta dolandı.

Karnı büyüdü ve bu ona daha çok para kazandırdı. Kıyafet satın aldı. 'Beni her kırmızı ışıkta durup dilenen hamilelerden sanmasınlar,' diye düşündü. Güçlük çeken zengin bir kadın gibi gözüktüğü sürece her şey yolundaydı. Artık uydurma saldırılara bebeğini de ekliyordu.

"Umarım bebeğime bir şey olmamıştır." "Kaç aylık?" "Altı." "Kız mı erkek mi?" "Erkek." "İsmi ne olacak?" Bir gün, bir alışveriş merkezinin merdivenlerinde otururken ve onun deyişine göre cüzdanını çaldıklarında yaşadığı korku ve yediği dayakla nefesi kesilmişken, "Adı Juan olacak," cevabını verdi.

Juan'a da kıyafet aldı. Geceleri, eve döndüğü zaman, önce parasını sayıyor, ardından Juan'ın giysilerine sevgiyle bakıyor ve sanki bir prense aitlermiş gibi özenle katlayıp kaldırıyordu. Annesi iç geçiriyor, neşeleniyor, hüzünleniyor ve sonra yine neşeleniyordu. Hamile, dayak yemiş kızını görüyor, bir kez daha iç geçiriyordu. "Zavallı çocuk," dedi.

"Neden zavallıymış?"

"Çünkü babası yok."

"Babası var ama korkağın teki."

"Ondan hiç haber almadın mı?" diye sordu annesi. Jennifer, "Muayenehane bir adım ötende, sen de bir şey bilmiyorsan kimse bilemez," diye yanıtladı. "Gidip onu sordum," dedi anne. "Ne? Ne demek gidip onu sordum?"

"Yok, yani, şuram ağrıdığı için gittim."

"Neren?"

"Şuram."

Eli kalbinde olan anne, fırsattan yararlanıp doktoru da sorduğunu ama Emilce'nin, gayet kaba bir ses tonuyla, "Kızınıza sorun," dediğini söyledi. O da, "Kızım cevabı biliyor olsaydı sizinle vakit kaybeder miydim?" diye karşılık vermişti. Jennifer güldü ve "Peki Emilce ne dedi?" diye sordu. "Hiç, telefona sarılıp bir arkadaşıyla konuşmaya koyuldu."

"Peki, doktor şikayetinle ilgili ne dedi?"

"Kasla ilgili olabileceğini."

"Hepsi bu mu?"

"Hiç keyfi yoktu. İşin aslı, muayenehaneyi kapatacaklar. Görünüşe bakılırsa bu sağlık meselesi dışarıdan yürütülecek."

"Yani bu doktor da gidiyor," dedi Jennifer. "O ve o cadı," dedi anne, "gerçi Emilce sadece bir pozisyon yerleşimi olacağını söylüyor ama neyse." İkisi de güldüler.

"Ağrın ne durumda?"

"Bazen kötüleşiyor."

"Çok mu kötü?"

"Biraz, gerçi iç geçirdiğimde hafifliyor ama..."

"Ne?"

"Sen bir yerlerini çarptığında benim de canım yanıyor."

Jennifer bebeğin giysilerini katlayıp gardırobun bir köşesine kaldırdı. Annesi hâlâ yatağın üzerinde oturuyordu; gözleri kederden küçülmüştü. "Benim canım yanmıyor ki seninki yansın," dedi Jennifer.

"Nasıl canın yanmıyor? Sende iz bırakan her tür darbe canını yakıyordur."

"Her zaman değil. Her şey nasıl baktığına göre değişir."

"Acı acıdır."

"Acı çok görecelidir, anne."

Kadın başını iki yana sallayıp ayağa kalktı. Önünde kendisini kızlarından ayıran uçurumu gördü. İçi hiçbir zaman doldurulamayacak bir boşluktu bu. O ve fabrikadaki anne olmaya zaman bulamamış diğerleri için her şey sadece yiyecek yemek ve sığınacak bir çatı bulmaktan ibaretti. Bu uçurum onu hüzünlendirdiğinden Jennifer'a, "Şimdi de sen canımı yakıyorsun," dedi.

Odadan çıktı ve ardında belirsiz bir acının gizemini bıraktı.

Zaman kavramım biraz şaştı; daha geç olduğunu sanmıştım. Aklımda bunca şey varken başımı yastığa koyuncaya dek saate bakmadım. Altı. Niye bu saati seçtim? Günden emindim, saatten değil. Önce Noelito'nun bir şeyler yemesi gerekiyordu. Dünden beri hiçbir şey yemedim.

Ellerin her zaman soğuktu, Leticia. Bunu ben söylemedim, Bay Ricardo söyledi, hattâ söylemedi de, sordu. Elimi iki elinin arasına alıp kahvaltı edip etmediğimi sordu. "Evet, çıkmadan önce bir şeyler yedim." Birlikte kahve içmeyi teklif etti. "Dükkanı açmayacak mısın?" diye sordum, önemi yok dercesine omuz silkti. Hep satıcılardan yarım saat önce gelir ve onlar hazır olunçaya dek dükkanı açmazdı. Bana rüyasında beni gördüğünü, dükkanın önünde onu bekliyor olduğumu söyledi. Utandım. Ne diyeceğimi bilemedim. Orada olmak için hiçbir bahane uyduramadım. Bunun farkına varıp, "Beni bekliyordun, öyle değil mi?" diye sordu. Birden kafamda bir ampul yandı ve ona doğruyu söylemeye karar verdim. "İşin aslı sizi beklemiyordum, okula gitmemeye karar vermiştim ve nereye gideceğimi bilemedim." Kahveyi bıraktı ve ondan ofise kadar eşlik etmemi istedi.

Soğuk bir rüzgar bedenini sardı, Leticia. Ölümcül bir üçlü takla atmıştın sanki, trapezcinin seni düşmekten alıkoyacak ellerini aradın ve bulduğun tek el bu adamınki oldu. Biri aşağı düşerken herhangi bir elin kabul göreceğine inanıyordum ama yine de onun elini bıraktım. Bir süre sonra "Ben sana elimi

uzattım," diyecektim, bunu söyleme nedenim eskiden yapılmış bir iyiliğin bedelini ödetmek olacaktı ama "Biz el eleyiz," dedim.

Olayları hızlandırma, Leticia, kararsızlığından büyük ölçüde kurtulduğun o sabahı anlat. Bay Ricardo'nun karşısında oturuyor, o gözlerini benden ayırmadan telefonda konuşurken, bir dergi karıştırıyordum. Sonra depoya bir göz atmaya gittim. Derken iki çalışan geldi ve Bay Ricardo onlara dışarı çıkıp geleceğini söyledi; benden ona eşlik etmemi istedi. Tıpkı önceki gün olduğu gibi bana, birkaç defa, çok tatlı olduğumu söyledi, hattâ bir iki kez elimi tutmaya çalıştı. Önce notere, ardından bankaya gittik, dönüşte bir kafeye girdik ve Ricardo kahve sipariş etti. Ben yine gazoz ve pasta istedim.

Öğleye doğru hâlâ okul üniformasıyla duruyor olmamın anlamsız olduğunu söyledi. Göz açıp kapayıncaya kadar üniformamın yerini bir etek ve yepyeni, şahane bir bluz ve dolgu topuklu ayakkabılar aldı. Dükkandan başka biri olarak çıktım. Ve her şey çok hızlı olup bittiğinden günün geri kalanında üç şey daha oldu: Bay Ricardo benden depoda çalışmamı istedi, gün sonunda bana iki metre kumaş hediye etti ve ayrılmadan önce ona bir daha Bay Ricardo dememi istedi.

Neşemi ve başarımı paylaşma arzumu bastırmak zorunda kaldım. Tek seferde anlatılamayacak kadar çok olay vardı. Ben bile önce onları sindirmeliydim.

Sırrın ortaya çıkmadan önce haftalarca sustun, Leticia. Beni gören Jennifer'dı; fazlasıyla hamile olmasına rağmen morlukları ve yaralarıyla öylece sokaklarda dolanıyordu. Bir gün dükkana geldi ve Ricardo'ya birtakım çekler verdiğimi gördü, daha sonra, kendimden son derece memnun, bir müşteriyle ilgilenişime tanık oldu. Sentetik kumaş rulosu indiriyordum ve geldiğini görmedim, Jennifer tam karşımda durup orada ne yaptığımı soruncaya dek hanımefendiyle ilgilenmeye devam ettim. Kızardım. Hanımefendiyle ilgilendikten sonra konuşacağımızı söyledim ve o sırada kumaş kesip sararken aklıma hiçbir şey

gelmedi. Bir dakikalığına dışarı çıkmak için izin istedim. Ricardo, "Elbette," dedi ama Jennifer'ın önünde çok gecikmememi, yoksa beni özleyeceğini söyleme düşüncesizliğini gösterdi.

Jennifer'ın tavrından bahsetmeme gerek bile yok; sanki beni yargılama yetkisine sahipmiş gibi... Bunu aynen ona da söyledim, hattâ kendi karnına bakmasını, bu hamileliğin ortalıkta sergilenecek kadar münasip olmadığını da ekledim. Benden daha büyük olduğunu ve onun hatalarına düşmemi istemediğini söyledi. Çalışmanın bir hata olmadığını söyledim. Ona göre benim hatam, okulu bırakmamdı, o hiç değilse liseyi bitirmişti. Ona bunun ne işe yaradığını sordum. Ah, Jennifer. Liseyi bitirmiş ve üniversiteye gitmek istememişti; bebek doğduğunda bunu yapacak vakti de olmayacaktı. Okumanın hiçbir şeye fayda etmediğini; onlara okumadan da hayatımı gayet güzel kazanabileceğimi göstereceğimi söyledim. "Bu mini etekle mi?" diye sordu. Ben cevap veremeden, "Bu beyin -Ricardo'dan bahsediyordu- niyeti çok açık," dedi. Bunun Ricardo'ya değil, bana bağlı olduğunu söyledim, ayrıca bedeniyle yaşayan biri varsa onun ta kendisi olduğunu da yüzüne vurdum, "Bir boks torbası gibi gözüküyorsun," dedim. Ricardo gülümseyerek başını uzattığında bunlardan, birbirimiz hakkında ne düşündüğümüzden bahsediyorduk. Jennifer bana, "İş bekliyor," dedi, "Yumruk yemek istediğinde haber ver," diye karşılık verdim.

Jennifer her şeyi anneme anlatmadan önce bana iki gün süre verdi. "Farkındaysan sana kendi hikâyeni anlatman için bir şans veriyorum, aksi takdirde benim yorumumu anlatacağım," dedi. Ona başka bir şey isteyip istemediğini, istemiyorsa işimin başına döneceğimi söyledim. "Evet," dedi, "bir şey daha var." Ricardo'ya az önce saldırıya uğradığını ve çantasıyla birlikte çalınan ilaçlar için paraya ihtiyacı olduğunu söylememi istedi. "Ne ilacı?" diye sorduğumda "İki gün boyunca her şeyi unutmanı sağlayanlar," diye cevap verdi.

Hiçbir şeyin benim zannettiğim kadar kolay olmayacağını

işte o an anlamaya başladım. Zamanla tüm sorunlarımın Jennifer ile karşılaşmam gibi olmasını diler hale geldim. Ne kadar ilerlersem engeller de o kadar büyüyor ve onları aşacak gücüm o denli azalıyordu. Fakat elini kalbine koy, Leticia, gerçekten ilerliyor muydun? Cevabın olumsuz olduğunu fark etmek yıllarımı aldı. Bir engeli aştığımı düşündüğüm zaman aslında geriye sıçramış oluyordum ve bunun farkına vardığımda da artık ne baştan başlayacak gücüm, ne isteğim, ne de halim vardı; yaşlanmıştım.

BİR TELEFON BEKLEYEN

Sevgili zaafım,

Susacağımı mı zannettin? İstediğim şekilde veda edemedim sevgili genç adam, bazı detayları anlatmak için kelimeler eksik kaldı. Yaptığın iğrençliğe dair bir kanıt bırakmak mühim. Adliyedeki avukatların sık sık tekrarladıkları gibi: Yazılı bir kanıt kalsın.

Sizden yirmi yaş büyük bir kadını kendinize âşık etmek ahmaklık değil, yüzsüzlüktür; ayrıca sizinkinde kasıt söz konusu. Beni baştan çıkarıp yatağa atmak ve sonra terk etmek planınızın bir parçasıydı eminim. Benimle birlikte olmaya karar verdiğinizde aklınızdan ne tür bir saçmalık geçiyordu, kimbilir? Siz yakışıklı ve büyüleyicisiniz; istediğiniz genç kızı elde edebilirsiniz. Artık bir yönetmen olup olmadığınızdan emin değilim ama öyleyseniz, tek gecelik ilişkilere alışık olduklarına dair en ufak şüphemin olmadığı film yıldızlarını veya dünyadaki tüm kadınları kendinize âşık edebilirsiniz. Fakat ben onlar gibi değilim. Âşık olduğum zaman bir saray inşa ediyorum, dünyamı yeniden kuruyorum, yalnızlık ve feragat ile geçen onlarca yılı silip bundan sonrakileri, artık kaç yılım kaldıysa, hayaller ve neşeyle dolduruyorum.

Bana anlattıklarınızın doğru olup olmadığından şüphe ettiğimi söylüyordum. Tek bir yalan ve işte geriye kalan tüm doğrulardan şüphe edersiniz. Şu an adınızın doğruluğundan bile emin değilim. Bırakın hayatınızı ve mesleğinizi. Belki de bir yönetmen değil, basit bir kablo toplayıcısısınız. Üzgünüm,

sevgili, ama sizi hiçbir zaman bir dergide ya da bir gazetede görmedim. Televizyonda da bahsiniz geçmiyor. Belki de benim gibi hayallerde yaşıyorsunuz. Herhalde bir gerçekle yalanı birbirinden ayırt edemeyecek kadar aptal olduğumu fark edip bana sadece hayalinizi anlattınız.

Bir yalancının "Seni seviyorum" cümlesinin gerçek olup olmadığını anlayabilecek bir insan var mıdır? Yatakta söylenmesi yasaklanmalı. Hepsi kulağa dürüst gelir ama hepsi aslında yalandır. Arzu, sevgili, sözcüklerin dürüstlüğünü çekip alır. Ah, siz, "Bu uzmanlık neye dayanıyor?" diye sorarsınız biliyorum; "Aşk ya da seks hakkında hiçbir şey bilmeyen siz değil miydiniz? Deneyimsizlik kraliçesi siz değil miydiniz?" dersiniz. Bilginize; size söylediğim her şey doğruydu. Ama kişinin hata yapa yapa öğrendiği de doğru ve benim hatam kadınlık tarihindeki en büyük hatalardan biri olarak ele alınabilir. Ayrıca en büyük üstat, en büyük düzenbaz, en büyük yalancı ile çalıştım: Sizinle. Hata yapar yapmaz anladım hilelerinizi, düşürdüm büyücünün maskesini ve gördüm şapkasının içindeki gizli bölmeyi.

Öte yandan birazcık hafıza tazelemek zahmet vermeyecekse beni etkisiz kılmadan önce adliyede çalıştığımı unutmayın; orada boşanmak isteyen çiftlerin çatışmalarına tanık oldum. Birbirlerini nasıl lime lime ettiklerini görmeniz gerekirdi, söylenen ve söylenmeyen her şeyi nasıl birbirlerinin yüzlerine vurduklarını, kabalıklarını, bir kuruşun hesabını yapışlarını. Ve onlar yaraları kazırken ben notlar alıp, her şeyin bir "seni seviyorum," ile başladığını düşünüyordum. Ama dediğim gibi, eminim bunlar ateşli anlarda söylenilen "seni seviyorum"lardı.

Bekar olduğum için kendimi şanslı sayar oldum, evliliğin bir sahtekarlık, yeryüzündeki en kötü buluş olduğuna inanır oldum. Artık birlikte olmak istemeyenlerin bakışlarında ve sözlerinde öylesine bir nefret vardı ki yalnızlığıma müteşekkir oldum.

Sanırım haklılardı. Hiç evlenmemiş olsam da sizinle aşk kırıntılarını tattım, lezzetli bir ısırıktı ama yuttuğum an hazımsızlık yaşadım ve hazımsızlık bir hastalığa, hastalık nefrete dönüştü; binlerce çiftin kayda geçirmek ve bir zamanlar yatakta söylenen tüm 'seni seviyorum'ları silmek üzere mahkemeye başvurduğu o nefrete.

Bunu bana hiçbir zaman söylemediniz; en azından sözcüklerle. Ben de öyle. Utanıyordum ve sizin de utandığınızı düşündüm. Benim "seni seviyorum"um eylemlerde ve mimiklerdeydi, sizinkinin de olaylarla anlatılan dilsiz bir "seni seviyorum" olduğunu düşünmem bu yüzdendi. Oysa söylemediğiniz için bugün minnettarım. Çok daha kötü olurdu. Uydurulmuş "seni seviyorum"lardan kurtulmakta bu kadar zorlandıysam, ağzınızdan çıkanlarda ne olurdu, hayal bile edemiyorum.

Bana hiçbir zaman aşktan bahsetmemiş olsanız da, size âşık oldum; aksini söylemek yalan olur. Size karşı dürüstüm: Şu an kaleme aldığım bu mektubu size ağzıma gëleni söylemek için yazmıyorum; sizinle konuşma arzum yüzünden kaleme alıyorum sözcüklerimi. Size yazmak şu an size en yakın olabileceğim hal. Mektuplardan vazgeçtiğim haftalar boyunca berbat durumdaydım; sizinle tanışmadan öncekinden bile daha yalnız hissettim, ki o zamanlar bir inciden bile daha yalnız hissetmeye alışmıştım artık. Yazmayı bırakmakla sizi yeniden kaybettiğimi hissettim; beni iki kez terk ettiğinizi. Bunu kabullenmek canımı yakıyor, beni öfkelendiriyor ama doğru işte, tıpkı beni iki değil, bin kez terk edişiniz gibi. Siz ve vaat ettiğiniz aramanız olmadan geçen her gün telefonu bir umutla açıyor (bugün arıyor) ve hayal kırıklığıyla kapıyorum (bugün aramıyor). Böylece bu yıkımda beni her gün baştan terk ediyorsunuz.

Gördüğünüz gibi sevgili, bir kez daha kazandınız. Bir kenara yazınız: Bir ara bir macera yaşadığım, bana hakaretlerle veda eden ellilerindeki kadın bir kez daha yenilip, aşkını, yalnızlığını, hüznünü, benim anılarım olmadan yaşayamayacağını kabul

etti. Yazın bunu bir kenara ve erkekliğinizi gururla gösterin, herkese söyleyin: O deli hâlâ eve kapanmış, aramamı bekliyor. Söyleyin onlara: Bakın sadece sekiz buluşmada ne hale geldi; sekiz sikişme, evet, böyle söyleyin, böyle söyleyin ki yaptığımız şeyde en ufak bir sevgi kalmasın. Göğsünüzü şişire şişire anlatın: Bakın nasıl da hâlâ telefona koşuyor, on beş yaşındaki bir kız çocuğu gibi nasıl da iç geçiriyor, bakın nasıl da mektup yazıp, ona yanıt vereceğim hayaliyle, her bir sözcüğünde gözyaşı döküyor. Baksanıza ne kadar da gülünç.

Hâlâ aynı durumda,

Amanda

Jennifer gülmenin, ağlamak gibi tıpkı, aldatıcı olduğunu biliyordu ve bu yüzden ikizlere herhangi bir müşteriyle görüşürken gülmemelerini söylemişti. Rolünü yaparken onun da güldüğü oluyordu ve her seferinde bunu sarsıntıya bağlayıp sinirlerinin bozulduğunu söylüyordu. Kendini yaraladıktan sonra sık sık gülerdi ama bu, görevini yerine getirmenin verdiği bir gülümsemeydi; bir katilin, bir fahişenin ya da bir bankacınınki gibi.

Sanki bir önseziye kapılmış gibi, "Gülmek yok," dedi ikizlere, Bay Jenaro'nun dairesinin önünde.

Onları, baştan ayağı beyaz giyinmiş, yanında yedi köpek olan, ince ve ölçülü bir genç karşıladı. "Salona geçin," dedi, "Bay Jenaro şimdi geliyor." Her ne kadar köpekler bacaklarına dolanıyor olsa da oğlan inceliğinden hiçbir şey kaybetmeden yürümeye devam etti. İkizler de ondan geri kalmadılar; lüks ve köpeklerin partiye hazırlanmış hanımefendiler gibi giydirilmiş olmaları gözlerini kamaştırmıştı oysa.

"Oturun."

Karşılarındaki oğlan sessizdi. Köpeklerden biri gruptan ayrılıp Jennifer'ın bacaklarını koklamaya koyuldu, hırıldamaya başladığında Jennifer hafifçe bacaklarını kaldırdı. "Isırır mı?" diye sordu. Oğlan sesini yükseltip, "Margaret!" dedi ve köpekçik inleyip onun yanına döndü. Zarafet yeniden vücut buldu.

"Ne içmek istersiniz?"

Jennifer hep çayın kahveden daha zarif bir seçenek olduğu-

nu düşünmüştü. İkizler gazoz istediler. Oğlan odadan çıktığında köpeklerin onu takip edeceğini sandılar ama dilleri dışarıda onlara bakarak halının üzerinde kaldılar. Margaret olduğu yerden hırıldamaya devam etti.

"*Couché*[1]*!* Margaret."

Bay Jenaro belirdiğinde yalnızca Margaret değil, tüm köpekler, sanki bir büyü yapılmışçasına, inlemeye başladılar. O da baştan ayağa beyazlar içindeydi, bir tek boyalı ve fönlü saçı simsiyahtı. Bay Jenaro da köpekleri kadar bakımlıydı.

"Ne içmek istersiniz?"

"Çoktan söyledik bile, Bay Jenaro, çok teşekkürler."

Çıplak ayaklarındaki terlikleri çıkarıp beyin gücüyle havaya yükselmenin yollarını arıyormuş gibi bağdaş kurdu. Gözlerini ikizlere dikip, Jennifer'a, "Auraları aynı, onları birbirlerinden nasıl ayırıyorsunuz?" diye sordu.

"Sanırım, içgüdüsel."

Bay Jenaro soğuk ve ölçülü bir kahkaha attı, ellerini dizlerine koyup, "İçeceklerin gelmesini bekleyip öyle başlayalım," dedi. Ve oğlan elindeki tepsiyle son derece yavaş bir şekilde yaklaşırken, Bay Jenaro, "Doğrusunu söylemek gerekirse bu piyango işi pek ilgimi çekmiyor; para içinde yüzdüğümden değil, bu tahmin gücünü başka şeylerde kullanmayı yeğlediğimden," dedi. "Ne gibi şeyler, Bay Jenaro?" diye sordu Jennifer. "İsimler, tarihler," dedi adam. Kadın yüzünü ekşitti, "Bunun olabileceğini sanmıyorum, onların..." Adam, "Ah, ah, bu ifade bu evde yasaklı," dedi sözünü keserek, "'mümkün değil', bu evde yaşamıyor." Kollarını uzattı, avuçlarını açıp gözlerini kapadı. İki kez derin nefes aldı.

"Bu gençler korkunç bir enerji yayıyor," dedi.

Gözlerini açtı ve yeniden onlara baktı. "Bence gücünüz boşa harcanıyor," dedi. Jennifer koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Ne demek istiyorsunuz, Bay Jenaro?" "Demek istediğim şu:

1 Fransızca: Yere yat. -*çn*

Eğitim ve çalışmayla güçlerini katlayabilirler." Jennifer'a bakıp, "Ve tabii siz de kazancınızı," diye ekledi.

Jennifer heyecanını gizlemek için çay içti. İkizler gazozlarına yumuldular. Bay Jenaro hafifçe alkış tutup yeniden ellerini bacaklarının üzerine koydu ve "Pekala, şu sayı işini bir deneyelim," dedi. Jennifer bardağını masanın ortasına koyup, "Perdeleri kapatabilir misiniz? Işık dikkatlerini dağıtıyor," dedi. Bay Jenaro oğlana bir el işareti yaptığında genç adam aceleyle pencereye koşturdu. "Son bir soru," dedi Bay Jenaro, "Loto'nun kaç para verdiğini biliyor musunuz?" "On beş milyar gibi bir şey," dedi kadın, "Neden, Bay Jenaro?" "Hiç, devam edin, devam edin." Jennifer ikizlere, "Başlayalım, lütfen," dedi.

Her zaman olduğu gibi gözlerini kapadılar. Bir sebepten Bay Jenaro da kapadı. Jennifer etrafını inceledi; beyazlı oğlan pencere kenarında kıpırtısız duruyordu ve köpekler Bay Jenaro'nun yanında hızlı hızlı nefes alıp veriyorlardı.

Hafif bir geğirti duyuluncaya dek ortama sessizlik hakimdi. İkizlerden biri midesindeki gazozu kontrol altında tutamamıştı. Diğeri ise gülmesini. Bay Jenaro gözlerini açtı ve ikizlerin gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu ama gülmemek için kendilerini zor tuttuklarını gördü. Fakat akın bastırılamadı. Jennifer, "Çocuklar," dediği anda ikisi birden git gide şiddetlenen bir kahkahaya boğuldu.

Margaret hırlamaya başladı ve geriye kalan altı köpek de ona katıldı. "*Du calmé*[1] *!*" dedi Bay Jenaro ama Margaret histerik bir şekilde havladı ve diğer altısı da onu takip etti. "*Assis*[2]" diye bağırdı Bay Jenaro, şiddetli bir şekilde el çırparak, fakat ikizlerin kontrolden çıkmış kahkahaları ve köpeklerin çaresiz havlamaları arasında konuşmak mümkün değildi.

Margaret, Jennifer'ın yanma gitti ve diğer köpekler de onu takip etti. Jennifer bacaklarını kaldırdı, köpekler çevresini sarıp

1 Fransızca: Sessiz ol. *-çn*

2 Fransızca: Yat. *-çn*

onu köşeye sıkıştırdılar. İkizler karınlarını tutarken oturdukları yerde sıçrayıp duruyorlardı. Don Jenaro, "*Ici! Au pied*[1]*!*" diye ısrar etti ve Jennifer, "İspanyolca konuşun Bay Jenaro," diye yalvardı. Genç oğlan köpekleri almaya kalkıştı ama ona da hırladılar. Bay Jenaro ayağa kalktı, terliklerini giydi ve sertçe iki kez el çırptı ama hiçbir şey olmadı.

"Margaret!"

Köpek boyun eğeceği yerde sıçrayıp Jennifer'ı tırmalamaya başladı.

"Lanet olası köpek!"

Jennifer ayakkabılarından birini çıkarıp, topuğuyla kendini savunmaya koyuldu. Bay Jenaro, elleri şakaklarında, avaz avaz, "Kontrol, kontrol, kontrol," diyerek salonda huzursuzca dolandı. Genç oğlan bir kez daha köpeklere yanaşmayı denedi ama öfkeleri geri sıçramasına neden oldu. İkizler gülmekten katılıyor, gözlerinden yaşlar geliyor ve kahkahalar arasında nefes almakta güçlük çekiyorlardı. Çığlıklar, yalvarıp yakarmalar, havlamalar ve kahkahalar arasında Jennifer şansının bir kez daha avuçlarından kayıp gittiğini anladı.

1 Fransızca: Otur şuraya! -*çn*

Bir akşam saat altı sularında Juan doğdu. Normal bir doğumdu, bebeğin boyu ve kilosu normaldi, ciğerleri sağlam, sağlıklıydı. Jennifer o gün bile, birkaç saat öncesine kadar çalışmıştı. Hattâ işi oldukça yaver gitmişti. Beş saldırı kurbanıydı ve insanlar ona karşı çok cömertti.

Doğuma hazırlarlarken bir doktor, "Yüzünüze ne oldu?" diye sordu. "Biraz önce saldırıya uğradım," dedi kadın. Doktor, yüzündeki morluğu dikkatle inceleyip nazikçe yanağına dokundu.

"Acıyor mu?"

"Evet, biraz."

Doktor bir hemşire çağırıp ona kısık sesle bir şeyler söyledi. Jennifer'a, "Şişi önlemek için bir merhem süreceğim," dedi. Kadın başıyla onayladı.

"Başka nerenize vurdular?"

"Koluma."

Doktor koluna baktı. "Ne tuhaf," dedi. "Ne?" diye sordu Jennifer. Adam, kadının yanağına bir kez daha bakıp, "Başka bir yer var mı?" diye sordu. "Hayır," dedi Jennifer, "sadece bu ikisi."

"Şanslıymışsınız."

"O kadar da değil. Bütün paramı çaldılar, kartlarım da gitti ve bu şehirde kimseyi tanımıyorum."

Jennifer ağlayabilmek için doğum sancısından faydalandı.

"Sakin olun."

Kadın başını iki yana sallayıp inledi.

"Sakin olun. Derin nefes alın. Kocanız burada mı?"

Jennifer nefes alıp verdi. "Hayır, seyahatte." Yeniden nefes aldı ve verirken, "Ne yapacağım doktor? Bütün paramı çaldılar," dedi. Adam, kadının alnındaki teri sildikten sonra gözlerinin içine baktı.

"Endişelenmeyin, size yardım edeceğiz. Öncelikle artık doğmak isteyen şu çocuğu dünyaya getirelim."

Jennifer, doktorun maskeyle kapalı dudaklarını hayal etmeye çalıştı. Uzaklaştığını görünce, "Tanrım, neden doktorlar bana bu kadar çekici geliyor?" diye sordu.

Ertesi gün taburcu oldu ve bebeğiyle beraber eve döndü. Annesi o günü birlikte geçirmeleri için fabrikadan izin istemiş ama isteği reddedilmişti. Jennifer kollarında tuttuğu bebekle taksiye binip geldi ve tek başına annelik görevine başladı. Bazı komşular, yediği dayaklara kuşkuyla yaklaştıkları günden beri, ondan kaçıyordu. Merdivenlerde bir hanımefendiyle karşılaştı ve kadın, Jennifer'a selam vermeden, battaniyeye sarılı çocuğu görünce, "Ah, demek doğruymuş," dedi.

Annesi en yakın komşulardan Jennifer'a yardımcı olmalarını, kızının Juan'ı yalnız bırakıp yemek pişirmekle uğraşmaması için ona bir tas çorba vermelerini, bebeği yıkayıp giydirmesine yardım etmelerini istemişti. "Jennifer bir bebeğe bakmak nasıl bir şeydir bilmiyor," demişti onlara ve komşular sessizce birbirlerine bakmıştı. Onları bebekten çok işin dedikodu kısmı ve babanın nerede olduğu ilgilendiriyordu. Jennifer'ın anlattıklarına inanmıyorlardı: Yok efendim, baba ülke dışında yaşayan bir doktormuş, çok iyi para kazanıyormuş, güya kendisine her ay hatırı sayılır miktarda para yolluyor ve oğlunun durumunu sormak için her gün telefon ediyormuş... "Peki, madem bu kadar harika bir ilişkiniz var, niye gidip onunla yaşamıyorsun?" diye sordu biri.

Annesi bir kez, Juan'ı uyandırmamak için alçak sesle, "Doğ-

duğunu biliyordur, hesaplamıştır," dedi. Jennifer, "Peki bu neyi değiştirir?" diye sordu. "Bizim için hiçbir şeyi," dedi anne, "ama onun için bir şeyler değiştireceği aşikâr. Bir yerlerde bir çocuğun olduğunu bilmek başka bir şeydir," dedi ve derin bir iç geçirdi.

"Doğduğunu bilip bilmemesi ya da ne düşündüğü umurumda değil. Benim için artık öyle biri yok."

"Öyle biri her zaman var olacak, özellikle de oğlun büyüyüp ona benzemeye başladığında."

"Ona benzemeyecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Bana benzeyecek. Şu anda bile bana benziyor."

Anne yaklaşıp bebeğe baktı. Bebek uyuyor olsa da kadın ona gülümsedi. Jennifer'a, "Bu çocuklar her zaman babalarına benzer; sırf kabul etmediğimiz şeyleri yüzümüze vurmak için," dedi. "Bu çocuklar," diye tekrarladı Jennifer, "güzel bir tanımlama olmadı. Sanki onları aşağılar gibisin."

"Bunu demek istemedim."

"'Bu çocuklar'dedin."

İkisi birlikte yüzlerini beşiğe doğru çevirip bebeğe baktılar. "Bana benzeyecek," diye tekrarladı Jennifer. "Umarım babasına benzer," dedi anne, "bu durum geçimini sağlar."

Aradan iki hafta geçti ve Jennifer parayı dert etmeye başladı. Juan bir yığın bez tüketiyor, giysiye ihtiyaç duyuyordu ve Jennifer doğumdan bu yana işe çıkmamıştı. Kimsenin onunla ilgilenmeyeceğini daha doğurmadan biliyordu ve bu yüzden onu beraberinde sokağa götürmeye karar vermişti. Annesinin yeri göğü inletmesi, "Bunu yapman için cesedimi çiğnemen gerekir," demesi, hastaneden üç ay evde kalmalısınız tavsiyesinin alınması hiçbir fayda etmedi. "Paramız olmadığını biliyorsun!" dedi Jennifer. Ayrıca sokak onu çağırıyordu, bedeni yeni darbelere ihtiyaç duyuyordu.

Juan bir aylık olduğunda Jennifer en şık giysilerini giyinip

mutfağa gitti, iki biberon hazırladı, et dövdükleri taşı bulup lime lime oluncaya dek ciğerlerine vurdu. Bebeği kucağına alıp, "Gidiyoruz ufaklık, hayatımızı kazanmaya gidiyoruz; hayat zordur," dedi.

TELEFON BEKLEYEN

Sevgili heves,

Biliyorum, kabalık ettim. Dilimin ayarı kaçtı biraz ama beni anlamışsınızdır. İhanetinizi yüzünüze vuran ilk kurbanınız ben değilimdir herhalde. Nazik davranacağım. Başlığa baksanıza zaten, sınıfınızı değiştirdim; artık benim için bir sorun değil, bir hevessiniz. Bazen her şeyi daha net görüyor ve durumun gerçekliğini daha iyi kavrıyorum. Bazen her şeyi davranışlarımın bir itici gücü olarak değil de yalnızca o gücün bir parçası olarak görüyorum. Bir piston gibi tıpkı (ki bir pistonun ne olduğunu bile bilmiyorum). Bazen sizinle yaşadıklarım dünyanın en mühim şeyi olmaktan çıkıp başka bir şeye dönüşüyor. Seksi aşkın pratiğe geçirilmesi olarak değil de tüm hayvanî doğallığında görüyorum. Aşk bir his olarak gücünü kaybediyor ve gerçekte olduğu hali alıyor: Bir heves. Ya da annemin deyişiyle: Yalnızlık önleyici bir tırı vırı.

Sizden önce yalnızdım ve sık sık bu dünyadaki milyonlarca insanın arasından neden biri çıkıp da beni yalnızlığımdan kurtarmıyor, diye düşünürdüm. Bunca kişinin arasında benim gibi düşünen ve aynı ihtiyaçları duyan başka bir daha olmalıydı elbet. Milyonlarca kişiyiz ama iletişim kurmuyoruz, ayrıca yalnızlığımızda etiketlenmeyi sevmiyoruz. İkizler bana, artık yalnız insanların internette buluşabileceğini söylüyorlar. O kadar emin değilim. Bilgisayar başında da aynı şekilde yalnız hissedeceğimden eminim, ayrıca artık teknolojiyle işim olmaz. Baksanıza hâlâ kalem ve kâğıt kullanıyorum.

Siz sadece bir erkek değil, aynı zamanda bir fırsattınız. Bazı insanlar o kadar çok fırsata sahiptir ki artık onları görmezler bile, ama bir de benim gibi olanlar vardır; bir fırsat yakaladığımızda bunun bir düş olup olmadığını anlamak için kendimizi çimdiklememiz gerekir. Adliyede her hafta sevgili değiştiren insanlar vardı. Gökyüzünden manita yağıyordu. Onları elde etmek için parmaklarını bile kıpırdatmıyorlardı. Ya da belki de, parmaklarından başka bir yerlerini daha oynatıyorlardı. Ama her neyi oynatıyorlarsa işe yarıyordu. Ben Ay'ı yerinden oynatabilirdim ama eminim bir akıl hastası bile dönüp bana bakmazdı. Sonra siz geldiniz ve eminim bana sadece dalgınlıktan baktınız.

Hatıranız bir hasım, yarayla birlikte delip geçen bir zımba. Jennifer, "Hiçbir yara tamamen iyileşmez, ya deride ya da ruhta daima varlığını anımsatan bir iz kalır," derken haklı. Belki de Jennifer'ın yaraları benimkilerden daha az acıyordur. Mosmor ama halinden memnun dolanıp duruyor. Oysa ben canım yanmadan nefes bile alamıyorum.

Bazen hatıraların arasında bir ışık beliriyor, bir doyum çıkıp, "Ben bunu yaşadım," diyor ve sonra ışık bunun bir kez daha yaşanamayacağını göstermek için bulutların arasında yitip gidiyor.

Fesat olduğunuz için otelde yaşananlardan bahsettiğimi sanabilirsiniz ama hayır, ben şimdiye kadar yaşanılanların hepsinden, hissettiklerimden, algı yanılmamdan söz ediyorum. Sizin için her şey sadece seksten ibaretti, öyle değil mi? Cevabı biliyorum ama dudaklarınızdan duymak isterdim.

Soyunduğumuzda birbirimizi görme biçimimiz değişti. Ayrıca, sevgili, giysilerimi siz çıkardınız, ben soyunmadım. Halinizden memnun, kapattığınız kapıya yaslandınız. Bana yaklaştınız, en ufak bir tereddüt yaşamadan ve bana hiçbir şey sormadan beni öptünüz, sardınız, boynumu ısırmaya ve beni yalamaya başladınız. Ceketimi çıkarıp gömleğimin düğmeleri-

ni açmaya koyuldunuz. Her yerime dokundunuz. Kilolarımı, selülitlerimi, sarkıklığımı görecektiniz ama yine de huzursuz olmadım. Işığı kapamanızı istedim. Eski bir hile. Bir de yatağın altına bakmanızı rica ettim. Güldünüz. Sonra beni ittiniz. Evet, bayım, hiçbir nezaket göstermeden beni yatağa ittiniz. Bu bir eleştiri değil, şiltenin iğrençliğine rağmen bu hareket hoşuma gitti. Orada yatarken ceketinizi ve gömleğinizi çıkarışınızı izledim, kurtadam gibi değişim geçirişinizi. Ayakkabılarımı çekip çıkardınız, çorabımın sadece yarısını aşağı indirdiniz, üzerime çıkıp beni öpücüklere boğarken bluzumu da çıkardınız. Şekilsizliğimin yarısı gözler önüne serildi ve pantolonun inmesiyle geri kalanı.

Kalkacak diye düşündüm, kalkıp gidecek, bir randevusu olduğunu anımsadığını söyleyecek ve beni burada, sutyenim, külotum ve tek çorabımla böylece bırakacak. Gerçekten de kalktınız ve bana, "İşte böyle, aynen böyle, hepsi benim, hepsi benim hayatım," dediniz. Buraya gelinceye dek yaşadığım onca şeye, soyunmakla aldığım riske rağmen halimden memnundum. Yarı karanlıkta sizi karşımda gördüğümde neredeyse, "Gidiyor musunuz?" diye soracaktım. Size teşekkür etmek üzereydim ki bana bir psikopat gibi bakmaya devam ettiğinizi fark ettim, iki saniye sonrasında ise pantolonunuzu, her şeyi çıkardınız.

Ne kadar karanlık olursa olsun baştan ayağa çıplak olduğunuzu gördüm; o sert, büyük ve saldırmaya hazır kobra yılanını gördüm. Yeniden üzerime atladınız ve beni çıldırmışçasına sardınız. Israrınız beni rahatlattı. Böylece hayatımda ilk ve son kez ikinci tekil şahısla hitap ederek, size her zaman bir erkeğe söyleme hayali kurduğum o cümleyi söyledim: "Al beni." Bunu söylediğimde hâlâ tek çorabımın üzerimde olduğunun farkında değildim.

Birkaç hafta sonra beni unutmanızın nedeni o çorap mıydı? Çok düşündüm ve size hak bile verdim. Bu çoraptan bahsedip

varlığını önemsiz kılmadığımız için bizi ayıplıyorum. Güler geçerdik. Espriye vurmak bizi suç ortağı yapardı. Ama hayır, daha sonra ilk buluşmalarımızdan konuşacak zamanımız olacağını düşünerek sessiz kaldım. O gece uzun bir hikâyenin başladığını sandım.

Belki de öyleydi. Sekiz buluşma bana az geldiyse de sizin için belki de gayet fazlaydı. Daha ikinci seferde gitmek istemiştiniz herhalde ve gerisi sadece bir armağandı. Cömertliğiniz ve fedakarlığınız için size teşekkür etmeli miyim? Hayır, pek sanmıyorum, ne de olsa size minnetimi belirtmem için bile bana geri dönmediniz. Ve artık teşekkür etmeyeceğim, ne yüz yüze, ne mektuplarımda, ne de düşüncelerimde. Tanrı'ya bile sunmayacağım şükranımı... Ne de hayata. Biliyor musunuz? Canınız cehenneme.

Nankör,

Amanda

Toplayıp çıkararak yaptığım hesaplara göre her şey sekiz dakika önce başladı. Kısa bir zaman dilimi olabilir ama saat böyle gösteriyor. Artık bir daha hiç beş elli beşi gösterdiğini görmeyeceğim.

Zamanı hep hor gördün Leticia, saat takmadığın bir dönem bile oldu. Zamanın kölesi olmayacağına yemin ediyor ve kibrinin kölesi olduğunun farkına bile varmıyordun. Evet, bu Bay Hiç Kimse'yle tanıştığım zamandı. Ağır ol, Leticia, yavaş git, Ricardo ve onun kumaş deposundaydın daha. Kaç erkek etti? Sadece üç mü?

Ricardo. Hayatımdaki rolünü çok güzel tamamladı; onu tanımasaydım okula geri dönmem gerekecekti. Önce minnet duydum, sonra pişmanlık. Ricardo cömertliğinden böyle davranıyor değildi, karşılığında bir beklentisi vardı ve ben de bu beklentisini karşılıyordum. İşlerini yaparken ona eşlik etmemi istiyor, beni kahvaltıya davet ediyor, bana kumaşlar hediye ediyor, giysiler satın alıyor, beni eve, yalnızca köşeye kadar, bırakıyordu. Ricardo benden yirmi yaş büyüktü ve okulu bıraktığım için sorun yaşadığımdan bir de onun yaşının problem haline gelmesini istemiyordum.

Anneme okula geri dönmeyeçeğimi söylediğimde beklediğim tepkiyi vermedi. Nasihatte bulunmayacak kadar yorgun olduğunu söyleyip, "Benimki gibi bir hayat seçtiğin için üzgünüm," dedi. Olay çıkartıp, asla ama asla onun gibi olmayacağımı ve bunu herkese kanıtlayacağımı söyledim. Ayaklarını ılık suya sokup, "Ay, Leti," dedi.

Annemin yorgunluğunu hayatın benim için neler planladığına yoramadım. Ne bıkkınlığında ne de sefaletinde kendimi görmek istedim. Karşıma bir ayna koydu ve çok sonra bakmaya karar verdiğimde, artık bu geçmişe bir bakıştı. Orada otuz yedi yaşında bir adamın kendisine dokunmasına izin veren on yedi yaşında bir kız gördüm.

Aradan bir ay geçmemişti; baskısı sona erdi. Dolaşmaya çıktığımızda elimi tutmak için o denli ısrar ediyordu ki bir seferinde kendimi koyverip olur dedim. Depoya geri bile dönmedik. Elimi tutmasıyla beni yatağa götürdü. Beni hızla soyarken aklımdan şimdiye dek pek az seviştiğimi ve hepsinde de bunu gün ışığında yaptığımı geçirdim. Geriye kalanlar kokular, acılar, sızlanmalar ve akıntılardı. Velinimetine bu şekilde geri ödeme yapıyordun, Leticia.

Annem bunu ben ağzımı açmadan anladı. Sabahları evden başka bir yaşta çıkıyor, akşamları bambaşka bir yaşta geri dönüyordum. Bir sevgiliyle yıllar atlıyordum. Daha önce de dediğim gibi bu geriye doğru bir atlamaydı; kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum. Annem ne haltlar karıştırdığımı sordu. "Ne demek ne haltlar karıştırıyorum?!" diye cevap verdiğimde onun adımlarını izliyor olmama hâlâ üzüldüğünü söyledi. Bu yakınmayla daha önce hiç bahsetmediği bir şeyin ipuçlarını verdi: Geçmiş. Kendi başarısızlığını çok erken yaşta çizdiğini fark ettim.

Düşüncelere daldım. Belki de haklıydı: Hiçbir aile çocuklarının kendileri gibi olmasını istemez; bir kral bile prensi için daha iyi bir gelecek hayal eder. Noel normal bir çocuk olmuş olsaydı benim gibi olmaması nasihatinde bulunurdum. Hep Noel'in normal bir çocuk olmasını diledim.

Eve para getirerek annemi sakinleştirdim. Parayı alırken bile surat asıyor, ihtiyacın köpek gibi olduğunu söylüyordu. Niye bunu diyordu bilmiyorum; köpekleri her zaman sevmişimdir. Bir gün başka bir hayvana gönderme yapmasını söyle-

diğimde, konunun hayvanla bir alakası olmadığını, ihtiyacın boktan bir durum olduğunu söyledi.

Evdeki durum biraz olsun düzeldi. Ben katkıda bulunuyordum, Jennifer katkıda bulunuyordu ve annem tüm maaşını veriyordu. Amanda okuduğu için bir yardımda bulunmuyordu. Annem Amanda'nın içimizdeki tek normal kişi olduğunu söylüyordu. Jennifer itiraz etti, "Bu dünyada normal biri yok," dedi.

Konuyu değiştirme Leticia, Ricardo'ya, seni taciz etmesine izin verdiğin depoya geri dön. Pis işlerini yaptırmak için beni ofisine çağırıyordu, bankaya kadar ona eşlik etmemi istiyordu ama kiraladığı küçük bir odaya gidiyorduk. Güvenimi kazandığında ona başka kaç kızı buraya attığını sordum, alındı. Her ne kadar verdiği cevaba pek inanmasam da benden başka kimse olmadığını söyledi. İşte bu şekilde devam ettim durdum. Özgür hissediyordum. Ricardo'nun bana âşık olduğunu düşündüm. Aklımın almadığı tek şey bana birlikte yaşamayı teklif etmemesiydi. Biraz bekleyip görelim diyordu. Bu sırada diğer iki çalışan bana düşman kesildi, aralarında dedikodu yapıyor, okkalı kahkahalarla gülüyorlardı.

Gülmelerinin bir sebebi vardı. Bir akşam içeri bir hanımefendi geldi, selamladım. "İyi akşamlar, size nasıl yardımcı olabilirim?" Bana yeni olup olmadığımı sorduğunda, bir beyinsizin bile akıl edebileceği şeyleri es geçip, "Evet," cevabını verdim. Yeniden, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum. "Hiçbir şekilde," diyerek kendinden emin bir halde Ricardo'nun ofisine gitti. Diğer iki çalışan, "İyi günler Bayan Rocío, Nasılsınız Bayan Rocío?" dediler. Ve ben gayet salak bir şekilde hâlâ hiçbir şey anlamadım. Biri, "Bir şey içer misiniz Bayan Rocío?" diye sordu, kadın, "Hayır, teşekkürler," dediğinde diğeri, "Buyrun, Bayan Rocío, eşiniz sizi bekliyor," diye karşılık verdi.

Şaşkınlık, mide bulantısı, titreyen bacaklar, patlamak üzere olan bir beyin. Eş mi? Evet, Leticia, eş. Boşanmış olduğunu

falan düşünecek vaktin de olmadı, değil mi? Gayet evliydi ve iki kızı vardı. Bununla beraber şaşkınlığım ve mide bulantım geçtiğinde, başım ve bacaklarım normale döndüğünde, karşımdaki iki sırtlan gülmeyi kesti, bundan sonraki rolüm apaçık ortadaydı. Hanımefendi dışarı çıkmadan çok önce bunu kabullenmiştim bile.

YANGIN

Alevler birbirlerine yapışık bir şekilde büyüyorlar, daralıp genişleyerek alev topları oluşturuyorlardı. Duman köpükler halinde çıkıyor ve öfkeli bir sütunda karanlığa dönüşüyordu. Düşünsenize, her şey bir kıvılcımla başladı. Her şeyin kökeni bu olabilirdi aslında: Hiçlikten var olan bir patlama, sebepsiz bir parlama, avare bir tanrının yaktığı anlamsız, en kötüsünü, yangınların en büyüğünü körükleyen bir ateş. Büyük ateş, güneşler, yıldızlar ve ışınlar kusuncaya dek var olmayanları bile yok eden bir kaza. Sonra fırtınalar ve meteorlar oluştu, ardından, hiç duraksamadan, felaketin içinden yaşam doğdu.

Komşuların önce geri sonra ileri adım atmasını sağlayan bir patlamaydı bu. Derken yine geri adım attılar ve kokuyu duyduklarında ellerini burunlarına götürdüler. Jennifer kamburunu çıkardı.

"Bu o, Álvaro."

"Neden bahsediyorsun?"

"Kokudan."

Álvaro burnunu çekti. Sıcak havada dolaşan diğer tüm kokuların arasında o kokuyu aradı. Buldu da; ayırt etmesi kolay, diğerlerinden çok daha baskındı. Bu herkesin bilinçsizce bildiği bir kokuydu. Dikkatsizlik yüzünden yanan et kokusu değildi bu. Bu koku, etin yanı sıra kemikleri, damarları, gazları, çişleri, bokları ve bir ruhu içeriyordu. Hepsi aynı barbeküde pişiyordu.

"Bu o, öyle değil mi?"

"Mümkün."

"Kedimiz, köpeğimiz, böyle kokabilecek başka bir şeyimiz yoktu ki."

Jennifer, Amanda ciğerlerine dolup kanına karışmasın, bedenini istila etmesin diye ağzını ve burnunu kapattı. Bir kez daha kusma arzusu duydu. Bir yığın komşu mendillerle burunlarını kapattılar ve orada durmaya devam ettiler. Leş kokusunu, yangının sonunu kaçırmaya tercih ediyorlardı.

Başka bir köşede ikizler de kokuyu aldılar. Dehşet ve iğrenme arası bir ifadeyle yüzlerini buruşturdular.

"Bu koku da ne?"

"Yanık et."

"Teyzem, değil mi?"

Koştular. Kokudan ve aşikâr olandan kaçıyorlardı: Hayat yoktu artık, artık teyze yoktu. Bir kadın çığlığı durup etrafa bakmalarına neden oldu. Jennifer'ın çalıların arasına kustuğunu gördüler; sanki içine giren başka bir bedeni kendi bedeninden çıkarmak istermiş gibi.

Bebek gürültüye ve sokakların kirliliğine alıştı. Jennifer onu, uykusunun sükunetinin anlaşılmaması için, yüzünü gizleyerek taşıyordu. Bazen açlıktan ağlıyordu ve kadın bu durumdan hikâyesini karamsarlaştırmak için faydalanıyordu. Çığlıklar insanları huzursuz ediyor ve para vermelerini hızlandırıyordu. Sonra Jennifer bir köşeye çekiliyor ve Juan'ı emzirmek üzere göğsünü çıkarıyordu.

Şimdi üç aylıktı ve başını yukarıda tutabiliyordu. Ağırdı ve Jennifer onu sürekli kucakta taşımakta güçlük çekiyordu. Onu bebek arabasına koymayı düşündü ama imge pek inandırıcı gelmedi. Kollarındaki bebeğiyle yeni saldırıya uğramış bir kadın olarak daha rahat hareket ediyordu. Ayrıca Juan'ı taşımanın yorgunluğu onu daha da bitkin gösteriyordu.

Geliri artınca bir hesap açtırdı. Daha önce parasını ne anahtarı ne de kilidi olan teneke bir kutuda, giysilerin arasında saklanmış bir şekilde gardıropta tutuyordu. Bebekle dışarıda işleri ne kadar iyi giderse gitsin annesi itiraz etmekten vazgeçmiyordu. Daha çok para kazanıyor olması önemli değildi.

"Bir iş bul, Jennifer."

"Nasıl? Okumadım bile anne, nerede bana daha iyi para verecekler ki?"

"O zaman oku."

"Peki ya çocuk?"

"Çocuk..."

"Gördün mü?"

"Tek gördüğüm sokakta seninle dileniyor olmaması gerektiği."

"Eğer bizi burada istiyorsan bir daha böyle söyleme."

"Durum şu ki..."

"Anladın mı?"

Anne, Jennifer'ın öfkesinin geçmesini bekledikten sonra, "En azından bir hastanenin ya da karakolun yanında çalış," dedi, "ne olur ne olmaz." "Polis mi? Anne, lütfen." "Pekala," dedi anne, "o zaman hastane yakınında. Hem bunu daha önce de yaptın." Derin bir nefes alıp elini göğsüne götürdü. Kalbinde bir çekme hissetti, sanki bir şey onu çekiştirir gibi.

"Ne oldu?"

"Önsezi."

Jennifer bir annenin önsezisinin dile dökülmüş bir gerçek olduğunu henüz bilmiyordu ve bu gerçek o gün, gökyüzü yağmur tehdidiyle bulutlanıp sokaktaki insanları kaçıran şimşeklerle geldi. Yağmur Jennifer için her zaman bir sorun olmuştu. Çocuğun hastalanmasından endişe ediyordu. O gün, su ortadan yok olmadan son bir deneme yapmaya karar verdi. İki blok yürüdü, aradığı her şey durmaksızın yoluna devam ediyordu. Yağmur şiddetlenmeden önce durup dinmesini beklemeyi düşündü ama tam karşısındaki binadan çıkıp ağır ağır yürüyen şık giyimli bir adamın kaldırımın kenarındaki bir arabaya bindiğini gördü. Koyu mavi bir BMW. Arabayı çalıştıracağını düşünerek onu kaybettiğini varsaydı; karşıdan karşıya geçecek vakti olmayacaktı. Ama adam duran arabanın içinde oturmaya devam etti. Jennifer ona baktı. Gök gürledi. Adam torpido gözünde bir şey arıyor gibiydi. Jennifer karşıdan karşıya geçmeye karar verdi ve yaklaşınca sanki uyuyormuş gibi başını direksiyona dayamış olduğunu fark etti. Jennifer yavaşça yaklaştı. Çocuk huzursuzdu, gök gürültüsünden korkmuş gibiydi. Jennifer pür dikkat arabanın camına vurdu. Adam hareket etmiyordu, Jennifer daha hızlı vurdu. Adam doğrulup ona

baktı. Jennifer adamın ağladığını fark etti. Geri adım atmak istedi, "Üzgünüm, rahatsız etmek istemedim," demek istedi. Adamın bir tabanca çıkarıp camdan ona doğru nişan aldığını görünce buhar olup uçmak istedi. O gün dışarı çıkmamak, o an orada olmamak, tabancanın ateşlenmesiyle hiç doğmamış olmak istedi. Ve çocuğunun kana bulandığını gördüğünde Jennifer ölmek istedi.

TELEFON BEKLEYEN

Bay Hata,

Bu evde ağır şeyler yaşandı, öyle acı şeyler ki size anlatma çabasına girişmeyeceğim, ilk olarak sizi ilgilendirmediğini bildiğimden ve ikincisi kelimelerle ifade edilemeyecek acılar (ve pek tabii mutluluklar) olduğundan. Ölüm kapımızı çaldı ve her çalışında olduğu gibi, yerini hiçbir şey alamadı. Hepimiz daha çok, ne sonu ne de başı olan, hareket etmek isteyip kıpırdayamadığın tuhaf bir düşün içine hapsolmuş gibi kaldık. Ölüm adımını atmasıyla öyle büyük bir şeyi beraberinde götürüyor ki. Bunu biliyor olmalısınız, yoksa şimdi bana, "Canım, ne o, şu ana dek hiç kimseyi kaybetmeyecek kadar şanslı mıydın?" diye mi soracaksınız... Ölüm hepimize saldırmıştır ve şanslı olanlar henüz onun pençelerine yakalanmayanlardır. Emin olduğum tek şey sizin aşka da acıya da aynı şekilde kayıtsız olduğunuz. Ölüm sizi şüphesiz âşık bir kadın kadar ilgilendiriyordur, çünkü er ya da geç o kadın da sizin için varlığını yitirecektir.

Kız kardeşim Leticia öldü. En büyük deliliği yaptı. Detaylara girmekten acizim. Bunun sonucunda Jennifer kafayı bana taktı. Günlerdir benimle aynı tartışmayı yapıyor; her geçen gün daha da şiddetli. Her şey, "Umarım, Amanda, bu senin için bir şey ifade eder ve Leticia'nın ölümü boşuna değildir," ile başladı ama sonra ses tonu yükseldi, hattâ işin ucu "Amanda, kimbilir ne bekleyerek aylar boyunca eve kapanma lüksüne sahip misin sence? Sadece radyo dinleyip, televizyon izleyip,

sanki aradığın şey birden orada beliriverecekmiş gibi camdan dışarı bakarak ya da ağlaşıp kendi kendine konuşarak vaktini boşa harcayabileceğini mi düşünüyorsun?"a kadar gitti.

Jennifer benimle bu şekilde konuştuğunda ağlıyorum, kendimi savunmaya, hayatı hafife almadığımı söylemeye çalışıyorum ama elimden daha fazlasını söylemek gelmiyor, sizden bahsedemem. Her ne kadar o kapının ardından bana vaaz vermeye devam etse de ağlıyor ve kendimi odama kapatıyorum. Hiç kimsenin bir şey bildiği yok ve benim konuşacak kimsem de yok.

Bana hayatta çok daha ağır şeyler olduğunu söyleyeceksiniz ve ben de size, "Evet, bayım, daha ağır, daha hafif şeyler var çünkü bir sorunun büyüklüğü duruma ve onu yaşayana göre değişir," cevabını vereceğim. Bir uzay gemisi Dünya'nın çevresinde dönüyorsa ve o uzay gemisinde bir sorun varsa bu içindeki astronot için büyük bir problemdir, öyle değil mi? Öte yandan uzay gemisi meselesi bir köylünün ilgisini pek az çeker. Yukalarıyla yeterince başı beladadır zaten. Ve yukarıdaki astronot yuka nedir, tadı nasıldır, ne şekilde yenir, bilmez bile.

Sorunlar işte böyledir. Burada, aynı evde, kanser olan bir kadın ve yüzü şiş başka bir tanesi, sigara içip tavana bakan bir adam, tek kişi mi yoksa iki ayrı kişi mi olduklarını bilmeyen ikizler, telefon bekleyen bir kadın, bir insandan çok bir kediye özgü bir hastalığa yakalanmış bir çocuk vardı. Aynı resimde oğlu için acı çeken bir baba veya karşısına çıkan bir engel yüzünden ağlayan bir kız çocuğu da olabilirdi pekala. Her şey böyledir, sevgili. Her şey böylesi görecelidir.

Leticia'yı çok özlüyorum ve her zaman da özleyeceğim. Yıllar boyu çok yakındık, sonra o dışarıda bir dünya aradı kendine ve bu dünya bizi çok farklı kıldı. Artık anlattığım şarkıları ağzı açık dinleyen o meraklı kız çocuğu değildi. Oysa onu bu hikâyeleri dışarıda aramaya ve içinde yaşamaya iten de bu meraktı. Zavallı Leticia, zavallı Jennifer, zavallı ben. Birden çok

kez inandık bulutlara değdiğimize ve her zaman orada kalacağımızı zannettik melek yüzlü çocuklar gibi. Oysa tek gerçek olan, bu hayatta gökyüzünden çok cehennem olduğuydu. Üçümüz de ant içebilirdik bunun üzerine.

Uzun süren mutluluklar yaşadığımı, hayatımın bir döneminde ışıltılar saçtığımı anımsamıyorum; hiçbir zaman gerçekten mutlu olmadım. Mutluyum dediysem bu Tanrı korkusundandı. Bu bedbaht olduğum anlamına da gelmiyor, herkes gibi üzüntülerim ve acılarım oldu ama iş iyi gidiyordu, sağlıklıydım, kafamı sokacak bir evim vardı; yani, demek istediğim, yakınılacak pek bir şey yoktu. Biraz yalnız hissediyordum ama bu da beni öldürüyor falan değildi.

Şarkıda dediği gibi: Ta ki seni tamyıncaya dek. Sizinle ilişkiye girinceye, siz beni öpüp, soyup benimle sevişinceye kadar. Sevişmek de neymiş? Ne sevişmesi? Sizin tek istediğiniz beni yatağa atıp, herhangi bir kadınmışım gibi becermekti; hattâ daha da kötüsü, çünkü benim tanıdığım o kadınlar çok daha genç ve dik göğüslüler. Bense eski dönem ressamlarının çizdiği o şişman kadın figürlerine benziyorum. Tablomun adı olabilir. Üzerimi örtüyordum çünkü hâlâ utancımı yenmiş değildim. Hatırlasanıza; size bütün ışıkları kapattırmıştım ve siz de hiç değilse banyonunki kalsın demiştiniz ya da televizyon açık dursun. Porno film açtığınızda bağırdığımı hatırlıyor musunuz? Yalan söyledim, şoka uğradığımı söylemiştim ama aslında tek derdim dezavantajlı bir konumda olmaktı. O filmdeki kadınların mükemmel vücutları, narin yüzleri vardı, hareket ve pozisyonlarda birer uzmandılar ve ben sizin beni onlarla karşılaştırmanızı istememiştim, televizyonu kapatmanız için yalvarışım işte bu yüzdendi. Ne büyük hata. Bir şeyler öğrenmek için izlemem gerekirdi. Ben nasıl tutacağımı bile bilmiyordum. Oysa onlar sanki tavuk yiyor gibi kavrayıp ağızlarına götürüyorlardı. Ne yapmam gerektiği konusunda bir kez daha yanılmıştım işte.

Bu mektubun başına dikkat ettiniz mi? Evet, bayım, size dair her şey bir hataydı. Başından sonuna kadar. Hatamı faiziyle ödüyorum ve sizin de ödemenizi istiyorum. Beni yalnız bırakmayın, siz de benim gibi mahvolun, ne yiyorsam onu yiyerek benimle birlikte mahkûm olun.

Her zaman yanılan,

Amanda

Işık ve ses, karanlık ve sessizlik, netlik ve gürültü arasında, düşten çok ölümle alakalı, bana hiçliğin içinde yeniden yapılanıyormuşum gibi hissettiren gizli bir ilişki var. Şu an bunu açıklamak güç. Hava kararıyor, güneşle beraber sokaktaki sesler de yitip gidiyor ve ev, sanki boşmuş gibi bir hal alıyor; sanki Amanda bile burada değil. Günün sonunda sadece o günün bitimini duyuran bir sesin işitildiği sessiz bir an vardır her zaman. Dokuz dakika önce bana bu hayatın bittiğini duyurdu.

Yanılıyorsun Leticia, senin bir kural gibi sunduğun şeylerin de açıklamaları var. Karanlık her zaman sessizliği gerektirmiyor. Kraliçesi olmak istediğin o evreni hatırlasana, karanlık ve kulak tırmalayıcı diskoları, söylediğinin aksine gün doğumuyla sükunetin geldiği o gürültülü gecelerini hatırlasana Leticia.

Ricardo'ya beni diskoya götürmesi için yalvardım. Hiçbirini bilmiyordum, henüz reşit değildim ve içeri girmeme izin verilmiyordu ama o büyük olduğundan sorun çıkmayacağından emindim. Ve aynen de öyle oldu. Asıl istediğime götürmedi; kapıda devasa bir kuyruk vardı. Gerçi herhalde sebep bu değil de, benimle görülmek istememesiydi ya da onca gencin içinde tuhaf gözükmek istememesi. Kendisi gibi kırklarında ve benim yaşlarımda olan insanlarla dolu başka bir tanesine gittik. Önemsemedim; disko diskoydu işte. Adı Lover's Discotheque idi. Dans pisti ve dönen ışıkları vardı. Bazen ağır çekim dans ediyormuşum hissi uyandıran ışıklardan yakıyorlardı. Ve bir yerlerden bir duman yükseliyordu; bir şenlik ateşi dumanı de-

ğil, bizi bir sisin içinde bırakan soğuk ve parfümlü bir duman. Ricardo durumdan faydalanıp elini bluzumun içine götürüyordu.

Eve sabaha karşı dönmeye başladım ve annem felaket bir yaygara kopardı. Pek çok kez o işe gitme hazırlığı yaparken döndüm. Diğerlerini uyandırmamak için kısık sesle hep aynı mavrayı okuyordu. "Diskolar sabahın ikisinde kapanıyor, sen niye beşte geliyorsun?" diye soruyordu. Cevabı biliyordu aslında ama belki de senin ağzından duymak istiyordu, Leticia. Annem sabaha kadar Ricardo ile ne yaptığımı o kadar iyi biliyordu ki bir gün bana bu evde daha fazla hamilelik istemediğini söyledi. Yani Jennifer'ınki gibi evlilik dışı bir hamilelik daha istemiyordu.

Gün doğmadan önce yoğun gecelerimin sona erdiğini söyledim ama bu da tam anlamıyla doğru sayılmazdı. Annemin kız kardeşlerimi uyandırmamak için beni alçak sesle fırçaladığını söyledim ama isyankar çığlıklarımla sükuneti bozduğumu henüz anlatmadım. "Ben özgürüm, özgürüm, özgürüm," diye haykırıyordum çığlık çığlığa, sesimi git gide yükselterek. Hayal kırıklığına uğrayıp susan annem bana bakmıyordu bile. Bir seferinde, "Neyin özgürlüğünden bahsediyorsun, Leticia?" diye sordu. Romumu dikerek, "Canımın istediğini yapmaktan," diye cevap verdim. Bir kez daha bana acıyarak baktı ve "O halde üzgünüm ama henüz özgür mözgür değilsin," dedi. Gün doğumunun sakinliğini kapı çarparak yok edebildiğimden bahsetmedim henüz.

Amanda'ya odadaki öfke nöbetlerime katlanmak düşüyordu. Giysilerimi çıkarırken homurdanmamı, çarşafın altına gömülüp ağlamamı ya da yastıkların altından çığlıklar atmamı sessizce dinliyordu. Bazen beni sakinleştirmeye çalışıyor, ölmek üzere olduğu için durumu benimkinden kötü olan bir kadından bahsediyordu; intihar edecekti çünkü sevdiği tek adam dünyanın en güzel, eşi benzeri olmayan, kendisine iyiyi ve kö-

tüyü ayırt etmeyi öğreten, hayatını aydınlatan aşk hikâyesini yaşamalarının ardından kendisini terk etmişti ve o ışık da sönmüştü böylece. O adam kadının var olma nedeniydi, tapınmak inandığı tek dindi, dudaklarında aşk ve tutkunun sıcaklığını buluyordu.

Amanda, Bolero'su ve benim için ağlıyordu; öfkeden ve çaresizlikten ağlıyordu. İşin aslı benim canımı yakan annemin yakınmaları değil, söylediklerinin gerçekliğiydi. Hayatımın yalan oluşuydu. Amanda'ya her şeyin bir yalan olduğunu söyledim ve o hıçkırıklar arasında karşı çıktı, kadının öldüğüne, canına kıydığına yemin etti. Adamın aklı başına gelip onu aramaya çıktığında artık her şey için çok geç olmuştu. Mezarında artık kadının yanı başında olmayışına ağlıyordu, ruhu sadece yalnızlıkla doluydu. Onu bulmak üzere parmaklarını toprağa gömüyor ve ellerini kesiyordu ve... "Yeter Amanda!" dedim, "kes artık, lütfen!" Amanda beni anladığını, hikâye çok acıklı olduğundan canımın yanmasının da gayet normal olduğunu söyledi. Hikâyesinin beni üzdüğünü düşünmesine izin verdim, sabahın beş buçuğundaki bu zavallılığının beni deli ettiğini söylemedim.

Evden kaçmak istedim. Ricardo'ya âşık değildim ama onunla yaşamak istiyordum. Ricardo benimle hemfikir değildi, yalnız yaşamak için hâlâ çok küçük olduğumu düşünüyordu. "Öyleyse birlikte yaşayalım," dedim. "Yapamam," dedi. Nedenini sorduğumda cevap vermedi, sadece göz kırptı.

Kumaş dükkanında çalışmaya devam ettim. Diğer iki kıza rağmen kötü gitmiyordu. Ayrıcalıklarım vardı: Daha az çalışıyor, daha çok para kazanıyordum, Ricardo bana hediyeler alıyor, beni dansa götürüyordu.

Anlat Leticia, anlat; havaya kaldırılan o bacağın yalnızca dansının bir parçası olmadığını, merdivenin bir basamağını daha tırmandığını, sana yönelen her bakışa flörtle karşılık vererek dans ettiğini anlat. Kabul ediyorum ama Lover's

Discotheque'in benim gitmek istediğim yer olmadığı da bir gerçek. Sevimsiz insanların gittiği Acuarius veya The Bunker'ı tercih ederdim. Beklemek zorundaydım; Ricardo ile olduğum sürece Lover's ve onun kırklı yaşlarındaki tipleriyle yetinmek zorundaydım. Böylece, saçımı ve kıçımı salladığımda özgürce dans ediyor olduğumu sanarak ışıkların ve dumanların arasında dönmeye, sıçramaya, savrulmaya devam ettim. Ama her dönüşünde Leticia, hiçbir zaman kurtulamadığın o zincire daha bir dolanıyordun.

Bu sessiz gecede zincirin sesi yankılanıyor.

Bir gün Monsalve, Jennifer'ı aradı. Jennifer o sırada evde değildi. Mesajı ona Amanda verdi: "İlk fırsatta ofisine gidecekmişsin, seni acil görmesi gerekiyormuş."

"Başka ne dedi?"

"Hiç. Benim kadar acelesi vardı."

"Senin kadar mı? Bu da ne demek?"

"Kapatmasını istedim. Bir telefon bekliyorum."

Jennifer kaygı içinde odasına gitti. Yine mi kaybetmişti? Kimbilir bugüne dek piyangoya kaç para yatırmıştı... Bu adam çok tuhaftı doğrusu.

"Álvaro, birlikte Monsalve'nin ofisine gidiyoruz."

"O kimmiş?"

"Bizden rakam satın alan bir bay."

"Benim ne işim varmış ki orada? Ben rakam tahmininde bulunmuyorum."

"Durum şu ki bu adam çok tuhaf."

"Kim değil ki?"

Jennifer keyifsiz bir şekilde ayağa kalktı, ikizleri bulup sinirini onlardan çıkardı. "Derdiniz ne bilmiyorum, yarım rakam bile tutturamıyorsunuz, dikkatinizi vermiyorsunuz, bunun bir oyun olduğunu düşünüyorsunuz tabii, evin kölesi benim nasıl olsa, açlıktan ölmüşüz, elektriğimizi, suyumuzu kesmişler, kimin umurunda, artık büyüdünüz çocuklar, bu kadar sorumsuz davranmayın, açın şu kapıyı, neden kendinizi içeri kapatıyorsunuz? On beş dakika sonra aşağıda olacaksınız, duydunuz mu?"

Jennifer kendine biraz çekidüzen vermek üzere banyoya gitti ve dudaklarını boyamaya başladığında, "Ne yapıyorum ben?" dedi. "Ne yapıyorum?" Tuvalet kâğıdıyla yeni sürdüğü rujunu çıkardı. "Artık her şeyi tersten yapıyorum." Aynaya yaklaşıp hızla dışarı çıktı. Álvaro hâlâ tavana bakarak sigara içiyordu. Jennifer, "Madem benimle gelmiyorsun, bari bir işe yara," dedi. Adam bakışlarını indirdi ve karşısında dayak yemeye hazır kadını buldu. "Döv beni," dedi Jennifer.

Monsalve'nin sekreteri onlara seslendiğinde kendisini takip etmelerini söylemek yerine, Bay Monsalve'nin az sonra geliyor olduğunu duyurdu. Jennifer'm beti benzi attı ve oturma ihtiyacı hissetti ama daha oturamadan büronun kapısı açıldı ve kollarını iki yana açmış, gülümseyen Monsalve belirdi.

"Sevgili hanımefendi! Çocuklar!"

"Biz çocuk değiliz."

"Bay Monsalve."

Jennifer'ın ruhu bedenine geri döndü. Adamın selamına aynı güler yüz ve kucaklamayla karşılık verdi. Monsalve, ikizlerin yanaklarını okşarken, "Buyurun, buyurun, içeri geçin, içeri geçin," dedi. İçeri ilk giren kalçalarını sallayan Jennifer oldu ama çalışma masasının karşısındaki iki koltuğa ikizlerin oturmalarına fırsat vererek ayakta bekledi. Çok geçmeden Monsalve başka bir iskemle çekip eliyle tozunu aldı.

"Oturun, sevgili hanımefendi."

Jennifer daha fazla dayanamayıp, "Bildik mi?" diye sordu. Monsalve önce sevecen bir şekilde bakıp sonra ifadesini kaygıyla değiştirdi ve "Peki ama ne oldu?" diye sordu. Jennifer başta anlamadı ama sonra elini sol gözüne götürdü. "Ah," dedi, "önemli bir şey değil, çok daha kötü olabilirdi." "Ne oldu, sevgili hanımefendi?" "ATM'den para çekiyordum, bilirsiniz işte... "Demeyin," dedi adam. Kadın başıyla onayladı. Tam o anda telefon çaldı ve Monsalve hoşnutsuz bir şekilde yanıtladı. "Bölmemenizi söylemiştim." Monsalve'nin yüzü asıldı. "Söyleyin

ona beni tehdit etmesin, tehdit edildiğimde ne olduğunu gayet iyi biliyor." Sekreteri dinledikten sonra, "Canı nasıl istiyorsa öyle yapsın, benim sorunum değil, işim bitinceye dek de beni tekrar rahatsız etmeyin," dedi. Monsalve telefonu hışımla kapatıp sakinleşmeye çalıştı. "Affedersiniz, neden bahsediyorduk?"

"Bildik mi?"

Jennifer yüzünü yana yatırıyor, mor gözünü gizlemeye çalışıyordu. Monsalve yeniden canlandı. "Bir kısmını," dedi, "hiç de fena olmayan bir kısmını." Kadın hafif bir çığlık attı, çocukları okşamak üzere kolunu uzattı ama oğlanlar geri çekildiler. "Yirmi milyon," dedi Monsalve. "Hadi canım!" dedi Jennifer, duygulanıp, bir yandan da kendi payına düşen miktarı hesaplayarak. "Vakti gelmişti," dedi Monsalve, "yaptığım onca bağıştan sonra..." Jennifer araya girdi, "Yatırım, Bay Monsalve," dedi, "özür dilerim, böldüm." "Diyordum ki," dedi adam, "artık iyi bir şey kazanmanın vakti gelmişti; gerçi hâlâ Loto'nun çok uzağındayım ama olsun. Düşünsenize Loto 16 milyar 500 milyon veriyor! Nasıl ama?" "Ah, ama şikayet etmeyin," dedi kadın, "bu çocukların kendilerine bir hayrı dokunabilseydi bu miktarın binde birine razı gelirdim." İkizler, gayet sert bir ifadeyle annelerine baktılar. Monsalve kadına parlayan gözlerle baktı. "Ben bu yüzden varım," dedi, "benim sayemde Loto'yu, hattâ çok daha fazlasını kazanmış gibi olacağız." Kâğıt yığınını karıştırıp kalın bir zarf çıkarttı ve Jennifer'a uzattı. "Sayın, sevgili hanımefendi." "Gerek yok," dedi Jennifer. "Diğerlerinin yanına koymamı ister misiniz, sevgili hanımefendi?"

"Bırak sayalım, anne."

"Çocuklar!"

"O bizim paramız ve biz çocuk değiliz."

"Ama çocuk gibi davranıyorsunuz!"

Monsalve orta yolu bulmaya çalıştı. "Sakin olun çocuklar," dedi, çalışma masasının öbür tarafından. "Tabii ki sizin, ama

anneniz paranızın çoğalması için bana güvendi; çok kısa bir zaman zarfı içinde sonuçlarını göreceksiniz; benden bile iyi yaşayacaksınız. Monsalve kısa bir kahkaha attı. Jennifer, "Ne kadar da utanç verici, yürüyün çocuklar, gidiyoruz, bu meseleyi evde çözeceğiz," dedi. Juan Pedro, "Peki doğruyu söylediğini nereden bileceğiz?" diye sordu.

"Ne?"

"Kimin?"

"Onun." Juan Roberto, Monsalve'yi işaret etti. "Yeter," dedi Jennifer. Juan Pedro, "Daha çok kazanmadığını, ikramiyenin söylediği kadar olduğunu nerden bileceğiz?" diye sordu. "Kulak asmayın, Bay Monsalve, tuhaf bir dönemdeler," dedi Jennifer. "Şüphe insanı rencide eder, sevgili hanımefendi." Jennifer ayağa kalktı, Juan Pedro'nun koluna yapışıp dişlerini sıkarak, "Gidiyoruz!" dedi.

İkizleri beklemeden, arkasına bakmadan, öfkesiyle sürüklenerek, ardından geleceklerini düşünerek dışarı çıktı. Salonu geçip bir korumanın arkasına geçerek Monsalve'yi izledi. İçerideki Monsalve ikizlere, "Bana güvenin çocuklar, sakin olun, annenizi sıkıştırmayın, gidin ve rahatınıza bakın," diyordu. "Evet," dedi Juan Roberto, "annem zorlu bir yaşa giriyor."

Yol boyu Jennifer çocuklarla konuşmadı, hâlâ surat asıyordu. Şüphe aklında yer etmişti. Ya ikizler haklıysa ve Monsalve bana hakkımı vermediyse? Hesabına yatacak para için gereken belgeleri imzalamaya gittiğinde Monsalve'den, gayet nazik bir şekilde, kazanan biletin fotokopisini istemeye karar verdi. Her zaman böyle yapması gerekirdi. 'Bu kadar az tutturuyorken tek eksiğimiz kazıklanmak,' diye düşündü.

Eve döndüğünde nahoş bir durumla karşılaştı; Noelito mutfağa motor yağı dökmüştü, Leticia dizlerinin üzerine çökmüş homurdanıyor, yeri temizlemeye çalışıyordu. Yanındaki Noelito başını sallayıp bağırıp çağırıyordu. Álvaro sessizce sigara içiyordu. Jennifer ne olup bittiğini sormak istemedi ve doğru-

dan odasına geçti. Yolda, "Senden bir şey isteyeceğim," diyen Amanda'ya rastladı.

"Şu an mümkün değil, param yok."

"Lütfen, lütfen, Jennifer, çok acil."

"Neymiş bu kadar acil olan?"

"Kondisyon bisikleti."

"Unut gitsin."

"Bacaklarıma baksana, ne olur, nasıl da sarktıklarını görmüyor musun? Hareket etmem gerek."

"O zaman hareket et, Amanda, dışarı çık, yürü, koş, tırıs git."

"Buraya gel, bak, dinle beni. Televizyonda gördüm, çok pahalı değiller, promosyondalar."

"Unut, dedim."

Jennifer kapıyı çarptı. Amanda kendisine seslenmeye devam etti. "Bencilin tekisin, düşüncesizsin, benden başka herkesi memnun ediyorsun. Peki, ama annem çalışırken sana kim bakıyordu, ha? Ha? Aç kapıyı, lütfen." Ama kapıyı yumruklarken telefon çaldı ve Amanda, "Ben bakarım, ben bakarım," diye haykırarak koştu.

Jennifer, ayakkabılarını bile çıkarmadan, yatağa sırtüstü uzandı. Kulaklarında bu saatlerde evi titreten sesler yankılanıyordu. "Kes artık Noelito!" "Çığlıkların, verdiğin zarardan da kötü!" diye bağırıyordu Leticia. "Telefonu bırak!" diye haykırıyordu Amanda ikizlerden birine ve ikizler televizyonun karşısında geçmiş canavar öldürüyorlardı. Tüm bunlara, Álvaro'nun Jennifer'ı tüm gürültülerden, kendi kendini hırpalamasından daha çok çılgına çeviren ve zihninde çan gibi çalan sessizliği ekleniyordu.

Álvaro'nun sessizliği birkaç yıl önce, sessizliklerinin bir mermi ile bozulmasıyla oluşan çatlağı anımsatıyordu.

Jennifer arabanın kapısının önüne düştü, çığlıkları o kadar yoğun ve şiddetliydi ki birkaç saniye geçmeden çevresini tüyleri diken diken olmuş bir insan grubu sardı. Kimse onun orada, kollarında ölü bir çocukla, cam kırıklarının üzerine yatmış ne yaptığını anlamıyordu. Hiç kimse arabanın içindeki başı direksiyona dayalı adamın niye kıpırdamadığını bilmiyordu. Jennifer, oğlunun üzerine kapanmıştı. Kimseye cevap vermiyor, yalnızca saniye saniye daha da büyüyen bir kırmızı lekeye sarılarak haykırıyordu. İnsanlar konuştu:

"Yaralı."

"Adam ölü."

"Bebek yaralı."

"Bebek öldü."

"Ambulans çağırın."

Daha çok insan geldi.

Bir noter, iki gönüllü bayan, beş kurye, köşede heykel gibi duran bir kadın, bir müzisyen, üç dilenci, altı hırsız... Ve grubun içinde bir doktor olup olmadığını ne kadar sordularsa da bir tane bile belirmedi, sonra, hiç aramazken, birdenbire bir polis geliverdi. Kalabalığı yardı, Jennifer'ın yanına kıvrılıp onunla konuşmaya çalıştı; insanlardan ambulans çağırmalarını istedi. Arabanın içine bakıp adamla konuştu, adam cevap vermedi, yalnızca gözleri kapalı bir şekilde geriye yaslandı. Polis bacaklarının arasındaki tabancayı gördü, sakar ve hızlı hareketlerle kendisininkini çıkardı, iki adım geriye gidip tabancayı

adama doğrultarak, "Eller yukarı!" diye haykırdı. İnsanlar da çığlık atıp geri çekildiler. Jennifer bağırmaya devam ediyordu.

Adam ellerini çok yavaş bir şekilde kaldırdı. O da büsbütün değil zaten; direksiyonu tuttu. "Kaldır ellerini, dedim sana!" dedi polis, "motoru çalıştırırsan ateş ederim!" Jennifer'ın çığlıkları emirleri delip geçiyordu. "Gözlerini aç!" diye emretti polis, "gözlerini aç yoksa ateş edeceğim!" İnsanlar yeniden çığlık kopardılar. Adamın gözleri hâlâ kapalıydı, polis sırf gözlerini açmak istemediği için bir insanı vuramayacağını çok iyi biliyordu. Silahını doğrultmaktan vazgeçmeden adama yaklaştı ve gözünden yaşlar aktığını fark etti.

Jennifer ikisinin arasında kaldı; acı ve kandan bir düğüm olmuştu. Polis biraz kımıldamasını istedi, kapıyı açması gerekiyordu. Jennifer hareket etmedi, arabanın içindeki adam ne gözlerini açtı, ne de ellerini kaldırdı. İnsanlar hâlâ birbirine kenetlenmiş küçük bir grup olarak duruyordu. "Kaldırmama yardım edin!" dedi polis. Bir adam gruptan ayrılıp Jennifer'a doğru ilerledi ama kadını neresinden tutacağını bilemedi. İkna etmeye çalıştı.

"Biraz kımıldayın, lütfen."

Gönüllü ve polis bakıştılar. Jennifer hareket etmedi. Adam ayağıyla cam parçalarını ittirdi, kadına yaklaşıp, "Seni hareket ettireceğim," dedi. Ellerini kadının kollarının altına götürdü, onu büyük bir özenle, Jennifer sanki atmak üzere olan dikişlerden yapılmış gibi, kaldırdı. Kaldırımda yoğun bir kan lekesi kaldı. Adam bebeğin yüzünü gördü. Dehşete kapıldı, gücü yitip gitti, Jennifer'ın yanına çöktü kaldı.

"Yaralı mı? Cevap versene, yaralı mı?" diye sordu.

Jennifer başını kaldırıp ona baktı.

Polis kaygıyla arabaya yanaştı, silahı hâlâ doğrultulmuş duruyordu, kolunu uzatıp kapıyı açtı. Bunu öyle hızlı yaptı ki kapı sekip geri kapandı. Adam hâlâ hareketsiz ve gözleri kapalı da dursa, polis, "Kımıldama! Olduğun yerde kal!" diye haykır-

dı. Kapıyı bir kez daha açtı ve adamın bacaklarının üstündeki tabancaya baktı. "Ellerini yukarı kaldır! Kıpırdama!" Yaklaşıp tabancayı almaya kalktı ama adam olduğu yerde kımıldandı. Polis geri çekildi. "Kımıldama!" Adam şaşkındı. "Kımıldama yoksa ateş ederim!" Adam titriyordu ve sonunda tabancaya kustu.

Bunun üzerine şimşekler ve gök gürültüleriyle gelişini haberdar eden sağanak da başladı. İnsanlar dağıldı. Sadece ana kahramanlar kaldı orada; gönüllü adam ve ıslak kuru ayırt etmeyen sefil dahil. Polis sadece refleks olarak kasketini çekiştirdi, gönüllü yeniden ayağa kalktı ve ne yapacağını bilemeden gökyüzüne baktı. Jennifer ağlıyordu, oğlunun yüzünü öpüyordu, onu vücuduna bastırıyor, gök gürültüsünü bastıran çığlıklar atıyordu. Su onları ıslatıyordu. Polis arabadaki adama bağırdı, "Ellerini kaldırıp dışarı çık!" O an öksürmemiş olsaydı herkes ölmüş olduğunu düşünürdü. Bunun nedeni kör olmamızdı; hepimiz arasında en şanslı olanın çocuk olduğunu düşünmemiz. Jennifer belki de durumu kavramıştı; arabadaki adama, "Öldür beni, öldür beni," ricası bu yüzdendi.

Çok geçmeden bir devriye arabası geldi. Sireni çalışmıyordu ama ışıkları yanıyordu. İki adam indi ve meslektaşlarının silahını doğrultmuş olduklarını gördüklerinde onlar da silahlarını çıkardılar. "Silahlı!" diye uyardı polis onları. Adam o kadar savunmasız ve sakin gözüküyordu ki, polislerden biri "Uyuyor mu?" diye sordu.

"Silahlı."

Olay yerinde en başından beri bulunan polis, bacaklarının üstünde bir tabancası olduğunu ve gözlerini açmayı reddettiğini söyledi.

"Yaşıyor mu?"

"Evet, kustu."

İçlerinden biri adamın yanına gidip kolunu tuttu. Adam oralı bile olmadı ama polis onu dışarı sürüklediğinde herif ara-

badan inmek üzere hamlede bulundu. Hareket edince tabanca yere düştü ve adam sonunda gözlerini açtı. Polis silahı meslektaşlarının olduğu yere doğru ayağıyla ittirip adamın bileğine kelepçe geçirdi. Sonra diğerine. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Polislerden biri telsizden ambulans çağrısında bulunurken diğer ikisi Jennifer'ı devriye arabasına binmeye ikna etmeye çalıştı. Gönüllü adam ağlamaya başladı, sefillerden biri mekânı terk etti, diğeri hıçkırıklara eşlik etti. Jennifer ve arabadaki adam birbirlerine baktılar. O an, daha sonra birbirlerine sık sık bakacaklarını bilmiyorlardı.

"Telefon çalıyor, Álvaro."

"Nerede?"

"İçeride."

Jennifer doğrulup kulağını yangına verdi.

"Duyuyor musun?"

Álvaro konuşmak istemedi. Evden gelen tek ses alevlere aitti ve şüphesiz iki telefon da plastik toplara, kavrulmuş kablolara dönüşmüştü.

"Ben duyuyorum, dinlesene Álvaro."

Evet, evdeki eski telefon gibi çalan bir telefon olduğu doğruydu. Álvaro çalışını dinledi ama onu yangının içine yerleştirmek aklının ucundan bile geçmedi. Arkasını dönüp komşulara baktı. Cep telefonuyla konuşan biri vardı aralarında ama telefon hâlâ çalıyor olduğundan kalabalığın içinde başka birini arandı. Çantasını karıştıran ve içinden bir telefon çıkaran bir kadın gördü. Telefonun sesi o an sustu. Jennifer da bunun farkına vardı. "Açtı," dedi. "Kim?" "Amanda." "Jennifer, görmüyor musun?" "Beni rahat bırak." 'Neden olmasın?' diye düşündü Álvaro. Hayattaki tek gerçek acıysa neden onu da yalana dönüştürme çabasına girişmeyelim? Sarhoşluk gibi tıpkı faydasız ve kısa ömürlü bir çaba ama var olduğu sürece darbenin etkisinde bir tesiri oluyordu. Tüm hayatını acılar icat ederek geçiren Jennifer, Amanda'nın ölüm haberini ertelemek istiyordu. Acıları ona aitti, onun tarafından yaratılmışlardı, kontrolü altındaydılar, günü ve bedenindeki bölgeyi o seçiyordu, hepsi

bir ihtiyaçtan doğuyordu. Ama bunun karşısında kız kardeşinin ölümü ve diğer ölümler, acıya birer ihanetti.

Her ne kadar alevler her an yıkılacakmış hissini yaratsa da ev hâlâ ayaktaydı. Pencereler ve kapılar alevle çerçevelenmişti. Meraklılar gelmeye devam ediyordu. Gösteri muazzamdı. Ateş müsrif ve kalpsizdir. Kişiyi aynı anda hem kendine çeker hem de korkutur.

Çok geçmeden genel bir kaygı oluştu, hemen hemen herkes karanlık göğü görüp birbirine dehşetle baktı. Saçları ve giysileri dalgalanmaya başladı. Ağaçların dalları huzursuzca sallandı. Álvaro ve Jennifer de bunu fark edip birbirlerine ne diyeceklerini bilemeden baktılar. Bu saatten sonra neyin dalgalandığı, neyin kokusunu aldıkları pek az umurlarındaydı artık.

Alevler yukarı yükselmez oldular. Yangın dikeyliğini kaybediyordu. Evden bahçeye ulaşmaya çalışan tahtalar düştü. Birisi herkesin bildiği şeyi duyurdu, "Rüzgar var!" Herkes bu rüzgarın ne anlama geldiğini biliyordu: Uzaktan izlenen bu trajedi bir şov olmaktan çıkıp gerçeğe dönüşebilirdi. Hal ve tavırlarını değiştirdiler; rüzgar huzursuzluklarını vurgulamak istercesine saçlarını savurdu.

Şimdi itfaiyecilerin gecikmesini hep bir ağızdan haykırıyor, cep telefonlarıyla konuşuyor, alevler açgözlülük ve kararlılıkla diğer evlere sıçrarken ileri geri gidip geliyorlardı.

Jennifer, kanlar içinde ve çocuksuz, eve geldi. Amanda Adli Tıp'a gidip bebeği orada bırakarak gerekli prosedürleri uygulamayı akıl eden tek kişi oldu. Annenin fabrikadan çıkmasına izin verdiler çünkü ilk kaynaklar ölen kişinin Jennifer olduğunu söylemişti. Amanda'yla konuştuğunda bu karışıklık giderildi. "Jennifer hayatta anne, yaralı ama hayatta. Fakat Juan öldü." Hiç kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Bir silahtan, serseri bir kurşundan, bir atıştan, bir saldırıdan bahsediliyordu; hattâ Jennifer'dan oğlunu çalmaya çalıştıkları söylendi. Jennifer konuşamıyordu; dolayısıyla tüm bunlar birer varsayımdı. Aklı yerinde olmadığından suç duyurusunda bile bulunamadı. Amanda onu bir taksiye bindirdi ve eve gittiler.

Jennifer beşiği gördüğü zaman Dünya'ya döndü. Küçük daire, gerek onun, gerek diğerlerinin, acı çığlıklarıyla ayağa kaldırıldı. Çığlıklar duvarları aştılar, merdivenleri ve boruları indiler, dünyaya bu haberi yayacak bir nefes arayışıyla çatıları dolaştılar. Jennifer'a merhamet duymasalar bile komşular da bu acıya katıldılar. Anne, her anne gibi, "Sana söylemiştim, ben biliyordum," dedi. Kimse haykırışlara ara vermiyor, herkes ağlamak gerektiğini biliyordu.

Bununla beraber, bir süre sonra haykırışlar mırıltılara dönüştü. Sonra sadece hafif bir öksürük, bir hıçkırık ya da bir burun çekme duyuldu. Birkaç kişi göz göze geldi ama hemen hemen herkesin gözleri ya dairede, ya da kapalı, yorgun ve nemliydi.

Tanrı'nın bize danışması gereken ölümler vardır.

Kimse gözlerini açmadı, sözlerin kime ait olduğunu bulmak için yukarı bakmadı. Kimse ne Tanrı'yı savundu ne de söylenene karşı çıktı. Hattâ bazıları, bu sözler pişman olmuş Tanrı'nın ağzından çıkmışçasına onayladılar. Bir iç çekiş bir başkasına yapışıyordu ve hiç kimse ateşkesle gelen sessizliği bozmuyordu.

Herkes bebeği görmek istiyordu. İçinde bebek olan tabutu görmezlerse acının eksik kalacağını düşünüyorlardı. "Bize meleği getirsinler." Onun için ağlamak, dua etmek, ona bakmak istiyorlardı.

"Çocukların öldükleri anlaşılmıyor, uyuyor gibi gözüküyorlar."

"O kadar masum ki, aramızdan ayrılmadan önce bir mucize gerçekleştirecek."

"Peki vaftiz oldu mu acaba?"

Birkaç görüşme sonrasında çocuğun ertesi güne kadar teslim edilmediğini öğrendiler. Bu haber acılarını canlandırdı. Pek çok komşu itiraz ederek ayrılıp bebeği getirdiklerinde döneceklerine söz verdi.

Jennifer odasına kapanmış, annesinin kucağında ağlıyordu; annesi de ağlıyordu aslında ama aynı zamanda kızını sakinleştirmeye çalışıyordu. Her dakika saçma sapan bir şey söylemek ya da bitki çayı getirmek üzere içeri birisi giriyordu. Jennifer tüm geceyi haykırarak geçirdi. Uyumaya çabalayanlar kendi kendilerine tutunma hissi yaratan ürpermelerle doğrulmak zorunda kaldılar.

Jennifer doktoru, Juan'ın babasını anımsadı. Şu an biri burada olmalıysa o kişi doktor olmalı diye düşündü. Oğlunu otopsi için delik deşik ederlerken onun dünyanın herhangi bir köşesinde, sakin, hayat dolu olduğu düşüncesine katlanamadı. Aynı zamanda şu an bu haberi almasında bir sakınca olmadığını da düşündü. Babayla oğlu arasında bir ilişki yoktu; do-

ğumuna can atmamıştı, kendinden olup olmadığı konusunda bile emin değildi. Jennifer bunları dile getirmeye çalıştı ama yitirilen ümidi boğazına tıkandı ve sadece "Baba," diyebildi. "Ne dedin?" diye sordu annesi. Jennifer ona baktı. "Babandan bahsettin," dedi annesi. "Ben mi?" "Evet." "Hayır, başkasından, onun babasından bahsettim." Anne kızının saçını okşayıp, "Bundan önce hiçbir şeye sahip değildiysen, şimdi daha da azına sahipsin," dedi.

Ertesi gün, günün sonunda, Jennifer'ın annesi kucağında bebekle geldi. Apartmana girdiği andan yukarı çıkıncaya kadar bir dizi komşu başını uzatıp bebeğin yüzünü görmeye çalıştı.

"Morarmış."

"Saydamlaşmış."

"Kızarmış."

"Mavileşmiş."

"Yeşilleşmiş."

"Mermi neresine isabet etmiş?"

Pek azının canı ölüm yüzünden yanıyordu. Geriye kalanlar için her şey bir şamata ve numaradan ibaretti. Çocuğu, boyutuna bakılırsa, toprak herhangi birini yuttuğundan çok daha hızlı yutacaktı, kısa sürede bir kurşunla öldürüldüğü unutulacaktı, adının Juan olduğunu ise iki, bilemedin üç kişi anımsayacaktı.

Jennifer tüm gece bebeği salladı. Uykusuzluk ve açlık ona ilahi bir görüntü katmıştı, sessiz bir ayinin içindeki bakire gibiydi. Hiçbir yorum, omzuna uzanan hiçbir el onu dinginliğinden uzaklaştırmadı. Sakin gözüküyordu ama değildi, kayıtsızlığı yalnızca acının binbir şeklinden biriydi.

Sabah, ev yeniden insanla dolduğunda, Jennifer kalktı ve salonda kollarında bebeğiyle belirdi. Herkes sustu. Jennifer durumdan faydalanıp, geçmişten tanıdık gelen bir sesle, "Affedersiniz beyler bayanlar, cömertliğinize ihtiyacım var, onu gömecek param yok," dedi.

TELEFON BEKLEYEN

Sevgili sağır dilsiz,

İki hafta önce Jennifer şafak vakti kapımı çalıp, "Ne oluyor Amanda? Bu çığlıklar da neyin nesi?" dedi. Sadece yazıyor olduğumu söyledim. Gürültü yapmadığıma emindim çünkü bir mektup karşısındakinin kulağına değil, gözlerine fısıldanan sözcükler dizilimidir, okuyucusundan başka kimsenin sesi, alıcısından başka kimsenin anılarında bir yankısı yoktur, cümlelerin silinişinden başka bir yıkım barındırmaz. Size yaralı çığlıklarla yazıyor olduğumu anlatmam için cümlelerime herhangi bir anlam katma ihtiyacı duymuyorum. Ama bana kalırsa hikâyemi anlattığım ve bu evde yaşayan sözcükler bana ihanet ediyorlar, kelimeler yazının gizemine tecavüz edip onları uyandırdılar. Bardağı taşıran son damla olarak Jennifer bunun ilk kez yaşanmadığını söyledi.

Her gün karşıma çıksaydınız ne derdiniz diye düşünüyorum. Bu sadece bir varsayımdan ibaret tabii çünkü ne ben dışarı çıkıyorum ne de siz beni bulmak üzere kendinizi sokağa atıyorsunuz. Ne derdim ki size? Nasıl hitap ederdim? Bazen hislerimi saklardım ve doğal davranmaya çalışırdım diye düşünüyorum, bazense betona bağlar ve sizi beklemenin ne demek olduğunu iyice anlatırdım diye geçiriyorum aklımdan. Zaman zaman sessizliğe gömülüp sizinle didişesim geliyor. Şayet gerçekleşmesi imkânsızsa, biliyorum ki her şey zamanla oturur: Sözcüklerimi yitiririm, size tekme tokat girer sonra da ağlayarak kucaklarım. Belki de bunların hiçbiri olmaz. Hiç anlamı

olmaksızın, eski bir kurabiye gibi, paramparça yere düşerim.

Ben değiştim, sevgili. Bu iki yıl sazlık bir kulübenin fırtınaya uğramasını yaşattı. Kilo aldım. (Jennifer bana bisiklet almayı reddetti), tenim sarardı (Jennifer böyle söyledi), saçlarım beyazladı (Jennifer boya almakta gecikti), yüzüm kırıştı (çok ağladım), ışıltımı yitirdim (neredeyse hiç uyumuyorum), aklımda binbir düşünce var (tek düşündüğüm sizsiniz). Ne tanıdığınız ne de baştan çıkardığınız o kadınım. Şekilsizleştiğimden, aynaya baktığım zamanlarda bazen beni böyle göreceğine hiç geri dönmesin daha iyi diyorum.

Ve sevgiliniz olduğum zaman gençleştiğimi düşünüyorum. Affedersiniz, hâlâ sevgiliniz sayılır mıyım? Bana bu hakkı veriyor musunuz? Sizinle "arasında bir şeyler geçen" kadınların listesini uzatmama izin verin, bir metresten diğerine, bir vajinadan öbürüne geçerken, bir ara, size ait olmuş olduğum düşüncesinin acınası zevkini bahşedin bana. Bunun bir hata olduğunu düşünseniz bile umurumda değil. (Bekleyin, geri geleceğim.)

Yüzümü yıkadım, burnumu sildim, hava aldım. Nerede kalmıştık? Evet, yanınızda gençleştiğimden bahsediyordum. Bunu başkaları da fark etti. Tamamen art niyetle bana ne olduğunu, kendimi neye buladığımı, yüzüme ne yaptığımı sordular. Salağa yatıyor, "Ne? Ne olmuş ki? Neden sordunuz?" diye karşılık veriyordum. Kendimi on beş yaşında hissettiğimi, tek yapraklı bir papatya gibi âşık olduğumu, bir televizyon reklamındaki bir kuş tüyü kadar hafif hissettiğimi söylemiyordum. Altınızdayken, siz beni kollarınızla sarmışken, şehvetinizle dolmuşken hissettiklerimin, kulağıma fısıldadığınız müstehcen sözlerin verdiği sarhoşluğun, içime girdiğiniz zaman tüm bedenimin uyuşuyor olmasının lafı bile edilmiyordu tabii.

Çok mu bağırıyordum? Sanmıyorum. Sizi rahatsız eden bu muydu? Zevk çığlıklarım? Tam tersi olacağını; bundan gururlanacağınızı sanmıştım, benim kendimden geçişim sizin takdi-

siniz olmalıydı. Dolayısıyla bir seferinde neden elinizi ağzıma götürüp bana yaygaracı dediğinizi anlamıyorum. Her şeyin bir şaka olduğunu zannetmiştim. Ayrıca diğer odalarda benden çok bağıranlar vardı. Siz, tüm tez canlılığınıza rağmen, işinizi çok sessiz görüyordunuz. Neden? Yoksa zevk almıyor muydunuz? Benim gibi bir kadına karşı bir şeyler hissettiğinizi kabul etmek zorunuza mı gidiyordu? Uzaktan gelen inlemeleri dinlenmekten hoşlandığımızı anımsıyorum. Ne kadar deneyimli olduğunuzu gözler önüne sererek, "Bu numara yapıyor," "Bunun canı yanıyor," "Bu erken boşaldı," "Bu tam bir şov adamı," diyordunuz. Gülüyor ama kendi inlemelerimin ne anlama geldiğini sormaya cesaret edemiyordum. Boğuluyor, nefes nefese kalıyor, sanki kemiklerim bedenimin içinde erimiş gibi bir et yığınına dönüşüyordum. "Öleceğim," diyordum ve abartmıyordum, kalbim bir kez daha atamayacak hale geliyordu, o andan sonra bir hayat olabileceğini düşünmüyordum. Sekiz kez ölümle burun buruna geldim ve siz bakışlarınızla beni yeniden canlandırdınız. Dünyaya değil, sonraki hayata dönüyordum. Süzülüyor, deliriyor, aşk denen o sahte yüzeyde oradan oraya savruluyordum.

Her buluşmamızın büyük yalanın bir parçasını oluşturduğundan eminim artık. Sekiz parçaya bölünmüş bir yalan. Gözlerimizin ilk buluşmasında örülmüş bir üçkâğıt. Kirli aklınızdan "Bir bakirenin tadı nasıldır acaba?" diye geçirdiğinizi gözümün önüne getirebiliyorum. İğrenç penisinize "Bunu hiç yemedik, dostum, bir deneyelim bakalım," dediğinizi görebiliyorum. Böylece siz ve dostunuz doğruldunuz, dimdik bir şekilde bana yaklaştınız, bunu mantığınız ve kalbinizle yaptığınıza beni ikna ettiniz. Oysa kulağımı göğsünüze dayadığımda bile duyulmuyordu kalp atışlarınız. Peki ya mantık? İnanın bana sevgili, dostunuz bile sizden daha mantıklı.

Kalpsiz ve mantıksız,

Amanda

Jennifer'ın sonraki saldırıları haklı çıkarması için ne yaralara ne de darbelere ihtiyacı vardı. Acı ve keder onu harap etmişti. Cehennemden kurtulmuş bir kazazedeye benziyordu. Ki öyleydi de. Onu tanıyan pek az kişi, oğlunu kaybeden bir annenin felaketin en büyüğünü yaşayacağını ama Jennifer'ın bunu hissedecek bir kalbi olmadığını düşünüyordu. Jennifer bacaklarına çekiçle vururken gıkını bile çıkarmazdı. Hızla kapıya çarpar ve "Ah" bile demezdi. Yanağına kavanozla vurduğunda duyulan tek ses yine kavanozunki olurdu. Acı hissetmediğine inanılırdı, oysa hissediyor ve acıdan zevk alıyordu. Ama oğlunun ölümüyle hissettiği acı, içinde zevk barındırmıyordu. Böylece hayattaki tek hakikatin acı olduğunu öğrendi. Gerisi hep hayaldi.

Birkaç gün kendini eve kapadı, ne yemek yedi, ne uyudu ne de yıkandı. Yalnızca ağlıyordu. Bazen bu gözyaşlarına annesi ve Amanda da katılıyordu. Leticia kendi soru işaretlerinin karanlığında kaybolmuş bir halde sessizce oturuyordu. Anne yüksek sesle hepsi için dua ediyor, bazen kızlarından birinin kendine eşlik etmesi veya amin demesi beklentisiyle susuyordu. Oğlanın vaftiz edilmeden ölmüş olmasından endişe duyuyordu.

"Tanrı'nın oğluna sahip çıkması için dua et, Jennifer."

"Ondan istediğim, oğlumu bana geri vermesi."

Anne bir şey demiyor ve duaya devam ediyordu. Juan'ın ölümünün aileyi birleştirmesini dilerdi ama görünüşe bakılır-

sa tam tersi olmuştu: Herkes kendi inine çekilmiş, kilitleri ve kapıları sağlamlaştırmıştı. Yalnızca birbirlerinin hayatını eleştirmek için konuşuyorlardı. Artık elini göğsüne götürdüğünde annelerine ne olduğunu bile sormuyorlardı.

Bir süre sonra Jennifer'm yeniden dışarı çıkışına tanıklık ettiler. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu anne. "Hemen döneceğim," dedi Jennifer. Bir gölgenin gölgesi gibi önlerinden geçip alışkanlığın çağrısına kulak vererek sokağa çıktı. Anne bir sinir yumağına döndü.

"Onunla git, Leticia."

"Yalnız gitmek istiyor."

"Nereden biliyorsun? Onunla git."

"Aksi takdirde benden ona eşlik etmemi isterdi."

Amanda ders çalışıyordu ve başını kaldırıp bakmadı bile. Anne iç çekişle yetinmek zorunda kaldı ve Jennifer böylece sokağa geri dönmüş oldu.

Kaldırıma ayak bastığı anda derin bir nefes aldı, kirli havayı soludu ve sadece bir saniye içinde canlandığını hissetti. Derken acı geri dönüp kalbini yeniden sıkıştırdı. Dışarıda, yahut onun durumunda içeride, çok uzun süre kalmış gibi bir hisse kapıldı; sanki başka bir ülkeye gitmiş ve yıllar sonra geri döndüğünde kendi ülkesi yabancı bir yere dönüşmüştü. Yalnızca birkaç gün uzak kalmıştı ama Jennifer'a şehir başkalaşmış, daha büyük ve daha gürültülü, blokları daha uzun, köşeleri daha uzak gelmişti. Öylesine dalgın bir şekilde yürüyordu ki her zaman geçtiği yerleri tanımakta güçlük çekiyordu. Yeniden dirilebileceği tek mekân olan burada ne aradığını bilmiyordu. Sadece sokakta trajedinin üstesinden gelebilirdi.

Karşısına çıkan her insanın gözlerinin içine bakıyordu; bazıları bu bakışlara karşılık verip yollarına devam ediyordu. Jennifer korkutmuyordu, kişiye kendini suçlu hissettiriyordu. Tek bir saniye baktığınızda bile yardıma ihtiyacı olduğunu görüyordunuz ama yardım, istenmeden verilen bir şey değildir.

Kaldırımın ortasında durmuş konuşan bir gruba doğru yürüdü, varlığını fark etmişler ama ona göz ucuyla bakarak konuşmayı sürdürmüşlerdi. Jennifer onlara bir şeyler söylemek istedi ama sanki oyundaki rolü değiştirilmiş gibi, ne diyeceğini bilemedi. Bu yaralı, üzgün ve şaşkın bakışlı genç kadının ne istediğini anlayamayan diğerleri gibi ağzını açmadı. "Baba," dediğinde ise daha da akılları karıştı. Asıl söylemek istediği "Juan," olan Jennifer'ın da öyle.

Eve geldiği yoldan geri döndü. Bir iki tanıdık simayla karşılaştı; yanlarından geçerken bir şeyler mırıldandıklarını sandı. Dışarı çıkan ve bir spor arabaya binen Leticia'yı gördü. Annesini bir mumun önünde diz çökmüş, Amanda'yı odasına kapanmış bolero dinlerken buldu. Anne, "Sanırım yakında öleceğim," dedi.

"Ne şanslısın."

Jennifer yüzüstü yatağa yatıp suratını yastığa gömdü. Annesi yanına oturup, "Çok gençsin, istediğin zaman yeniden başlayabilirsin," dedi. Jennifer bir süre önce nasihatleri dinlemeyi bırakmıştı; aklında tek bir düşünce vardı.

Anne, kızının vereceği cevabı bildiği halde, sırf sormuş olmak için bir şeyler yemek isteyip istemediğini soruyordu. Bununla beraber Jennifer hiçbir zaman onu şaşırtmaktan vazgeçmiyordu.

"Bana sütlü kahve getir."

Anne, neredeyse refleks olarak, "Kahve uykunu kaçırır," diyecekti ama gidip iki kahve hazırladı. Yatağa oturup bacaklarını yastığa uzattılar. Jennifer, "Hiç içimizden birinin ölmesinden korktun mu?" diye sordu. Anne, "Hâlâ korkuyorum, bu korkuyu duymadığım tek bir gün yok," cevabını verdi.

"Peki içimizden biri ölseydi yaşamaya devam edebilir miydin?"

"Sanırım evet."

"Beni neşelendirmek için böyle söylüyorsun."

"Hayat böyle olduğu için böyle söylüyorum."

Bir pembe dizi izleyip yatağa girdiler. "Sabah görüşürüz," dediler. Annesi kızı adına hafif bir rahatlama hissetti ama bu pek de uzun sürmedi çünkü tam uyuduğunu sandığı sırada Jennifer, "Onu bulacağım," dedi.

"Kimi?"

"Çocuğumun katilini."

"Tanrı aşkına, Jennifer."

"Onu niye öldürdüğünü bilmek istiyorum."

"Mahkemeyi bekleyip orada öğrenebilirsin."

"Hayır. Bunu ondan duymaya ihtiyacım var."

İkisi de yatakta huzursuzca kıpırdanıp yastıklarını kendi köşesine çekti. Annesi, "Jennifer sen delisin, neden hep daha çok sorun peşinde koşuyorsun, bana bunu neden yapıyorsun, bu şekilde ne elde edeceksin?" dememek için kendini zor tuttu. Bunun yerine, "Uyu artık," dedi. Jennifer, "Mum yanıyor," diye karşılık verdi.

"Bırak kalsın. Şu anda bir mucizeye her zamankinden çok daha fazla ihtiyacım var."

"Mucize istemiyorum, anne."

"Ben istiyorum. Çabuk ölmeye ihtiyacım var."

Jennifer yüzünü annesine döndü ama karşısında onun sırtını buldu. Tavandaki gölgeleri gördü, alevin kararsız hareketlerini takip ediyorlardı. Yarı karanlıktaki, fakirlikle süslü sefil odayı gördü. Annesinin kokusunu duydu; henüz yaşlanmadan yaşlılık kokuyordu. Meryem Ana resmini aydınlatan muma baktı. Her şey gözüne karanlık gözüktü ama suç gecenin değildi. Jennifer, isteksizce, "O halde söndürmeden bırakalım, bakalım evi alevlere verecek mi..." dedi.

On dakika. Ölmek ne kadar da yavaş bir eylem. Bazılarına bir saniye yetiyor ama ölen biri için bir saniye ne kadar sürüyor... Her şey o geçişte değişiyor. Son sahnede, bir an geliyor; alev mumdan daha büyük oluyor, hayatın tükenişi reddeden son azameti. Tükenen mumdur, alev değil, parafin bittiği ya da biri daha fazla aydınlatmamasına karar verip üflediği için söner.

Peki, ya ölmezsem? Ya çuvallarsam? Her tür önlemi almış olmama rağmen her zaman bir hata, metabolizma ve doz arasında bir sorun yaşanabilir, kusulabilir veya biri odaya vaktinden önce girebilir. Sürpriz yaşamamak için aşırı doz hazırladım. Öte yandan, bu evde kimse kimseyi özlemiyor, kimse bir diğerini sormuyor; yokluğun fark edilmesi üç günü bulabilir. Yanımda olması gereken tek şey de burada zaten: Noel'im.

Yanında her zaman bir erkek olmasına alıştın Leticia. Ricardo'dan sonra yanında daima biri olması gibi kötü bir huy edindin. Durmaksızın erkek değiştiriyordun, birini öpücükle gönderiyor, ardından bir diğerini karşılıyordun. Lover's Discotheque'in masasında Ricardo'yla, DJ kabininde ise DJ ile öpüşüyordun. O kadar yüzsüzdün ki tuvalete gittiğini söyleyip kabine dalıyordun. Ricardo cam aynadan seni göremezdi ama sen onu görüyordun, tıpkı filmlerdeki suçlularda olduğu gibi. Onu zaten mahkûm etmiştin. Tek suçu merdivenine basamak olmaktı, başka bir şey değil.

Durum eşitlendi, o da beni kullandı. Benim Ricardo'ya, Ricardo'nun da bana ihtiyacı vardı. Ta ki DJ ortaya çıkıp bana

ihtiyacım olan başka şeyler sununcaya dek. Ona aradığı şeyi verdim. Ricardo, Hollman, Manuel J. ve Bay Hiç Kimse'nin aradığıyla aynıydı. Hepimiz birbirimizi kullanıyoruz, birileri her zaman diğerinin sunduğu şeye ihtiyaç duyuyor, bu aslında bir çıkar antlaşması.

Ah, DJ'in adı Daniel'di ama ben "Diyei" diyordum.

Ricardo'yu Diyei ile değiştim; diskotek dünyası kumaş dünyasından daha heyecan vericiydi. Ama yine de depoda bir süre daha çalıştım. Ayrıca, her ne kadar bir önemi olmasa da, Diyei Ricardo'dan daha gençti. Bana diskotekte çalışmamı teklif etti ama reşit değildim ve bu başına dert açabilirdi. Diyei'ye başımın zaten belada olduğunu; onunla birlikte olup Ricardo ile çalışmaya devam edemeyeceğimi söyledim. Ricardo hâlâ peşimdeydi ve ilişkimizi bitirirsem işimden de olacaktım.

Diyei bana bir arkadaşının kaçak mal satan müzik dükkanında iş buldu. Böylece kumaşların sessizliğinden müzik aletlerinin tizliğine geçiş yaptım. Diyei ile geceleri görüştüm.

Anıları böyle çarçur etme, Leticia, DJ kabininde yaşananları unutma, azıcık vaktini ihtiyaçlar ya da zaten bilinen şeyler üzerine harcama. Ölümüne odaklan Leticia, defalarca ölünmüyor, yahut hayatına hürmet edeceksen hatırlanmaya değer şeyleri hatırla. Ama ne? Bay Hiç Kimse ile havaya açtığın ateş mi? Onu ordudan kaçırdığımız gün mü? Escobar'la tanıştığım gece mi? Saçmalama Leticia, temiz bir şeyler hatırla, Noelito'nun duymaktan hoşlanacağı bir şeyler. Noelito sahip olduğum tek iyi şey, Bay Hiç Kimse'nin tanımadığı oğlu, bir çocuktan çok kediye benzeyen, çığlıklarıyla beynimi zonklatan, beraberimde götüreceğim tek şey, Noel.

Diyei ile kazandıklarıma bakarak Ricardo'yu aradan çıkardım ama aslında ikisiyle de kaybediyordum. Kazanmak başkalarına bağlıysa çoktan kaybedilmiştir; işte bunu çok geç fark ettim.

Diyei bana kazanılabilecek en büyük kupaymış gibi geldi.

Bekardı, yaptığı şey hoşuma gidiyordu, ona diskoda eşlik edebiliyordum, ilk kez hayatımın sonuna dek birlikte yaşayabileceğimi düşündüğüm erkeği bulduğumu sandım. Sanki seks, uyuşturucu ve rumba ıssız bir hayatın serapları değil de sağlam bir hayatın temelleriymiş gibi. Ama anlatsana Leticia, şu uyuşturucu meselesini anlatsana. Kaç, on yedi yaşında mı denedin? On yedi. On yedimi yeni doldurmuştum. Diyei bana kokainin işinin bir parçası olduğunu, hayal gücünü genişletip, onu canlandırdığını, onu... Ağzıyla tuhaf bir ses çıkarıyor, gözlerini kısıyor, kokainin etkisini göstermek için sallanıyor ve ağzındaki acı tatla beni öpüyordu; sadece burundan çekmiyor, ağzından da alıyordu.

Şimdiye dek sadece marihuananın lafını duymuştum. Köyde bazen tuhaf bir koku duyuluyor ve bakıcımız, "Yine marihuanacılar geçiyor," diye yakınarak kokunun içeri dolmaması için camları kapıyordu. Dolayısıyla Diyei'yi ilk kez burnunu beyaz bir toza bularken gördüğümde hiçbir şey anlamadım. "Aşkım, burnun pislenmiş," diyerek kendi ellerimle temizledim. Bir şaka olduğunu düşünüp güldü. Ertesi gece onu yine aynı şekilde bulduğumda, "Gene mi aşkım? Nedir bu?" dedim. Burnunu sildi, bana bir öpücük verdi aynı gün, daha sonra, Diyei cüzdanından kıvrılmış bir kâğıt çıkarıp içinde beyaz bir toz belirinceye dek açtığında cevabımı aldım. Bir dolarlık bir banknotu kıvırırken bana isteyip istemediğimi sordu. Sadece Diyei'yi izlemek bile kafayı bulmama yetmişti. Yeniden teklif ettiğinde gülümsemekle yetindim. Yerinde bir davranış oldu. O yaşta bir gülümseme her zaman en iyi cevaptır.

Ölümümü gördüm. Çürümemi, kurtlanışımı, karanlığı, sessizliği, toprağın nemini düşündüm. Ölümümü hayal etmeye çalışırken o gülümsemeyi kafatasımın sonsuz gülümsemesinde yeniden gördüm, tek fark alaycı ve ifadesiz bir yüzün bana ve bu hayatta vazgeçilemez olduğunu düşünen herkese gülüyor olmasıydı.

Bu kez fırsat Jennifer'ın ayağına geldi. Her ne kadar ne onun ne de ailesinin komşularla bir ilişkisi olsa da ikizlerin tahmin gücü kulaktan kulağa yayıldı. Bu dedikodu Peder Romero'nun kulağına da gitti ve adam onlara yakınlaşma çabasıyla çocukları tanıyan birilerini bulmaya çalıştı ama tek duyduğu şu oldu:

"Tanımaksa, hiç kimse tanımıyor, peder."

Bunun üzerine kalkıp, bir pazar günü öğle vakti kendisi gitti, bahçe kapısını çaldı ve Amanda odasının penceresinden başını uzattı. "Çocukların annesini arıyorum," dedi peder.

"Siz kimsiniz?"

"San Francisco kilisesinin pederiyim."

"Neden boynunuzda şu beyaz şeyden yok?"

"Çünkü bugün pazar."

"Ve? Yoksa bugün çalışmıyor musunuz?"

"Aynen öyle. Bütün sabah taktığım için şimdi dinlenmek üzere çıkarttım."

"Cüppe yakası," diye gülümseyerek ekledi peder, "rahiplerin kravatı sayılır." Gömleğinin yakasını tutup sanki havalandırıyormuş gibi hafif çekiştirdi. "Sizinle konuşmam gerekiyor hanımefendi, çocuklarınız hakkında." Amanda bir kahkaha atıp gözden kayboldu. Peder bir süre bekledi ve kimse gelmediğinden yeniden zili çaldı. İkizlerden biri bahçeye çıkıp kapıyı açtı.

Jennifer henüz ne yıkanmış ne de hazırlanmıştı. Bütün sabahını yatakta tembellik yaparak geçirmişti. Juan Roberto pe-

derin aşağıda olduğunu duyurduğunda çabucak önceki gün giydiği giysileri üzerine geçiriverdi. Giyinirken, ikizlere, "Kötü bir şey yaptıysanız söyleyin de pederin karşısında nasıl bir tavır takınacağımı bileyim," dedi.

"Hiçbir şey yapmadık anne."

"Umarım öyledir."

Jennifer'ın ne kilise, ne rahiplik ne de Peder Romero hakkında en ufak bir fikri vardı. Peder, "Ben de sizi hiç kilisede görmedim," dedi. "Ben bir iş kadınıyım, peder," diye karşılık verdi Jennifer. "Görüyorum, çok büyük ve güzel bir eviniz var." "Kocama miras kaldı, peder, ben daha küçük bir evi tercih ederdim, burayı idare etmek bir gemiyi idare etmeye benziyor." "Doğrusu," dedi peder, "sizi çok farklı hayal etmiştim."

"Nasıl, peder?"

"Bilmiyorum, bana burada doğaüstü güçler olduğu söylendi."

"Bir cadı mı?"

"Hayır, hanımefendi, bana sizden değil çocuklarınızdan bahsettiler."

"Ne dediler?"

"Bu önemli değil, hanımefendi, önemli olan sizin ne anlatacağınız."

"Günah çıkartmamı mı istiyorsunuz peder?"

"Hayır, hayır. Sadece arkadaşça sohbet ediyoruz. Size Jennifer diyebilir miyim?"

Jennifer daha önce binlerce kez anlattığı şeyi pedere özetledi ve peder onu, her ne kadar arada kaşlarını çatıp, kaygıyla yüzünü buruştursa da, hayranlıkla dinledi. Jennifer hikâyesini bitirdiğinde peder ona daha önce de duymuş olduğu şeyler söyledi. "Aklımın almadığı," dedi peder, "böylesi bir güçle neden trilyoner olmadığınız. Gayet güzel bir eviniz var ama yine de..." "Makul bir şekilde yaşıyoruz peder, bu evde oldukça kalabalığız." Peder ayağa kalktı ve "Yine de Jennifer," dedi, "tek

bir piyangoyu kazanıp krallar gibi yaşayabilirsiniz."

"Bu da benim trajedim, peder."

Jennifer şanslarının çocuklara etki etmediğini açıkladı. "Onlar sadece birer medyum, peder." "Bu kelimeyi kullanma, Jennifer." "Neden?" "Çünkü bu huzursuz edici bir kelime." Tam o anda aşağıdaki odalardan birinden tüyler ürpertici bir çığlık duyuldu. Jennifer, "Ne oldu?" diye haykırdı. Kollarında Noelito'yu tutan Leticia merdivenlerden inip mutfağa girdi. Çocuk feryat figan ağlayarak başını tutuyordu. Hıçkırıkları tüm evi sardı, Peder Romero'nun bile tüyleri ürperdi.

"Ne oldu Leticia?"

"Çocuklarına sor."

Jennifer, "İzninizle peder," dedi ve ikizlere bakmak üzere kalktı. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu peder. Noelito'nun haykırışlarına telefon ve telefona Amanda'nın üst kattan "Ben bakarım!" diye bağıran sesi karıştı. Fonda ise pederin en başından beri duyduğu ama ne olduğunu bir türlü çıkaramadığı bir gürültü vardı.

Çocuğa ne olduğunu öğrenmek için mutfağa gitmek istedi ama tam o sırada ağzında yanmayan bir sigarayla Álvaro belirdi. Peder, "İyi günler," dedi ama Álvaro salonu geçip adama cevap vermeden bahçeye çıktı. Üst kattan bir kapı sesi, "Lanet olsun!" cümlesi ve bir kadının iniltisi duyuldu.

Noelito'nun çığlıkları yerini hıçkıra hıçkıra ağlamaya bıraktı. Peder başını uzattığında iskelet gibi, neredeyse kel bir kadının, cılız bir bebeği kucaklamış, başına buz torbası koyuyor olduğunu gördü. Peder mutfağa girecekti ki Jennifer arkasından seslendi: "Peder."

Adam sıçradı. "Şimdi çocuklar geliyor, onlarla tanışmanızı istiyorum," dedi Jennifer. Adam koltuğa geri dönüp, "Az önce bir bey geçti o..." "Eşimin hayaleti," dedi Jennifer ve güldü. "Beni ciddiye almayın, peder." Adam nezaketen gülüp, "İkizlerden biriyle sanıyorum zaten tanıştım, bana kapıyı açtı,"

dedi. Jennifer, "Sadece biriyle tanışmak hiçbiriyle tanışmamak gibidir, işin esprisi ikisiyle birden tanışmakta," dedi. Peder koltuğun ucuna doğru kayıp, "Anlattıklarını düşündüm, çocuklarının gücü tahminin ötesinde," dedi. Jennifer kaşlarını kaldırdı. Peder sözlerine devam etti. "Kendilerinin değil, yalnızca başkalarının yararlanabileceği bir güçleri var ve birisi kendisinin faydalanamadığı, sadece başkalarına sunabileceği bir şeye sahip olduğunda, verme zevki bir yana, beni iyi dinle Jennifer, bu kişi Tanrı'nın elçisidir." "Sizin gibi mi peder?" "Daha da öte, Jennifer, benden çok daha öte, çünkü bu çocuklara neredeyse hiç kimsenin sahip olmadığı bir yetenek bahşedilmiş. Demem o ki, kilise Tanrı'nın bu hediyesinden faydalanmalı. "Nasıl peder?" "Yani kilise oğullarının bu yeteneğinden faydalansa hiç de kötü bir şey olmazdı, anlıyor musun?" Peder vaaz verir gibi parmaklarını birleştirdi ve "Loto kaç para veriyor biliyor musun Jennifer?" diye sordu. Kadın başıyla onayladı. "Yirmi milyar, peder." Adam da başıyla onayladı. "Benim bir kuruşum bile yok," dedi, "ama tüm pederler bir araya gelip oğullarının bu hizmeti için bir şeyler yapabiliriz ve kazanırsak para Efendi'nin uygun gördüğü ve buyurduğu üzere paylaştırılır." "Hangi efendi, peder?" Peder Romero işaret parmağıyla gökyüzünü gösterdi.

"Oğlanları beklerken bir şey içmek ister misiniz peder?"

"Bir viski harika olurdu, teşekkürler."

Jennifer ayağa kalktı ve mutfağa doğru ilerlerken peder, "Jennifer, bu ses ne?" diye sordu. "Hangisi?" "Bu." Sessizce çatıya baktılar. "Ah," dedi Jennifer, "alıştık artık." Mutfağa girdi ve "Eşekarıları, peder," diye bağırdı.

Oğlunu öldüren adamla konuşma fikri Jennifer'ı huzursuz ediyordu. Her geçen gün onu aramak ve bulmak konusunda daha kararlı oluyordu. Kendisini vazgeçirmek isteyen biri çıktığında, "Hâlâ ne olup bittiğini bilmiyorum, Juan'ın öldüğünü biliyorum ama hiçbir şey anlamıyorum, her şey ne zaman olup bitti bilemiyorum, bize ateş etmelerini gerektirecek ne yaptık bilmiyorum, nedenini bilmek istiyorum ve bana bu cevabı verebilecek tek bir insan var," diyordu.

Ona, "Yarayı deşme," diyorlardı, "durumu zorlaştırma, o anı yeniden yaşamak sana çok zarar verecek, olan oldu, mahkemeyi bekle Jennifer." O, "Hiçbir şey daha kötü olamaz," diyor ve "bu ülkede bir mahkemenin sonuçlanmasının ne kadar vakit alabileceğinin farkında mısınız?" diye soruyordu. "Son yargıyla hemfikir olabilirim ama bilmem gereken şeyi şimdi bilmek istiyorum."

Özgüvenini yeniden kazanmak için sokağa döndü. Herhangi bir adım atmadan önce kendi mekânında ilerlemeliydi. Kendisinin olana geri dönmeli, onu acıdan sıyırmalı, korkuyu yenmeli ve yeniden başlamalıydı. Öncelikle yürümek yeterli olacaktı, yürüyünce ayaklarının gücü zihnine ulaşacak ve böylece, sanki bir kâbusun içinde takip ediliyormuşçasına, bir adımı diğerine yapıştırmak zorlaşacaktı.

İlk sağlam adımını annesine, "Beni o gün hangi polis istasyonuna götürdüler?" diye sorarak attı. Anne oturmak zorunda kaldı ve zaman kazanmak için başka bir soruyla yanıt verdi,

"Neden soruyorsun?" Jennifer bakışlarıyla cevapladı. Anne, elini kalbine götürüp, "Neredeyse tüm sorunları kişi kendi yaratır," dedi.

"Oğlumun ölümünü ben yaratmadım."

"Evet, sen yarattın, o adamın yanına gittin."

"Saati sormaya gitmiş de olabilirdim, bizi her koşulda vuracaktı."

"Ölüm sokakta Jennifer."

"Felsefe yapacak halde değilim anne. Beni hangi karakola götürdüklerini söyle."

Evden uzaktaydı ama cinayet mahalline çok yakındı. İstemediği sürece oradan geçmek zorunda değildi. Başka bir rota çizdi ama oraya yaklaştığında kalbi buz kesti. Aklı karışıktı, bilgi elde etmek için, yaşananlardan bahsetmesi gerekiyordu. "İki hafta önce bir adamın, buradan yaklaşık sekiz blok ötede öldürdüğü bebeğin annesiyim." Başka bilgiler de vermesi gerekiyordu ama en kötüsünü geride bıraktığını düşünüyordu. Bununla beraber katilin adını bir kâğıda yazıp verdiklerinde neredeyse bayılıyordu.

Adını bilmek bir şekilde onunla yüzleşmeye başlamaktı. Belki adının Álvaro olması ve soyadının Antioquia kökeninden gelmesi bir şey ifade etmiyordu ama bir isim ve bir soyadı, bir varlığa ve bir gerçeğe tekabül ediyordu; tıpkı bir sevgilinin adının ihanet şüphesini doğrulaması gibi. Bir ismin gücü onun varlığının gücünde devam ediyordu ki bu da Jennifer'ın atacağı bir sonraki adım olacaktı: Álvaro'nun karşısında dikilip kendisine neredeyse oğlunun ölümü kadar işkence eden soruyu sormak.

Karakoldan elindeki kâğıdı sıkarak çıktı; sanki hafızasına kan ve öfkeyle kazınmış bu isim elinden kaçabilirmiş gibi.

İlerledi. Ondan daha yalnız bir kadın yoktu. Karşısında bir kaldırım taşı daha bulduğunda, sanki yalnız olmak yetmiyor da bir de görünmezmiş gibi, yana adım atmak zorunda olan

oydu. Görünmez olduğuna inanabilirdi de, şayet onu gözlemekten çok alışkanlıktan dolayı kendisine bakanlar olmasaydı. Bununla beraber o kaldırımın öbür tarafında, bir trafik lambasının önünde dilenen kadına baktı, kımıltısız. Kollarında iki yaşlarında bir çocuk vardı. Uzaklardan geldikleri belliydi. Kadın elini uzatarak araba araba geziyordu. Bir ara çocuk ağzına bir şey attı ve kadın, çocuğun ağzını zorla açarak bir tokat patlattı. Çocuk ağlamaya başladı ama motor sesleri hıçkırıkları bastırdı. Kadın, ağlamayı kesmesi için bir tokat daha attı ama çocuk daha da şiddetli ağlamaya başladı. Jennifer bir şey yapmak istedi ama duyduğu bir başka motor sesi elindeki kâğıda bakmasına neden oldu. Ani bir arzusuna kulak veren birinin adı yazılıydı orada ve bunu yapmakla Jennifer'ı yalnız bırakmış, yarı görünmez kılmıştı; başka bir kadında kendisini görüyor ve dehşete kapılıyordu işte, ondan nefret ediyordu ve nefret ediyordu içindeki acı icadı oyununu gerçeğe dönüştüren kişiyi bulma arzusundan.

Bir gece önce hiç uyumadı. Sabahın üç buçuğuna alarm kurmuştu ama saat çaldığında hâlâ uyanıktı. Şüphe içindeydi, aklı karışıktı, kendi kararının kurbanıydı ama katili görmekten vazgeçme gibi bir ihtimali yoktu. Inpec[1]'in iznini almıştı; gerçi kendi vicdanı henüz bu izni vermiş değildi. Annesi de yatakta tüm gece döndü, sessizce kızının inatçılığıyla savaştı. Ne doğaçlama bir kahvaltı yapmaya ne de sokak kapısını kapamadan önce kendisinden istenilen son bir ricayı yerine getirmeye niyeti vardı.

Hapishane kapılarının sabah saat beşte açıldığını söylemişlerdi ve Jennifer evden dörtte çıktığı takdirde rahat rahat yetişeceğine kanaat getirdi. Hapishaneye yaklaştığında bir kilometre uzunluğunda, sadece kadınlardan oluşan bir kuyrukla karşılaştı. Jennifer sıranın nerede başladığını bulmaya çalışa-

1 Instituto Nacional Penitenciario y Carcelario: Ulusal Islahevi ve Hapishane Kurumu. *-çn*

rak ilerledi ve ancak geniş bir kıvrımı döndükten sonra binayı görebildi; hâlâ oldukça uzaktaydı. Bir kadına, "Bu kuyruk içeri girmek için mi?" diye sordu. Diğeri onu baştan ayağa süzdükten sonra güldü ve "Evet, hayatım," dedi. "Peki, kapıları açtılar mı?" "Bir süre önce, hayatım." "Peki, kuyruk neden hiç ilerlemiyor?" "Ah, hayatım."

Jennifer geri gidip sıranın en arkasına geçti. Yakınındakilerin konuşmalarını duyuyor ama sözcüklerini düşüncelerle birleştiremiyordu. Sıra numarasından ve mühürden bahsediyorlardı. Ayrıca bir de yanlarından, içinde parmak arası terlikler olan bir çanta taşıyan, "Parmak arası! Parmak arası!" diye bağıran bir adam geçti. Bir termosta kahve satan bir kadın ve fotokopi hizmeti sunan bir oğlan geçti ardından. Jennifer yanlış partiye gelmiş gibi bir hisse kapıldı. Parmak arası terlik satan tip yanına yanaşıp, "İki bin peso," dedi. "Hayır, teşekkürler."

Önündeki kadın Jennifer'ın hafif topuklu, deri ayakkabılarına baktı. Jennifer'ın gözü onunkilere kaydı: Parmak arası terlikler. Kadın, "Ziyaretçi misiniz?" diye sordu. Jennifer başıyla onayladı. "İlk mi?" Jennifer bacaklarının soğuk havayla kaplandığını hissetti, destek almak üzere elini kadının omzuna koydu, iki büklüm olup sonunda kaldırımın köşesine oturdu. "Ne oldu?" diye sordu kadın. Jennifer cevap vermedi, terliyordu ve midesi bulanıyordu. "İyi misiniz?" diye sordu yanına yaklaşan bir başkası. Jennifer başıyla onayladı. Nihayet konuşabildiğinde, "Herhalde ilk seferim olduğu için böyle oldu," dedi. Kadın yanına oturup, "Paranız var mı?" diye sordu. "Çok az," dedi Jennifer. Kadın kahve satıcısını çağırıp sert ve şekerli bir kahve istedi. Kadın, "Bugün araç bulamadığım için geç geldim ama normalde fiş alabilmek için gece on birde gelip kuyruğa giriyorum," dedi. "Sıra numarası mı?" "Önce sıra numarası almak gerekiyor, kızım, ama bu saatte bir şey kaldığını sanmıyorum. Tabii ki karaborsadakiler hariç. Birazdan satışa çıkarlar. Ayrıca parmak arası terlikle gelmek gerekir." "Parmak

arası terlik mi?" "Evet. Diğer bir çözüm burada kiralamaktır. Üstelik ayakkabılarını da senin için saklıyorlar. Ayrıca bu solgun ifadeden kurtulmak istersen makyaj da yapıyorlar. Az ileride mühür basıyorlar." "Mühür?" "Ama tabii ki, kızım: Sıra numarası, mühür, izin belgesi fotokopisi. Hangi gezegende yaşıyorsunuz Tanrı aşkına? Yemeği de böyle plastik torbalarda getirmeniz gerekiyor, bakın." Kadın, içinde çorbaya, pilava, et parçalarına ve fasulyeye benzer bir şey olan devasa bir plastik poşet gösterdi. Jennifer birkaç metre uzaklaşıp çalıların arasına kustu.

Sıranın sonundaki kadınlar neler olup bittiğine bakmak üzere yerlerinden ayrıldılar. İçlerinden biri içinde ne olduğu belirsiz bir sıvı olan bir şişe uzattı ama Jennifer nazikçe reddetti. Kadın, "Hastaysanız gidip görevlilerle sizi öne almaları için konuşun," dedi. Bir başkası, "Acı çekse bile öne almazlar, en iyisi 'sürüklenme' parası ödemeniz." Jennifer, "En iyisi gideyim," dedi. Biri, "Ama buraya boşuna mı geldiniz?" diye sordu.

"Sıra numarası yok."

"Mührü de."

"İzin belgesi fotokopisi de yok."

"Parmak arası terlikleri de."

"Nefesim yok," dedi Jennifer ve kadınlar geriye açıldılar; kimisi sıralarına döndü. Jennifer bir kez daha aynı kadınla baş başa kaldı. Kadın, "Haydi kızım biraz dayan, geldik artık, içeridekilerin bu ziyaretleri nasıl da düşlediklerini hayal bile edemezsin, seni görmek için ölüyor olmalılar," dedi. Jennifer başını iki yana salladı ve "Hayır, kimse beni beklemiyor," dedi, ardından, "sadece o suçluyla tanışmak istiyorum," diye geveledi. Kadın, "Evet," dedi, "bazıları hatalar yaptı ve bunun bedelini ödüyorlar ama içeride, oğlum gibi, masum olanlar da var. On yıldır yapmadığı bir şey için yatıyor." Gökyüzüne bakıp, "Ama gerçek yargıç yukarıda, ilahi adalet insan adaletinin çok üstünde; herkes üst yargıcın bize nasıl da hak verdiğini

görecek," dedi. "Susun," dedi Jennifer, bunu öyle kısık sesle söyledi ki kadın onu duymayıp hak arayan kılıçlardan ve ebedi bir ışıktan bahsederek konuşmaya devam etti. Jennifer ayağa kalkıp oradan uzaklaşmaya başladı. "Nereye?" diye sordu kadın. "Başka bir pazar geleceğim," dedi Jennifer. Kadın, "Hayır, hayır, cumartesi gecesi gelmeniz gerek, unutmayın," diye karşılık verdi. Jennifer, yüzünü ona dönmeden, çok kısık bir sesle, "Pekala, cumartesi," dedi.

Eve döndüğünde güneş doğmuştu. Binaya geldiğinde bir iç huzursuzluğu duydu, düşünceleri ve hisleri de midesi gibi altüst olmuştu. Annesi, "Nasıl gitti?" diye sordu ve Jennifer, "İyi," demek isterken, "Kötü," dedi. "Onu gördün mü?" diye sordu kadın ve Jennifer, "Görmek istemedim," demek istediği halde, "Göremedim," dedi. Annesi, "Sevindim," dediğinde Jennifer, "Ben de sevindim," demek isterken, "Ben sevinmedim," dedi. Jennifer aslında hiç kimsenin ağzından çıkanların asıl fikirleri olmadığını anladı.

Saatteki rakamlar iplik gibi birbirine dolanıyor ve zaman zaman sayıdan çok harfe benziyorlar. Sanki saat bana, Elveda Leticia, yazıyormuş gibi geldi ama sonra on bir dakikadır yatakta yatıyor olduğumu duyurmak üzere yeniden zamanı gösterdi.

Neredeyse bütün sabah uyuyordum. Öğlen on ikiden gece sekize kadar çalışmaya başlamıştım. Yeni işimde tek yapmam gereken, ses sistemlerinin nasıl çalıştığını bilmek ve ne kadar harika olduklarından bahsetmekti. Kumaş işinden çok daha kolaydı. Poplin ve ince yünü ayırt edemiyordum ama müzik aletlerinden hangisinin daha çok gürültü yaptığını biliyordum.

Müzik dükkanından çıkıp diskoya gidiyordum; Diyei, DJ kabininde müzik çalıp ilk müşterilerinin gelmesini bekliyor oluyordu. Erkenden kafayı buluyordu ve kendini haklı çıkarmak adına bunun kıtlığa karşı bir önlem olduğunu söylüyordu. Kısa süre sonra ona eşlik etmeye başladım. Ne bana isteyip istemediğimi sordu ne de ben istediğimi söyledim. Sadece bir gece bana iki kusursuz çizgi hazırladı ve ben burnumdan çektim. Tadını hatırlamıyorum ama özgürlüğü soluduğumu hissettim. Yeter artık Leticia, bu nasıl da bir özgürlük takıntısıymış ama. Sen hayatında hiç mahkûm hayatı yaşamadın ki. Doğdum ve on beş yıldan uzun bir süre bir köyde yaşadım. Ve? Bir köyde yaşadığın için mi böylesi kötü huylar edindin? Hayır, çok daha fazla sebebi var; çünkü adamım böyleydi, çünkü bu modaydı, çünkü diskoteklerin havası beyazdı, çünkü bu şekilde daha çok dans ediyor, daha çok konuşuyor, daha

çok içiyor, daha çok sevişiyordum, çünkü uyuşturucu her şeyi eşitliyordu. Banyoyu müdürün eşi, bir şarkıcı, garson kız, bir senatörün kızı ve aşçıyla paylaşıyordum. Hepimiz, kahkahalar arasında, bu harika şey de neyin nesi diyorduk, hangimizin fakir, hangimizin zengin, hangimizin iyi, hangimizin kötü olduğunun bir önemi yoktu, o gece tüm farklar rumba yapıyordu ve etik, bir erik türüydü.

Neden yine saate bakıyorsun Leticia? Gecikme beni kaygılandırıyor. Herhangi bir anının tüneli kapamasını istemiyorum. Tek bir saniyede gözümün önünden bir görüntü, bir koku, beni kederle dolduracak bir his geçebilir; ölmek istemezken ölmek istemiyorum. Ne hatırladığına dikkat etmelisin, Leticia. Hatıralar kendi kendilerine hareket ederler, her tür birlikteliğe hazırdırlar, seni rahatsız etmek üzere ortaya çıkanlara karşı dikkat kesilmelisin.

Düşünecek Noelito'm var. Altı yıldır gece gündüz onu düşünüyor, ağlıyor ve acı çekiyorum. Birkaç dakika önce ondan özür diledim, anlayışlı olmasını istedim, ricalarımı anlamadan, bana şaşkın bir kedi yavrusu gibi baktı. Şimdi bakmıyor, gözleri kapalı.

Aptallar her zaman hata yapar. Hikâyeyi kısa tutmak adına Diyei ile çok sürmediğini söyleyebilirim. Ama sonunda hayatının adamını bulduğunu söylemiştin. Evet, bu hepimizin başına gelir. Aşkta çelişkiye düşmek kimseyi şaşırtmamalı. Diyei'den sonra karşıma çıkan her erkek hayatımın erkeğiydi. Her neyse, ben de bir peri masalından fırlamadım zaten. Onlarla bir şeyler yaşadıysam bir sebebi vardı. Onların hakkımda kötü konuşmaya hakkı olduğu kadar benim de onlar hakkında kötü konuşmaya hakkım var.

Lover's Discotheque'den sıkılmaya başladım. Diyei de iş değiştirmek istiyordu, hayali The Bunker'da DJ'lik yapmaktı ama öncelik bendeydi ve bildiğim kadarıyla Diyei, Lover's'dan hiç ayrılmadı.

Onunla iyi vakit geçirdiğimi inkâr edecek değilim. Genelde her disko eğlencelidir. Onunla sevişmek de hoşuma gidiyordu, öyle ahım şahım seviştiği söylenemezdi ama Ricardo'dan iyiydi. Hem artık iğrenç bir odada sevişmiyordum çünkü Diyei'nin küçük, kiralık ama en azından temiz bir atölyesi vardı. Bazen Diyei kokaini fazla abartıyor ve sevişmek pek mümkün olmuyordu ama sorun bu değildi. Sorun, özellikle de onun için, hikâyemdeki rolünün bitmiş olmasıydı. Daha yüksekleri görebilmek için omuzlarına çıkmış ve oradan Hollman'ı görmüş, Diyei'nin omuzlarındayken onun mesajını almıştım. O gece, Diyei ile son gecemde, onu yumuşak penisiyle tartışırken bırakmış ve aklım Hollman'da, bu dünyadaki hiçbir şeyi umursamayarak oradan ayrılmıştım.

Şu anda umursadığın bir şey var mı ki, Leticia? Evet. Tanrı'yla buluşmak.

Ertesi cumartesi gece yarısı Jennifer son derece dakik bir şekilde Bellavista Hapishanesi'nin kapısında yeni yeni oluşmaya başlayan sıraya girdi. Belgeleri hazırdı, parmak arası terlikleri ve bir şişe suyu vardı; getirdiklerinin hepsi buydu. Çıkmadan önce annesiyle tartıştığı için başı kazan gibiydi. "Bu artık deliliğin son noktası," dedi annesi, "bir katili görmek için geceyi dışarıda geçirmek! Diğerleri en azından sevdikleri birilerini ziyaret ediyorlar ama sen hayatını mahveden adamı göreceksin, üstüne üstlük bir de kahvaltı etmeden gidiyorsun."

Hanımefendi bunları ve biraz daha fazlasını söyledi, kontrolü ve dengeyi kaybettiğini. Eli kalbinde yere çöküverdi, Tanrı'ya nefes alabilmek için yakardı, Jennifer karşısına diz çöküp, dişlerinin arasından, "Döv beni," dedi. Daha sert bir şekilde tekrarladı. "Döv beni! Döv dedim sana!" Anne, sanki dua eder gibi ellerini birleştirdi ve gözlerini kapadı. Jennifer vahşi bir hayvan gibi haykırıp dışarı çıktı.

Her ne kadar kendini daha kötü hissediyor olsa da sırada daha sakin gözüküyordu. Öfkesine hiç de hoş olmayan başka duygular eklenmişti.

"Burada ne yapıyorum?"

İşte oradaydı, sıra numarası ve mühür için hazırdı, cinsel taciz kontrolünden daha beter bir şeyden geçmeye, güvenlik görevlilerini aşmaya, aşağılanmaya, güçsüzlüğünü yenip adama, "Oğlumu niye öldürdüğünü bilmek istiyorum," demeye hazırdı. Soruya hazırdı, cevabına değil.

Saat dokuz sularında beş numaralı avluya girdi. Daha önce akıl edemediği bir şey fark etti: Onu nasıl tanıyacaktı? Hiçbir şey hatırlamıyordu, hele yüzünü hiç. Cam patladığı, kurşun çıktığı ve kan döküldüğü an her şey kaybedildi. Sonrasında ise her şey acıda birleşti.

"Elimde bir isim var."

Avlunun ortasına doğru yürüdü. Kahkahalar, acılar, öpücükler ve kucaklaşmalarla sarıldı çevresi, ona göre hiçbiri bu pazar kutlamasının gerçek bir parçasını oluşturuyor değildi. Gördüğü bu insanlar kimilerine çok ciddi acı ve zararlar vermişti ama onları ziyaret eden kadınlar bunları umursamıyordu. Ne de olsa, o kadınlar kurban değillerdi. Ya da belki de öyleydiler. Şu an yargılama ânı değildi, bunca kötülüğün içindeki bu neşe dikkatini dağıtıyordu.

Oraya, avlunun ortasına, güneş vuruyordu. Jennifer sıra hareket etmeye başladığı an vücuduna yayılan bir titremeden kurtulmak üzere güneşe sığındı. Önceki geceden beri ne yemek yemiş ne de uyumuştu, üstelik buna bir de küçük düşürücü ve rezil kuyruk gösterisi, uyuşturucu yoklaması, yaşadığı sarsıntı eklenmiş, avlunun tam ortasında, güneşle gölgeyi ayıran noktada, Jennifer'ın, her ne kadar avlu dönmeye başladığında tutunacak bir yer aradıysa da, yere yığılmasına neden olmuştu.

Mahkûmların düşmesi alışıldık bir şeydi ama kadınlarınınn değil. Sansasyon meraklıları Jennifer'm çevresini sarıp solgunluğu üzerine yorum yaptı. Onu orada bırakmakla hemşireye götürmek konusunda fikir ayrılığı yaşadılar. Ona su vermeye çalıştılar, başka biri beynine daha çok kan gitmesi için bacaklarını uzattı. Ara ara Jennifer gözlerini açıyordu ama görmüyor gibi bir hali vardı. Söylenenlere cevap vermiyordu. Bir adam yanma yanaşıp, kimseye danışmadan, onu çocuk gibi kavrayarak hemşireye götürdü.

Bilincini kaybetmedi ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Kendisine ait olmayan birkaç hakareti ona geri iade ettiler. "Ne

oldu?" "Bilmiyoruz," dedi hemşire ve "Size bir şey mi yaptılar?" diye sordu. "Hayır, sanırım, hayır," dedi çığlıkların geldiği yeri bulmaya çalışırken. Yan yatakta bir kadın yatıyordu, belden aşağısı çıplaktı ve bacakları kanıyordu. Bir doktor onunla ilgileniyordu. Kadın, "Piç! Orospu çocuğu!" diye haykırıyordu. Doktor, hemşireye, "Beş propofol," ve hemşire Jennifer'a, "Biraz dinlenin, az sonra geliyorum," dedi.

Gözlerini kapadı. Dudakları uyuşmuştu. Bacaklarında bir tuhaflık vardı. Çorba kokusu midesini bulandırıyordu.

"Lütfen."

"Ne?"

"Gitmek istiyorum."

"Bir dakika. Az sonra sizinle ilgileneceğiz."

"Kusmak istiyorum."

Hemşire tam zamanında yanına bir kap koydu. Öbür elinde diğer kadına enjekte edeceği propofol vardı. "Dayanın," dedi Jennifer'a ve Jennifer, kabı alıp yeniden kusma arzusu duyduğunda ağzına götürdü. Kadın yeniden, "Orospu çocuğu!" diye haykırdı. Hemşire iğne yaptı. Doktor hâlâ bacak arasını muayeneye devam ediyordu. Jennifer yatağa oturdu, hemşire geri dönüp, "Lütfen kalkmayın, yeniden tansiyonunuzu ölçeceğim," dedi. "Yeniden mi?" diye sordu Jennifer. Bir öncekini hatırlamıyordu. "İbne! Götveren!" diye haykırdı kadın. Hemşire Jennifer'ın tansiyonunu ölçtü. Jennifer, alçak sesle, "Size niye hakaret ediyor?" diye sordu. "Bize hakaret etmiyor," dedi hemşire. "Bana su verir misiniz, lütfen?" Hemşire başıyla onayladı ve "Size dışarıda bir şey mi yaptılar?" diye sordu. Jennifer başını iki yana salladı. Hemşire, "Yüzünüzde kötü bir yara var," dedi. "O eski," dedi Jennifer. Tansiyon aleti ölçümü tamamlayıncaya dek bakıştılar. "İbne," dedi diğer kadın, bir başka korkunç laf edemeden uyuyakaldı.

Doktor Jennifer'ın önünde dikildi. Yüzünde maske, ellerinde kanlı eldivenler vardı. Semptomlar ve alışkanlıklar üzerine

basit bir sorguda bulundu. Jennifer, gerçeklerden çok yalanlara dayanan cevaplar verdi. "İyiyim, gitmek istiyorum." Doktor ve hemşire bakıştı. "Yeniden kötü hissederseniz, geri gelin," dedi doktor. Hemşire koluna girip Jennifer'ın ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve "Arkadaşınız dışarıda bekliyor," dedi.

"Ne?"

"Sizi buraya getiren kişi. Sizi tanıdığını söyledi."

"Ben buradaki kimseyi tanımıyorum!"

Jennifer sendeleyince hemşire bir kez daha koluna girdi. "Gel, yatağa gidelim," dedi ama onu ne ileri ne de geri götürebildi. "Bana bir saniye ver." Derin bir nefes aldı ve yere bakarak, sanki bir mucize eseri ayağa kalkmış gibi, yürümeye koyuldu.

Dışarı çıktığında avludaki kalabalıkla karşılaştı, sağında, duvara yaslanmış ve onunla göz göze geldiği an doğrulan bir adam gördü. Jennifer'a doğru bir adım attı ama kadın titrek elini kaldırdığında olduğu yerde durdu. Jennifer, titreyen sesiyle, "Álvaro," dedi. Ve bir sisin içinde adamın başını eğdiğini gördü.

YANGIN

Her ne kadar duvarlar hâlâ ayakta olsa da çatı çökmüştü ve her kapı ve her pencere bir namlu ağzıydı. Parlaklık, insanı kısık gözle bakmaya ve duman, ağlamaya mecbur kılıyordu. Felaketin yarısını gürültü oluşturuyordu. Ev, sanki kendi yaralarından savaşma gücü bulan öfkeli bir yaratık misali ölüyordu.

Yerde oturan Jennifer başını dizlerinin arasına gömdü ve bir süreliğine yangına dair hiçbir şey bilmek istemedi; zaman zaman ağlıyor ya da insanları ağladığına inandırıyordu. Álvaro, Jennifer'ın iki metre uzağında, aralıksız sigara içiyordu. Dumandan ve ayakta durmaktan yorulan birtakım komşular evlerine uyumaya gittiler. İkizlere buldukları her şeyi yangına atmalarını söyledi: Taş, sopa, kavanoz, teneke, şişe, ayakkabı tabanı, bir bebek bacağı, topuk, mürekkebi bitmiş bir kalem, kullanılmış ve bahçeye atılmış bir prezervatif. Ateşin kustuğu şeyleri de iade ediyorlardı: Eve ya da orada yaşayan kişilere ait, eğilmiş bükülmüş, yamulmuş, parçalanmış, belirsiz nesneler. Artık o nesne her ne idiyse ikizler soğumasına izin vermeden yangına geri iade ediyorlardı.

Bir siren sesi duyulduğunda ortalık daha da karıştı. Sonunda itfaiyeciler belirdi. Jennifer onları karşılamak üzere koştu. Álvaro kadının şikayet edeceğini düşünüp kendini bir felakete hazırladı. Jennifer'ı takip etti ve arabadan ilk kim indiyse onlara yaklaştığını gördü. Kadın adımlarını yavaşlatıp sanki önemli bir randevuya gidiyormuş gibi giysisine çeki düzen vermeye çalıştı. Üstelik Jennifer gülümsüyordu. Jennifer bir itfaiyeci ile

selamlaşmak üzere elini uzattığında Álvaro onun yanına geldi.

"İyi geceler baylar, size nasıl yardımcı olabilirim?"

İtfaiyeci şaşkınca baktı ve gözlerini Álvaro'ya dikti. Jennifer gülümseyerek devam etti sözlerine: "Söyleyin bakalım, hangi rüzgar attı sizi buraya?"

"Jennifer, lütfen, bırak çalışsınlar."

"Çalışmak mı? Çalışmaya mı geldiniz?"

"Hanımefendi, tam arkanızda bir yangın var."

Jennifer arkasını döndü, ellerini bir şaşkınlık ifadesi olarak yüzüne götürdü.

"Aman Tanrım! Görmemiştim, farkına varmamıştım."

Yeniden adama baktı ve "Ne kadar şanslısınız, az daha kaçırıyordunuz, buyurun, buyurun, gelin, kendinizi evinizde hissedin, yani ondan geriye ne kaldıysa artık." Álvaro kolundan tutup Jennifer'ı uzaklaştırdı.

"Neden böylesin Jennifer?"

"Ne demek neden? Bir saat gecikiyorlar ve senin umurunda bile olmuyor."

İtfaiyeciler hortumlarıyla kendilerine yol açtılar. İçlerinden biri diğerinden ambulans çağırmasını istedi. "Hanımefendinin yüzü yara bere içinde." "Hiçbir şeyim yok!" dedi Jennifer. Komşulardan biri, "İçeride biri var," dedi. İtfaiyeciler ona baktığında, "Yani öyle diyorlar," diye açıklık getirdi. Sonra Jennifer'a baktılar. Jennifer yüzünü buruşturup başıyla onayladı.

Herkesin üç adım geriye çekilmesini sağlayıp meraklıları evlerine dönmeye ikna etmeye çalıştılar. "Lütfen bizi dinleyin, sizin iyiliğiniz için söylüyoruz," dediler. Bir kadın, "Ama en kötüsü zaten bitti gitti," dedi. "En iyisi bir çöp kamyonu çağırın," dedi bir diğeri, "gelip kalanları alsın."

Evden gelen güçlü bir patlama ilk sularını sıkmaya başlamış olan itfaiyecileri oldukları yere mıhladı. Komşular çığlık atıp kaçıştılar. Alevler içindeki bir lastik Álvaro'nun ayaklarının dibine düştü. "İkizler nerede?" diye sordu Jennifer. Álvaro, ağzı-

nı açmadan, yanan lastiğe bakıyordu. Jennifer eve doğru koştu ve dehşet ve kir içindeki ikizleri buldu.

"Araba," dediler.

"BMW patladı."

Kadın onlara sarılıp Álvaro'nun yanına götürdü. Álvaro hâlâ tek günahını yüzüne vurmak üzere yangının içinden sıçrayıp gelen alevler içindeki lastiğe bakıyordu.

TELEFON BEKLEYEN

Sevgili huzur kaçıran,

Bu kez ciddiyim: Bu benim son mektubum olacak. Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğimi de söyleyebilirdim ama onun yerine sizi daha fazla anımsayarak vakit kaybetmeyeceğim diyorum. Bu mektuplar yitip gitmemeniz için hafızama serpiştirdiğim ekmek kırıntılarıydı ama işin aslı, siz benim masama geldiğiniz gün gitmiştiniz zaten. Herhalde beni görüp, "Bu kısa bir gezinti," demişsinizdir. Beni ne durumda bırakacağınız umurunuzda olmadı. Gerçi delirmemin nedeni siz değilsiniz, benim. Herhalde önceden de deliydim. Ama dikkat ediniz, bildiğim kadarıyla deliler deli olduklarının farkına varmazlar, dolayısıyla büsbütün deli olamam.

Uzun süren bir hastalıktan kurtuldum artık. Durumum o kadar ağırdı ki sürekli yinelemelerine rağmen hasta olduğumun bile farkında değildim. "Amanda, hastasın; Amanda, iyi değilsin, yardıma ihtiyacın var Amanda; her geçen gün daha da kötüleşiyorsun." Ve ben inatla, "İyiyim, bir şeyim yok, kimsenin yaşamadığı bir şey yaşıyor değilim," diyordum. Başka şeyler de geçti aklımdan ama dile getirmedim: "Aşk böyle bir şey işte, aradığı zaman iyileşeceğim, sesini duyduğumda bir şeyim kalmayacak, aşk acısı aşkla tedavi olur."

Ama beni tedavi edecek kişi hiçbir zaman gelmedi, çaresiyle beraber buhar olup uçtu, can çekişen hastayı Tanrı'ya havale etti. Hendekte tek başına bırakılmış bir savaş yaralısı gibi kala-kaldım; hemen hemen her gün saldırıya uğrayan kardeşimden bile daha beter durumdaydım.

Geriye bir tek sizin yara izleriniz kaldı. Sarılmalarınız, tırnak izleriniz, ısırıklarınız, boynumu emmeniz. Aslında bir yaradan çok ödül olan tutku yaraları. Sağım solum ne kadar morarırsa içinizde o kadar yer kapladığımı sanıyordum. Ne kadar acı varsa o kadar aşk vardır diye düşünüyordum. Acı değiştiğinde bile böyle düşünmeye devam ettim. Beni dibe batıran bu güç aynı zamanda yüzeye çıkaracak olandı. Panzehir de zehirden yapılmıyor mu? Olabilir ama yılanın ısırmasına izin verilmemeli, zehri dışarı çıkarmalı ve siz, sevgili, bir sürüngenin hızıyla hareket ettiniz.

Bir seferinde Jennifer zevk alıp almadığımı sordu. Neden bahsettiğini bilmiyordum. "Acından zevk alıyor musun?" Pervasızca, sözlerini bir hakaret olarak alarak, "İnsan acıdan nasıl zevk alır ki?" dedim, hattâ iyice çileden çıkıp, "Ayrıca acı çektiğimi kim söyledi ki?" diye ekledim. "Fark ediliyor," dedi ve ben tuzağına düşüp, "Aşk mı?" diye sordum. Güldü, "Acı," dedi.

Duygular fark edilir, bayım. Pokerde bile fazladan göz kırpmak felakete yol açabilir. Öpüşürken insanlar gözlerini bu yüzden mi kapatır? Yalan, sakızın mentolünün hissedildiği tükürüğünüzde değildi, onu sözcüklerinizde ve göz kapaklarınızın altında saklıyordunuz, otele gidip beni soyma arzunuzda gizliyordunuz. İlk gecemizden sonra koşa koşa aldığım iç çamaşırlarıma, pedikür yaptırdığım ayak tırnaklarıma dikkat bile etmediniz, eminim daha ekşi kokularla karşılaşmadan önce burnunuza hoş bir koku gelmesi için karnıma sıktığım parfümün de farkına varmadınız. Nerede! Bu detayların önemli olduğunu düşünecek kadar aptalım işte.

Hepsi bu kadar da değildi: Telefonunuzu beklerken hâlâ her gün makyaj yapmaya ve her an dışarı çıkmaya hazır bir şekilde topuklu ayakkabıyla dolanmaya devam ettim. Sanki o gece okşayacakmışsınız gibi bacaklarımı tıraş ettim durdum, duvara, sessizliğe, dibe, sizden sonsuza dek ayrılacağım zaman daha da

ileriye taşıyacağım son noktaya çarpıncaya dek karnıma parfüm sıkmayı sürdürdüm.

Bu son mektuptan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Kalemi kutusuna kaldırdıktan, geriye kalan tüm beyaz kâğıtları yaktıktan, veda cümlemi içeren bu son sayfayı sakladıktan sonra ne düşüneceğimi bilmiyorum. Biliyorum ki şeytan beni dürtecek, herhangi bir düşte yeniden sarmaş dolaş olacağız, şarkılar yarayı açacak ve kendi kendime zevk verirken arzu parmaklarımı size ait kılacak. Tüm bunlar olursa kaybettiğim vakti, işkenceyi, yalanı, bekleyişi, huzursuzluğu size ait herhangi bir gölgeyi silmek üzere tartacağım.

Size daha fazla serzenişte bulunmayacağım, vedamla ödeşmeye çalışmayacağım, iyiyim ben, ağlamayacağım, bu anı bir trajediye dönüştürmeyeceğim, hain, kendimi kontrol altında tutacağım, geri zekâlı, neden bana bunları yaşattınız palyaço?

Geri dönüşü olmayan,

Amanda

Onu hatırlamasa da, tanımasa da, bakar bakmaz aradığını bulduğunu anladı. Adını söyledi, sonra öylece, felç olmuş gibi, sanki ikinci bir kurşun bekliyormuş gibi kalakaldı. Artık bir yüzü olan bu bedenin sahibi, oğlunun katiliydi. Başı hâlâ öne eğikti, yalnızca gözlerini kaldırdı ve Jennifer'ın onu yerden kaldırıp kliniğe götürdüğü zamankinden daha tepkisiz, daha solgun ve cansız olduğunu fark etti. Jennifer etrafındaki koşuşturmayı duymuyordu. Hafızasındaki mermi sesinin yinelenmesiyle bir kulaktan diğerine fısıldanan bir sese dönüşmüştü gürültü. Sonra geriye patlamanın yankısı kaldı.

Neden avluya baktığını bilemedi. Kulakları duymuyor, sadece el kol hareketleri yapan erkeklerden, kadınlardan ve çocuklardan oluşan bir kalabalık görüyordu, birbirlerine sanki o pazar günü dünyanın son günüymüşçesine sarılıyorlardı. Ağlayışlar gülüşlere dönüşüyordu, ardından tekrar ağlayışlara ve yeniden gülüşlere; dişsiz adamlar ve kadınlar, avluda sanki mahallelerindeki parklardaymış gibi koşturan sümüklü çocuklar ve içeri girmelerini sağlayan mucizeye şükran belirterek kollarını havaya kaldırmış olan uzun beyaz saçlı insanlar. Kirli sepetleriyle sekssiz geçecek bir haftanın arzusunu öldürmek üzere dışarı çıkan insanlar gördü bir de. Avlunun bir kısmı üzerine düşen gölgeyle yarı karanlıktı, diğer kısmında ise betondan yansıyan güneş gözyaşlarını parlaklaştırıyordu.

Nemli gözlerinde figürler bulanıklaşıyordu. Bir anlığına renkli bir kütleye dönüşüyorlardı, yeniden şekillenmeleri için

gözlerini kırpıştırması gerekiyordu. Kimse nefes almaya çalışmadan bunu yapamadığının farkına varmadığından, Jennifer ciğerlerine hâlâ hava doluyor oluşuna ve hattâ ayakta durabilişine şaşırdı. Herhangi bir hareketiyle bedeni ve başı parçalara ayrılacakmış gibi geldiğinden, adamın, "Ben buradayım," diyen sesini duyuncaya dek öylece kımıltısız durdu.

Ona baktı. Kurban ve cellat birbirlerinden sadece bir buçuk metre uzaklıkta bakışıyor, ağlıyor ve titriyordu. Jennifer ne söylemesi gerektiğini biliyordu ama sesi ve sözcükleri, yaşadığı derin şokun içinde kaybolmuştu. Adam yeniden konuştu:

"Beni bulmaya geldin, buradayım işte."

Jennifer başıyla onayladı, bir şeyler söylemeye çalıştı ama çenesi kilitlendi ve ağzını açamadı. Siren sesine benzer uzun bir inleme duyuldu, hepsi bu. Adam, "Bir işe yaramayacağını biliyorum ama üzgünüm," dedi.

Bu sözcükler Jennifer'ı taşa dönüştüren büyüyü bozdu ve bir kez ayakları, elleri ve başı çözüldüğünde adamın üzerine vahşi bir hayvan kararlılığında atıldı. Adam darbeyi engelleyemedi ve ikisi birden buruşturulan kâğıtlar gibi iç içe geçip yere düştü: Jennifer yumruk atıyor, tırmalıyor ve ısırıyordu, adam, kıvrılıp kendini korumaya çalışıyordu.

İnsanlar, onları ayırmak değil de, gösteriyi izlemek için çevrelerini sardı. Bunun, ziyaret günlerinde sık meydana gelen ve ziyaret saati bitinceye dek tatlıya bağlanan çift kavgalarından biri olduğunu sanmışlardı. Ve saldırgan kadın olduğundan diğer kadınların desteğini aldı.

"Vur! Parçala onu! Dayan bu rezalete! Aşağı vur, aşağı vur!"

Kalabalığı gören güvenlik görevlileri gelip isteksizce hâlâ tekmeleyen, yumruk savuran ve sözcükleri olmadığından inleyen Jennifer'ı alıp götürdüler. Onu açık bir alana sürükleyip sakinleşmesini emrettiler. Jennifer eğilip bükülüyor ve kendini görevlilerden kurtarmaya çalışıyordu ama bir an, aslında asıl istediğinin hareketsiz kılınmak olduğunu anladı, kendi yapa-

madığını onların yapmalarını istiyordu; oğlunun katiliyle yerde debelenmek kendisine, öfke ve korkuyla eli kolu bağlanıp ehliyetsiz kalan Jennifer'a karşı verdiği bir başka mücadeleydi.

Onu, mahkûmları içeri soktukları sertlikle dışarı çıkardılar. Parmaklıkları, koridorları ve kapıları ardında bıraktı, ayakları neredeyse yere değmiyordu bile, iki güvenlik görevlisi tarafından ite kakıla bir gece önce kuyruğa giren insanların çöpleriyle dolu sokağa atıldı. Kaldırıma yürüdü, başı dizlerinin arasına gömülü oturdu. Gerçeklik yeniden içine yerleşinceye dek uzun bir süre böyle kaldı.

Avludaki Álvaro sırtını güneşe dönmüş, gökyüzüne bakarak sigara içiyordu. Yüzünde üç tırnağın izi vardı. Jennifer'ın saldırısına şaşırmamıştı; ziyaretçisi olduğu söylendiğinde kucaklaşma beklememesi gerektiğini biliyordu ve her ne kadar hâlâ kendine gelememiş olsa da, kadının yaptıkları, karşısında bulacağını düşündüklerinin çok azıydı. Az önce olanlar canını yakıyordu, suç ikiye katlanmıştı, kadına bir suçlu gibi davranmışlar, kendisini ise korumuşlardı. Ayrıca duyduğu şüphe de onu rahatsız ediyordu: Kadının sadece dayak atmaya gelmediğinden emindi. Sigarayı yere atıp yaşadığı hayal kırıklığına kafa patlatmak üzere hücresine gitti.

Jennifer sabahın geri kalanında hiç konuşmadı. Dünyayla tek ilişkisi bir fincan sıcak çikolatadan ibaretti. Annesi sessizliğini yorumlamaya çalışıyordu, Jennifer içeceğini bitirip ayağa kalktığında, sanki kızının kaderi orada yazılıymış gibi, fincanın dibindeki tortuları inceledi. Jennifer birkaç saat uyudu. Annesi küçük mihraptaki mumu yakmak üzere içeri girdiğinde uyandı.

"Dinlendin mi?"

Jennifer başıyla onayladı. Anne yatağın kenarına oturup kızının bir ayağını şefkatle tuttu. Jennifer yeniden gözlerini kapadı.

"Onu gördün mü?"

Yine başıyla onayladı. "Ve?" diye sordu anne. "Bilmiyorum," dedi Jennifer. "Kendimi çok tuhaf hissettim; sanki ondan saklanmam gerekirken düşmanıma koşuyormuşum gibiydi." "Söylemiştim," dedi anne. "Hayır, hayır senin zannettiğin gibi değildi, açıklayamayacağım bir şeydi." Jennifer doğrulup tırnaklarına baktı.

"Sanırım tekrar gitmem gerekecek."

Bir şeyler oluyor. Hissedebiliyorum. Sanki fırtına habercisi bir rüzgar gibi. Işıktaki bir değişim, hava sıcaklığında azalma, yerden kalkan bir toz ve yaprak anaforu. İçimde de bir şeyler oluyor; sanki hiç bilmediğim bir bahçeye adım atıyorum gecenin ortasında, ne bir çimen ne de bir yol var. Yürümüyorum, süzülmüyorum, uçmuyorum, sadece ilerliyorum. İki dakika önce ayaklarımı yerden kaldırdım. Hiçbir şey hissetmemek tuhaf.

Tuhaf mı, Leticia? Hissetmemenin bir avantaj olduğunu söylerdin, hissetmediğin için sayfaları acı ya da pişmanlık duymadan çevirebildiğimi. Hissedenlerle dalga geçerdin, seni başka bir adamla görmenin canını yaktığını söyleyen Diyei'ye güldün, açıklama yapmanı istediğinde daha da güldün ve en azından diskoya bir daha gelmemen için sana yalvardı. Burnu beyaz olduğu ve dilini şapırdattığı için Diyei'nin hissetmediğini mi sandın Leticia? Senin onu hor görmenin canını yakma sebebi ya aşk ya da gururdu oysa. Ve Lover's'a bir daha gitmedin ama bunu Diyei'nin isteğini önemsediğinden değil, bu ricayı Hollman'a başka bir yere gitme bahanesi olarak kullandığından yaptın. Bravo, Leticia! Sonunda The Bunker'a ulaştın.

Yavaş yavaş kendi hazırladığım tuzağa düştüm. Yaşı büyük erkeklere geri döndüm. Hollman benden on sekiz yaş büyüktü, Medellín'in her köşesinde belirmeye başlayan arabaların satıcısıydı. Her ne kadar gerçek güçten yoksun olsa da Hollman yeni güç çemberlerinde dolanıyordu. Araba satıcısı olduğundan kendisine ait bir arabası olduğunu sanmıştım ve arabalı bir

adam istiyordum. Yalan söyleme, Leticia. Pekala: Adamlı bir araba istiyordum. Ayrıca boşanmıştı; hem de gerçekten boşanmıştı, tanıdığım, akşamın sekizinden sabahın beşine kadar boşanan sayısız adam gibi değildi. İki çocuğu vardı ama bu beni ilgilendirmiyordu. İlk kez The Bunker'ın kapısında karşılaşmıştık. Boynunda kalın bir altın zincir olduğundan kuyrukta değildi. Hollman'ın boynundakini görmek lazımdı; başparmak kalınlığındaydı ve Cumhuriyet Bankası'ndaki altınlardan bile gösterişliydi, o denli ağırdı ki, kendisi bile zincirin ağırlığının boyunun uzamasına izin vermediğini söylerdi. Adını sadece gizlice söylediği bir adam, araba karşılığında komisyon olarak vermişti.

İşin aslı, aramızda giz yoktu. Kısık sesle konuşuyor, ağzıyla işaretler yapıyor, mimiklerle ifade ediyor, yeni suçlar için yeni kelimeler icat ediyordu ama aramızda sır yoktu. Her şeyi gereğinden çabuk anladık. Sanki günahlar onları işleyenleri utandırmak yerine yüceltiyordu. Kimbilir o kaç insanın üzerine bastı, kimbilir bir başkası kaç kişiyi öldürdü, diğerleri politik kampanyaları ne şekillerde destekledi, her saniye çoğalan vızıltılar bunlardı işte. Günahlar, sanki birer müjdeymiş gibi, ağızdan ağza yayılıyordu; kötü insan diye bir şey yoktu, yalnızca cesur insanlar vardı; aptallar dışarıda kalıyordu. Bu, erkeklerin dünyasıydı, kadmlarınınki daha da acayipti. O, diğeri, bir başkasının izin verdiği öteki, parça parça ettikleri, kestikleri, apartman dairesi, Mercedes Benz, harcayacak bir çuval mangiz verdikleri, enseleyip öldürdükleri birileri. Peki, ya sen Leticia? Tüm bu kıyametin neresinde yer alıyordun? Bir araba satıcısının sevgilisi, bu muydun? O an için, evet. Ama bu, kendimi bir kraliçe gibi hissetmeme, adını gizlice fısıldadığım adamın sevgilisiymiş gibi dans pistinde hoplayıp zıplamama engel olmuyordu.

Her şey dile getirilmedi: Hâlâ annem, Jennifer ve Amanda ile yaşıyordum. Annem fabrikada çalışmaya devam ediyor,

Amanda Remington Ticaret Okulu'nda okuyordu ve Jennifer adını gizli tuttuğu bir doktorun bebeğini doğurmak üzereydi. Annem hayatım hakkında konuşmama kararı aldı. Küçük mihrabın önünde dua ediyordu, ne nereye gittiğimi, ne niçin o kadar geç döndüğümü ya da neden eve dönmediğimi soruyordu. Sanırım aklı Jennifer'm doğurmak üzere olduğu bebekteydi. Bazen benim orada olduğumun farkına bile varmıyordu. Kimi geceler Amanda odaya girdiğimi fark edip hikâyelerinden birini anlatmaya koyuluyordu ama ben o kadar uçmuş bir halde dönüyordum ki yatağımı bile bulamıyordum. Diskonun bum bum sesi uyuyuncaya dek kulaklarımda yankılanıyordu.

Müzik aletleri sattığım dükkanda sorunlar yaşadım. Dükkan sahibi, Diyei'nin arkadaşı ilişkimizin bittiğini anladı ve... Bir dakika dur bakalım Leticia, ilişkiyi bitiren sendin. Pekala, ilişkiyi bitirip yoluma devam ettiğimin farkındaydı. Bana olan davranışları tamamen değişti ve gayet yüzsüz bir şekilde, daha önce bir şey belli etmeme sebebinin Diyei'ye duyduğu saygı olduğunu söyledi; ama aslında benim ne tip bir kız olduğumu çoktan anlamıştı. Ne demek ne tip bir kız, ne anladın bakalım diyerek diklendim. Peşimden gelmeye ve çeşitli taleplerde bulunmaya başladı. Tekliflerini kabul edinceye dek işim askıya alındı.

Kolay ve hırslı biri olduğumu, yatak arkadaşlarımdan kendime bir merdiven inşa ettiğimi kabul ediyorum ama bu herif kırık bir basamak, dengemi kaybedip yüzüstü yere çakılmama neden olabilecek çıkık bir tahtaydı. İstediği kadar müzik aleti kaçakçılığı teklifinde bulunsun, bu iş beni ilgilendirmiyordu, hiçbir iş ilgimi çekmiyordu. Masraflarımı karşılayacak bir adam peşinde olduğumu söylemekten utanmıyorum. Bulunduğum nokta ile ulaşmak istediğim yer arasına düz bir çizgi çekebiliyorsam niye dönemeçler ve kıvrımlarla uğraşayım ki? Bu düz çizginin bir sirk cambazının ipine dönüşmüş olması ise bambaşka bir mesele. Sonuç olarak hayat sirkindeki görevim

ip cambazlığından çok palyaçoluk idi.

Hollman'a patronumla yaşadığım sorunu anlattım. Tüm erkekler gibi, o an hoşlandığım her erkek gibi, davrandı. Kaşlarını çattı, onu öldüreceğini söyledi, torpido gözünden bir silah çıkarıp kırmızı bir bezle temizledi, bu işte kendisine eşlik edecek birilerinin arayışıyla iki telefon görüşmesi yaptı, tabancayı kaldırdı, onu benzinle yakmak daha iyi olur diyerek sözde helikopteri olan bir başka arkadaşını aradı; patronuma bir bulutun tepesinden saldırmaya karar vermişti, derken yine vazgeçti, elini kire bulmayacaktı, bu işle daha rezil birinin ilgilenmesi daha yerinde olacaktı.

Hiçbir şey olmadı. Patronum yeniden benimle yatma talebinde bulunduğunda ortalığı birbirine katmadan istifa ettim. İstifamın aşağılanmakla hiçbir ilgisi yoktu, tek derdim Hollman'a kendimi kanıtlamak ve böylece beni himayesi altına almasını sağlamaktı. Tabancasını yeniden çıkarıp tehditler savururken bir kez daha temizledi. Onunla, düşüncesiz ve silahlı adamlar dünyasına giriş yaptım. Mümkün olabildiğini düşündüğüm tek dünyaya.

Sekiz gün sonra, önceki ziyaretlerin şüphesini taşımadan, neredeyse korkusuzca ve dağılmadan yüzleşme kararlılığıyla geri döndü. Bir kez daha gece yarısı kuyruğa girdi, soğuğa ve yağmura dayandı, diğer kadınlarla sohbet etti ve şafak vaktinde bir sandviç yedi. Üstünü aradılar, orasını burasını ellediler, her şeyini didik didik ettiler ama bu kez bunlardan rahatsızlık bile duymadı. Sabırlı ve kendine güvenli bir şekilde kapıları ve koridorları geçti; sanki kendinden geçmiş bir halde oradan sürüklene sürüklene çıkarıldığını unutmuş gibiydi. Avluya, hengamenin ortasına, gözyaşı ve kucaklaşma festivaline vardı. Geçen haftaki gibi ortaya doğru yürüdü; sanki hatasını düzeltmek için üzerinden yürüyordu. Kendi etrafında birkaç kez döndü ve sonunda katilin homurdanan siluetini gördü.

Kimse ilk adımı atmaya cesaret etmedi. Birbirlerine doğru düzgün bakmadılar bile; gözleri başka insanların üzerindeydi, sonrasında ancak yerlerinde durup durmadıklarını kontrol etmek üzere bakışlarını birbirlerine yönelttiler. Jennifer'ın evden dışarı çıktığı andan beri hissettiği güven dağıldı ve yine avlunun ortasına yığılıp kalacağını düşünmeye başladı. Fakat ayakta kalmayı başardı. Tam Álvaro'nun yanına gitmeye karar verdiği an koluna bir kadın girdi.

"Yavrum, seni görmek ne büyük mutluluk, bakıyorum da geri dönmüşsün. Nasıl oldun? Daha iyi misin?"

Jennifer kadını güç bela tanıdı. Kadın ona yardımcı olmak zorunda kaldı. "Beni hatırlamıyor musunuz? İki hafta önce,

sırada fenalaştığınız zaman tanışmıştık, hatırladınız mı? Peki, neden yalnızsınız? Kimi görmeye geldiniz? Ay, ne kadar da inatçısınız, bugün de yiyecek getirmemişsiniz." Kolunu sıkıp, "Gel, canım, gel seni oğlumla tanıştırayım, bak, şuradaki, üstü çıplak olan," dedi. Jennifer kendini çekip kurtarmaya çalıştı ama her seferinde kadın koluna daha da sıkı yapışıyordu. "Teşekkürler ama..." "Gel, haydi, gel benimle." "Hayır, hanımefendi, aradığım adam şurada."

"Nerede? Hangisi?"

"Şu."

"Kim?"

"O."

Kadın gözlerini kısıp baktı, bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama Álvaro'yu göremediğinden hiçbir şey demedi. Jennifer'ın kolunu bırakmadan yanağını okşadı, "Ne güzel," dedi, "sonra yanımıza gel ve bir şeyler ye, tamam mı?" Jennifer başıyla onayladı ve kadın, sonunda, kolunu bıraktı. Artık hiçbir şey kendisini bekleyen adama gitmesini engelleyemezdi.

Álvaro bir sigara yakmıştı, ilk sigarasını sabah, ayaklarını yataktan dışarı çıkardığında ve sonuncusunu uyumadan hemen önce içiyordu. Bir süredir, sorunları artıp hapse atıldığından beri, pek uyumuyordu. Uykusuz geçen saatler boyunca da sigara içiyordu; Benson & Hedges'lerine kıymet biçmeye başlamıştı. Son kartonu kendisine vermelerini sağlamayı başarmıştı ama şimdi geriye sadece üç paket kalmıştı. Jennifer'm kendisine doğru yürüdüğünü görünce sigarasından derin bir nefes aldı.

Jennifer ilk defa ona dikkatle bakıyordu. Diğer seferlerde gözlerinin önünde bir öfke ve keder perdesi vardı. Yaklaştıkça adamın yüzü belirginleşiyordu, tırnak izleri hâlâ duruyordu. Dosyasında otuz bir yaşında olduğu yazıyordu ama Jennifer onun daha büyük olduğuna kanaat getirdi, yüzünün tüm gücü gözlerindeydi sanki, üzgün bir ifadesi vardı, kim olduğunu çı-

karamadığı birine ve bir katilden başka her şeye benziyordu. Ona doğru attığı her adımın bir öncekinden daha yavaş olduğunun ve sıkmaktan çenesinin ağrıdığının da farkına vardı. Rahatsızlığının bir kısmı onu sigara dumanının ardında kımıltısız, perişan ve suçtan başka bir gardı olmadığını gördüğünde hissettiği şefkatten kaynaklanıyordu. Jennifer bir metre ilerisinde durdu. Ağzını açabilmek için gözlerini kapamak zorunda kaldı.

"Niye geldiğimi biliyorsunuz."

"Yemin ederim, bilmiyorum."

"Oğlumu neden öldürdünüz?"

Álvaro başını iki yana salladı ve sigarasından derin bir nefes alırken saçını arkaya attı. Jennifer ona doğru bir adım daha attı. "Oğlumu neden öldürdünüz?" Adam gözlerini ona dikip gök gürültüsüne benzer bir şekilde öksürdü; tiryakilerin boğuk öksürüğüne sahipti. Cevap vermeye çalıştı ama sözcükleri balgamın içinde sıkışıp kaldı. Boğazını temizledi.

"Yemin ederim, bilmiyorum."

"Söylemeyi bildiğiniz tek şey bu mu?"

İçi öfkeyle doldu. Adam yine başını iki yana salladı. Daha kısık bir sesle, "Bilmiyorum, bilmiyorum," dedi. Gözlerini kaldırdığında kadının nefretiyle karşılaştı. "Daha fazla üzülmeyin." "Daha fazla mı? Daha fazla mı?" Álvaro başını iki yana salladı, sonra onayladı, bir kez daha öksürdü ama hıçkırıkların sebebi gözyaşlarıydı. "Neden ağlıyorsunuz lanet olasıca? Ağlaması gereken biri varsa o da benim, canı yanan benim, ölen benim oğlumdu. Çocuğunuz var mı?" Álvaro başını iki yana salladı: "Hayır," diye mırıldandı. Jennifer ona yanaştı. "Ne dediniz?" "Hayır, hayır yok." Kadın, dişlerinin arasından, "O zaman ağlamayın, gözyaşlarınız bana hakaret," dedi.

Álvaro başıyla onayladı ve son bir nefes çekti; sadece izmarit kalmıştı, yere bıraktı. Jennifer adamın yakasına yapışıp sorusunu tekrarladı. "Söyle bana korkak, bebeğimi neden öldür-

dün?" Çevreden kimileri dönüp onlara baktı. "Bir mahkûm," dedi içlerinden biri, "geçen hafta didişen bunlardı." "Evet, görünüşe bakılırsa buraya adamı benzetmeye geliyor," dedi diğeri. Álvaro iki adım geriledi ama Jennifer onu bırakmayıp yakasına daha da bir yapıştı.

"Cevap ver!"

Álvaro kızardı. Öksürüklerin arasında nefessiz kaldı. "Bilmiyorum," dedi tekrar. Jennifer, yakasını bırakmadan, onu duvara itti. Álvaro kadının elini yakalayıp kendini kurtarmaya çalıştı. Jennifer elini ısırdı. "Cevap ver!" "Güvenlik!" diye bağırdı birileri. Çevrelerini bir grup insan sardı. Álvaro kadının bileğini sert bir şekilde sıktı ve Jennifer inledi. "Bırak beni!" dedi kadın, adamı bırakmadan. Adam gülüşmeler duydu, alaycı yüzler gördü. Jennifer diğer eliyle daha önce iz bıraktığı yere tırnaklarını geçirdi. Bunun üzerine incinen ve nefessiz kalan Álvaro kadının yüzüne bir yumruk savurup onu yere serdi. Çevredeki herkes çığlık attı. Adam öksürük ve nefessizlik arasında ciğerlerine hava doldurmaya çalıştı. Jennifer yerde nefes nefese yatıyordu, Álvaro ve diğerleri şaşkınlık içinde onu izliyorlardı çünkü Jennifer, ağzının kenarından akan kana rağmen, gülümsüyordu.

Jennifer başındaki baskıya dayanamadı ve en büyük sırlarından birini açıklamak zorunda kaldı: Yıllardır migreni vardı. Bunu bir gün merdivenlerden düştüğü zaman itiraf etti. Bir bardak su almak için mutfağa gidiyordu, birden gözleri karardı ve tutunacak bir duvar ararken basamak yerine boşluğa adımını atıp aşağı yuvarlandı. Çıkan ses herkesin başına toplanmasına neden oldu. Jennifer, neredeyse duyulmayan bir sesle, "Başım," dediğinde yere düşerken kafasını çarptığını sandılar. Daha sonra ortalık iyice karıştı çünkü hiç kimse hangi yaranın yeni, hangisinin eski olduğunu bilmiyordu.

"Omzundaki bu morluk daha önce de var mıydı?"

"Bu çizik şimdi mi oldu?"

"Dirseğin önceden de şiş miydi?"

Álvaro ile ikizler onu kucaklayıp odaya taşıdılar. Jennifer, "Damla için suya ihtiyacım var," dedi. Álvaro herkesten dışarı çıkmasını, bir bardak su getirmelerini ve sessiz olmalarını istedi. Amanda, "Yaralarına bakmamız gerek Jennifer, bu şekilde iyi olup olmadığını anlamamıza imkan yok," dedi. "Amanda, lütfen," dedi Álvaro, "bırak dinlensin." Fakat herkes dışarı çıktığında Álvaro Jennifer'a, "Amanda haklı, ayrıca bu kez çok ileri gittin, buna gerek yoktu," dedi.

"Bir kazaydı, Álvaro."

"Ama hepsi birer kaza zaten."

"Gerçekten düştüm, hiçbir şey görmedim, her şey karanlıktı."

Álvaro'dan suya kırk damla damlatmasını istedi, "Berbat bir migren ağrısı çekiyorum, beni deli ediyor," dedi. "Ne zamandır?" "Uzun zamandır." "Anladım, peki niye bana söylemedin?" diye çıkıştı Álvaro. "Bu tarz yorumlar yapmaman için," dedi Jennifer. "Başka bir tane daha yapacağım: Çok daha kötüsü olabilirdi."

"Diyorsun."

"Aynen öyle. Sonun eski boksörler gibi olacak."

Ne zaman bu konuyu konuşsalar hep aynı yere varıyorlardı: "O zaman nasıl yaşayacağız?" "Evin geçimini kim sağlayacak?" "Çocukların okul parasını kim ödeyecek?" Her bir soru Álvaro'yu köşeye sıkıştırıyor, onu baştan ayağa faydasızlığıyla dolduruyordu. Her zaman bir öneride bulunarak kendini kurtarmaya çalışıyordu: "Neden evi satıp daha küçük bir yer bulmuyoruz?" "Çünkü sana daha önce de dediğim gibi, yedi kişi nereye sığacağız?" Álvaro, sesini yükseltip daha farklı bir şey deniyordu: "Neden kız kardeşlerine de biz bakmak zorundayız peki? Kendi başlarının çaresine bakabilirler." Ve Jennifer son bir darbeyle konuyu kapatıyordu: "Tabii ki, tıpkı senin gibi kendi başlarının çaresine bakabilirler, değil mi?" Bu tartışma yıllardır sürüyor ve hiçbir yere varmıyordu.

Migren nöbeti geçince her zamanki haline geri dönüyordu. Şimdi merdivenden düştüğü zaman başında oluşan morluktan faydalanma zamanıydı. Taze, yepyeni, herhangi birinin ruhunu yaralamaya hazır.

Son derece şık ve morluklar içinde, bankaların bulunduğu bir bölgeye geldi ve taksiden inip sendelemeye başladığı anda, kendi yaşlarında yine çok şık bir kadın yanına gelip, kırgın bir ses tonuyla, "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın," dedi.

Jennifer kadını ilgiyle dinledi ve kadın hikâyesini anlatmaya devam ederken, yüzünde diğerinin anlam veremediği bir gülümseme belirdi. "Neden gülüyorsunuz? Bana saldırdılar diyorum, anlamıyor musunuz?" "Ama önce bana saldırdılar,"

dedi Jennifer. "Gerçekten mi?" "Tabii, yarama baksanıza." Öteki şaşkın bir ifade takınıp, "Nerede oldu?" diye sordu. "Burada." "Ne zaman?" "Tam şimdi." "Ama daha yeni geldiniz." "Ne olmuş yani? Burada hep saldırıya uğruyorum, gitseniz iyi edersiniz." Öteki, kafa karışıklığıyla kaybettiği kurban tonlamasına yeniden bürünerek, "Gideyim mi?" diye sordu, "ama az önce de dedim ya, her şeyimi çaldılar."

"Tabii, tabii, elbette. Maval okumayı bir kenara bırakalım, olmaz mı? Bakın, burası benim bölgem, uzun zamandır buraya geliyorum."

"Ne tuhaf, ben de uzun zamandır buraya geliyorum ama sizi daha önce hiç görmedim."

"Peki, ne istiyorsunuz? Biliyorsunuz ki insan tüm gününü aynı noktada geçiremez."

"Önce ben geldim."

"Burası benim yerim ve yüzümdeki darbeyi boşa harcamak istemiyorum."

"Darbeleri dert etmeyin, istediğiniz kadar vurabilirim size."

Jennifer daha önce de işgalcilere karşı yerini savunmak durumunda kalmıştı. Bu kolay bir iş değildi çünkü hiçbir bölgeyi kişiselleştiremezdi, stratejisi tam da bu yüzden, yer değiştirmesinden dolayı işe yarıyordu. Bir süre sonra o bölgeye geri döndüğünde, tam şu an olduğu gibi, dilenerek insanların başına bela olan başkalarıyla karşılaşabiliyordu. Karşı karşıya duruyorlardı, sanki aynı kumaştan yapılmışlardı.

"En ufak bir yara iziniz bile yok, size nasıl inanıyorlar, bilmiyorum."

"Kendime ait bir tarzım var."

"Ah, öyle mi? Yoksa geceleri daha çok mu işe yarıyor?"

Öteki Jennifer'ı sertçe itti. Jennifer sendeledi ama dengesini kazandığında ötekini itti. Bu şekilde, sanki bir sessiz filmin içindeymiş gibi, hiç konuşmadan, birbirlerini iki üç kez daha ittiler. Ama insanlar yanlarından geçerlerken onlara bakıyorlar-

dı. İkisi de bağırmaya başladı. "Beni itme!" "Bana dokunma!" "Beni rahat bırak!" "Defol git!" "Asıl sen defol git!" İtişmeler dayağa, dayak tırmalamaya ve tokatlamaya dönüştü, sonunda ikisi de birbirlerinin kollarında, nefes nefese kalakaldı.

İnsanlar yanlarından geçiyor ve onlara gülüyordu. Kadınların birbirleriyle olan kavgaları kavgadan çok bir sirki andırıyordu. Tıpkı Jennifer'la ötekinin kavgasındaki gibi durumu daha ciddileştirmemelerinden kaynaklanıyor olmalıydı. Jennifer'la öteki titremeyi bırakıp birbirlerinden uzaklaşırken öfkeyle bakıştılar. Yavaş yavaş sakinleştiler. Öteki kadın kaldırıma oturup, "Sıçtık," dedi.

"Evet, mekânı kirlettik."

"Sadece iki kişiyle konuşabilmiştim."

"Başka bir yere gitmemiz gerekiyor."

Öteki ayağa kalkacakken Jennifer gitmeye yeltenmişti ama birden önlerinde devasa bir Audi durdu. Arka koltuktan yaşça büyük bir adam indi ve "Aman Tanrım, bayanlar, size ne oldu böyle?" diye haykırdı. Jennifer ve öteki kadın bakıştılar, artık öfkeli değil, komployu anlayan iki kişilik bir çeteydiler. Jennifer inisiyatifi ele alıp, "Saldırıya uğradık beyefendi," dedi.

"Tek istediğim kendimi öldürmekti," dedi Álvaro, sözcükleri birbirlerine kederle yapıştırarak. "Ölmesi gereken bendim, o mermiyi uzun zamandır kendim için saklıyordum, herhangi bir anda ateşleneceğini biliyordum ama bunun evimde, kırda yahut deniz kenarında olacağını hayal ediyordum. Gerçi böyle şeylerin ancak yarım yamalak planlandığını da biliyorum; kişi böyle bir olayın kendisini ne zaman çağıracağını bilemez ve o andan sonra her şey bir keşmekeş, çıkmaz ve körlüktür."

Jennifer, yere oturmuş, kollarıyla dizlerini sarmış, ağlıyordu. "O gün çok zordu," diye devam etti Álvaro, "hâlâ son bir açık kapı arayışındaydım, ya hepsi birer birer yüzüme kapanıyordu ya da ben kapattırıyordum. Arkadaşlarım buhar olup uçuyordu, ailem görünmez olmuştu, kadınlar artık ilgimi çekmiyordu, insanları dehşete düşüren bir kaybedene dönüşmüştüm. Ne soyadım ne iyi dönemlerimden kalma marka giysiler ne de lüks arabam bir anlam ifade ediyordu. İnsanların benden kaçtığı hissine kapılmıştım ve yavaş yavaş bunun sadece bir kuruntu olmadığını anladım; herkes benden kaçıyordu. Üstüne bir de ben kendimden kaçınca tam oldu."

Álvaro yeni bir sigara yaktı; her nefeste küle, dünyaya baktığı gibi isteksizce bakıyordu. Jennifer zaman zaman göz ucuyla onu süzüyordu. "İnan bana bu iki günde olmadı, yılların getirdiği bir süreçti; ailem öldükten sonra başladı. Öncesinde de sorunlarımız vardı ama onlar öldükten sonra ilk şutlanışımı yaşadım. Her şeyin yoluna gireceğini düşündüm, hep böyle

düşünürüz zaten. Geriye oraya buraya yaptığım yatırımlar kaldı, böylece bilmediğim işlere giriştim ama nasıl olsa tüm insanların verilen öğütlere kulak asmadığından şüphelendiğimden risk almaya karar verdim. Ve gördüğünüz gibi, beni herhangi bir nekahet ihtimalinden git gide uzaklaştıran bir hatalar zincirinin sonunda çaresizlik noktasına erişip tek çıkışı topraktaki bir delikte buldum."

Álvaro pantolonunun cebinden kâğıt mendil çıkardı, içinden bir tane alıp paketi Jennifer'a uzattı. "Al." Kadın başını kaldırıp mendili aldı, önce gözlerini ardından burnunu sildi. Mendil sigara kokuyordu.

Ziyaret saati coşkusu devam ediyordu ama onun gibi bir köşeye çökmüş, partnerleriyle kederli anlar paylaşan ve pazar gününün insafsızlığını yaşayan başka insanlar da vardı. Álvaro son bir fırt daha alıp sigarayı yerde söndürdü.

"O hafta haddinden fazla içmeye başladım, neredeyse hiç yemek yemiyordum ve kurtulmak için harcadığım azıcık emeği de sarhoşken yedim bitirdim. Kredi başvurusunda bulundum, bankalara gittim, tanıdıkların peşine düştüm ama hepsinde de sarhoştum. Numara yapma zahmetine bile girmedim. Hattâ bir seferinde bankalardan birine elimde içki dolu bir bardakla gittim. Şehirde işte böyle, son derece şık ama sarhoş, dolanıyordum ve bu nedenle tutuklansaydım yahut bir duvara çarpsaydım yaşananların hiçbiri yaşanmazdı düşüncesini aklımdan bir saniye bile olsa çıkarmadım; en azından sizin hayatınız değişmezdi." Jennifer öfkeyle inledi ve bastırmaya çalıştığı halde hıçkıra hıçkıra ağladı. Kendini tutmaktan patlayacakmış gibi bir hali vardı, yüzü bir gözyaşı, sümük ve kanlı salya batağına dönmüştü. Álvaro gözünü ona dikip acı nöbetinin dinmesini bekledi.

"Silah kuşanıp işleri daha da kötüleştirdim. Haklı bir sebebim yoktu, hiçbir zaman aklımdan birini öldürmeyi geçirmedim, yaşananların benim suçum olduğuna dair en ufak bir şüp-

he duymadım. Hakkımda, kinci hariç, istediklerini söyleyebilirler. Nefret ettiğim tek bir kişi varsa o da bendim. O tabanca ölüm demekti ve belki de onunla içli dışlı olmak istiyordum. Daha önce de dediğim gibi, kararımı vermiştim, sadece uygun ânı bekliyordum ama ölüm beni kandırdı ve elimi öbür tarafa itti."

"Çocuğuma doğru."

Jennifer bunu şikayet değil, telafisi imkânsız bir gerçek olarak söyledi. "Evet, ama inan bana, ortada bir çocuk falan görmedim, bir kadın da görmedim, hiç kimseyi görmedim, hattâ elimde tabanca tutan kendimi bile. Birkaç saat öncesinde görmeyi bırakmıştım. Her ne kadar uzun zamandır beklettiğim bir iş de olsa ofise gitmek üzere dışarı çıktığımı bile hatırlamıyorum. Yukarıda neler olduğuna ve bunu bana neyin yaptırdığına dair pek bir fikrim yok. Bu şekilde kendimi haklı çıkarmaya çalışmıyorum."

"Şu anda da intiharı düşünüyor musunuz?"

Álvaro önce Jennifer'a, ardından bulutlara baktı. Hafifçe başını salladı. Derken başını indirip yüzünü ellerine gömerek ağladı. O ağlarken Jennifer, adamın yüzünü silmek için, kanlı ve ıslak mendilin kuru bir parçasını arandı.

Bir süre avluda olağanın dışında bir şey olmadı, Jennifer etrafa kayıtsızca ve şiş gözlerle baktı. Sonra Álvaro boğazını temizledi, ayağa kalktı ve cebinden bir mendil daha çıkardı. "Sizden hiçbir şey isteyemem biliyorum, hattâ beni niye dinlediğinizi bile bilmiyorum, burada yan yana oturuyor olmamızın bile bir anlamı yok, biliyorum ki söylediğim hiçbir şey fayda etmeyecek, özür dilemenin bir anlamı yok, farkındayım, hayatımın geri kalan her saniyesinde özür dilesem bile oğlunuz hâlâ ölü olacak, biliyorum, biliyorum, beni hiçbir zaman affetmeyeceksiniz ama özür dilemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok; özür dilerim, özür dilerim, binlerce kez özür dilerim, lütfen siz ve oğlunuz, onun canını aldığım için, beni

affedin." Jennifer yeniden ağlamaya başladı ve Álvaro onu sakinleştirmeye çalıştı. "Yaptığımın cezasını ödemek üzere burada kalacağım, avukat istemiyorum, dış dünyaya dair hiçbir şey bilmek istemiyorum, beni affedip geri döneceğiniz günü bekleyeceğim."

Öğle güneşi duvarların ardına saklandı. Ziyaret saatinin bitmesine az kalmıştı. Jennifer ve Álvaro'nun gözyaşları diğer vedaları ikiye katladı. İnsanlar geri dönüş hesapları yapmak için saatlerine bakmaya başlamışlardı bile. Álvaro sigara kutusunu çıkardığında tek bir sigarası kaldığını gördü. Sigarayı alıp koklamak üzere gözlerini kapadı. "Sonuncu," dedi yakarken. Jennifer, "Burada satmıyorlar mı?" diye sordu. "Satıyorlar," dedi adam, "ama bunlardan değil. Bunun adı Benson & Hedges. İngiliz sigarası. Burada, Kolombiya'da bulmak oldukça güç." Kadın, "Sonuncuyu yakmak için kötü bir an," dedi. "Hayır," diye karşılık verdi adam, "hayatımda bundan daha uygun bir an olmadı."

Álvaro beyaz, büyük ve yoğun bir duman üfledi, ikili, dumanın ardından birbirlerini sanki ilk defa gördü.

Atlayarak anlat, Leticia. Çok yavaş gidiyorsun, on üç dakikadır trans halindesin ve hayatını doğru düzgün gözden geçirmiyorsun. Her an ışık sönecek, nefessiz kalacaksın, kalbinin kapakçıkları kapanacak. Dolayısıyla bu noktada kalma, değmez. Geç, gitsin.

Ortamdaki gerginlik, risk, belirsizlik; rumba çılgınlığı hayatımın son sürat gidiyor olduğu hissini veriyordu ama bir sürü şeyin olup bitmesi onların benim başıma geliyor oldukları anlamına gelmiyordu. Pek anlamadığım konulardan bahsediliyordu: Güç ölçümü, hükümetle yüzleşmek gerektiği, temelin sarsılmasının, diğer grupların desteğinin aranmasının, bölünmenin, plan yapmanın şart olması ve bana ciddi şeylerin dönüyor olduğunu hissettiren benzeri şeyler. Oysa ben ortada ciddiyet falan görmüyordum. Rumba varken kötü bir şeylerin dönüyor olduğunu düşünmek için bir nedenim yoktu.

Pistin ortasında dans edip herkesin benim etrafımda döndüğünü hissetmeye bayılıyordum. Ne olduğunu sanıyordun, Leticia? Güneş mi? Ne önemi var ki, gerçekleşen bir düşün içindeydim, deri değiştiriyordum, yirmi yaşındaydım ve frensiz ilerliyordum. Ayrıca, bana bakıyorlardı, ne bir model ne de güzellik kraliçesiydim ama yürürken ve dans ederken herkes bana bakıyordu. Kimler Leticia? Bodyguard'lar, şoförler ve kabadayılar mı? Hayır, kabadayılar gözlerini üzerime yalnızca bir iki defa dikti ama ben isteseydim çok daha fazlasını elde ederdim. Üstelik hepsi bu da değil: Escobar'la tanıştım. Ha, ha,

Leticia, bizi güldürme. Ama bu doğru; Bay Hiç Kimse'yle tanıştığım gündü. Geç bunları Leticia, geç ve anlat, yoksa en iyisini sona mı saklıyorsun? Unutma, her an... Evet, biliyorum, her an zehir hafızamı ele geçirebilir. Kafa karışıklığı yanlış anlaşılmalara yol açabilir. Peki, son anda delirip her şeyin allak bullak olmasına, üretken bir hayatım olduğunu düşünmeme ve bir fotokopi dükkanını idare etmemden dolayı gururlanmama ne dersin? Mutlu olduğumu düşünmeme ne dersin? Mutluluktan bahsetmesen iyi edersin, Leticia. Şu an için bu, melodramlara yakışan bir tema.

Hikâyemin anlattığım kısmında mutlu olduğuma inanıyordum. Hollman bir para babası değildi ama cimri de değildi. Beni evden çıkarma mucizesini gerçekleştiren oydu. İşsiz kalmıştım, gelirim yoktu ve onu annemin beni evden kovmak üzere olduğuna inandırdım. Hollman konuyu erteleyip durdu ama sonunda kabul etti. Onun evine taşındım. Küçük ama bana ait bir daire, düzenini benim kurduğum, kendi anahtarımla girip çıktığım.

Ama ona yalan söyledin, Leticia. Bir iyilik meleği olan annenin seni evden atmak istediğine inandırdın onu. Tam da yalan sayılmazdı, evdeki durum imkânsız bir hal almıştı. Üzerimizde iz bırakıp bizi altüst eden olaylar yaşandı. Doğduktan birkaç ay sonra, durup dururken, Jennifer'ın bebeği öldürüldü. Üstelik en kötüsü bu değildi: Kederden mi, çaresizlikten mi, savunmasızlıktan mı yoksa acıya olan bağımlılığından mı bilinmez ama, her ne kadar ne yaptığını çok iyi bildiğini iddia etse de Jennifer delirdi; şöyle ki, aradan çok geçmeden bebeğinin katiliyle evlendi. Bunu Hollman'a anlattığım zaman gözleri yuvalarından fırladı ve tamamen içgüdüsel bir şekilde, sanki o adam öldürülmesi gereken biriymiş gibi, tabancasını çıkarmak üzere elini torpido gözüne götürdü. Bunun Jennifer'ın kendi kararı olduğunu yineledim, yaşadığım ortama bir baksana dedim ve bu, Hollman'm beni evine almasını sağlayan şey oldu.

Annemin kiminle, nereye gittiğime dair en ufak bir fikri

yoktu. Hollman beni sürekli başka bir arabayla alıyor olduğundan aynı anda birkaç adamla çıktığımı sanıyordu. Yalnızca, "Gidiyorum," dedim, "endişelenme." İç çekti. Amanda gitmeden önce bana bir hikâye daha anlatma arzusuyla veda etti ve Jennifer, yüzünde buz dolu bir torba olduğundan evden ayrılışımı görmedi. Üzgün değildim, pişmanlık duymadım. Dolaşmaya çıkıyor gibi hissettim.

Hayatımın düzeldiğini sandım ama Hollman'ın hayatında işler karıştı. Patronları kaçmak zorunda kaldı; bayiler peşlerindeydi, her tür lüks arabaya şüpheyle yaklaşıldığından satışlar düşmüştü. Hollman, tabancasını kırmızı bir bezle parlatırken sürekli küfredip sistemi eleştiriyordu. Hükümetin hâlâ canlarına okuyup okuyamayacağını görmek için ayaklanma çıkmasını beklediğini söylüyordu. Dediğim gibi, ne olup bittiğini pek anlamıyordum, neden Hollman ve patronlarının peşlerine düştüklerini bilmiyordum, zenginliğin bir suç olmadığını düşünüyordum.

Hollman'ın yaşadığı stres ilişkimizi etkilemeye başladı. Onu sakinleştirip sabırlı olmaya çalıştım. Hayatımızı rayına sokmak için çocuk sahibi olmayı önerdim. Bu cümleyi televizyonda duymuştum. Hollman bana öfkeyle bakıp, "Ne için?" diye çıkıştı, zaten iki çocuğu vardı, "polisten kaçmak için raylara girip çıkıyorum," dedi. Sustum, gülümsedim, bir dakika bekledim ve sonra beni dansa götürmesini istedim. İsteklerimi yerine getiriyordu; danstan hoşlandığından falan değil, diskolar işinin bir dalı olduğundan.

Şehir yerle bir oluyordu Leticia ve senin tek düşündüğün dans etmekti. Bir yığın ölü vardı, bombalar atılıyordu, insanlar kaçırılıyordu ve sen ışıkların altında sallanıyordun. Ne yapabilirdim? Oturup ağlasa mıydım? Gözyaşları daha sonra gelecekti, hem de sel şeklinde. Ve onlar yoldayken yapabileceğim en iyi şey mutlu mutlu hoplayıp zıplamaktı, Medellin'in kanı üzerinde, bir deli gibi.

TELEFON BEKLEYEN

Sevgili serap,

Evet, sizi gördüm. Televizyonun karşısında uyuyakaldım, sesi kısıktı ve gece yarısıyla horozların sesi arasında sizin sesinizi duydum. Bu daha önce de başıma gelmişti: Siz benimle konuşuyordunuz, ben şaşırıyordum, sesinizi takip edip sizi bulmaya çalışıyordum ve tam size ulaşacağım anda uyanıyordum. Dün geceki farklıydı. Gözlerimi açtığımda siz konuşmaya devam ediyordunuz. Uyuduğumu sandım ama hayır, gördüklerim düşlerin o kendine has renginde değildi, gerçekti, kafam karışmış olsa da, yatağımda, odamdaydım. Size seslendim ve adınızı söylediğim anda adınızın televizyondan duyuluyor olduğunu fark ettim. Güç bela oturdum ve işte o an sizi gördüğümü sandım; sadece iki saniye sürdü, ardından hemen reklamlar başladı.

Bira, pembe dizi, kredi kartı, cep telefonu, internet paketleri reklamları duyurulurken geçen o dakikaların nasıl olduğunu bir hayal edin. Sizi gördüğüm programın yeniden başlamasını geciktiren her reklam ve üründen nefret ettim. Ah, sevgili, hayat birine merhamet göstermediğinde nasıldır, bilirsiniz. Reklamlar bitti ve program tekrar başladı ama sizden en ufak bir iz yoktu. İri göğüslü ve dekolteli bir genç kız şimdi sinemadan modaya geçiyor olduklarını söyledi. Ben yine de programın sonuna dek tetikteydim. Yeniden gözükme yahut adınızın belirme ihtimaline karşılık televizyona daha yakın olmak için yatağın ucuna oturdum. Ama hiçbir şey olmadı, sevgilim.

Yatağın ucunda iki saat oturup paramparça oldum. Ne ya-

pacağımı, ne düşüneceğimi bilemiyordum. Sizi gördüğümden emindim. Peki, ama televizyonda ne işiniz vardı? Ne hakkında konuşuyordunuz? Sunucuya rağmen güya bir kültür programıydı. Yoksa bana yalan söylemediniz de gerçekten sinemayla mı uğraşıyordunuz? Yoksa ünlü mü olmuştunuz? Televizyona çıktığınıza göre ya iyi ya da kötü bir şey yapmış olmalıydınız, kimseyi laf olsun diye ekrana taşımazlar. Eğer adınız haberlerde geçseydi bir belaya bulaştığınızı düşünürdüm. Birine tecavüz ettiğinizi, kadın ticareti yapan mafyaya bulaştığınızı veya yaşı büyük kadınları kandırıp soymaktan tutuklandığınızı (ne de olsa benim her şeyimi çalmıştınız). Ama sizi gördüğüm iki saniyede mahkûma benzer bir haliniz yoktu, dahası, gülümsüyordunuz; gerçi bu bir anlam ifade etmez, suçlular da gülümser.

Eğer mesleğinizle ilgili bana doğruyu söylediğinizi varsayarsam sözlerinizden hangilerinin doğru, hangilerinin yalan olduğuna dair daha çok kafam karışıyor. Oradan, o şüphe çatlağından, lanet olası illüzyon yeniden süzülmeye başladı. Yeniden olumlu düşünmeye başladım; belki de dürüsttünüz ama saniyesinde olumsuzluğa dönüyordum ve sonra yeniden olumluya, derken yeniden olumsuza. Acele mi davrandım diye düşünüyor ama sonra vazgeçiyorum; iki yıl, üç aydır aramanızı bekliyorsam aceleci değilimdir herhalde, öyle değil mi? Üstelik sadece birkaç saat içinde nasıl fikir değiştirdiğinizi de bir türlü anlamıyorum, sana bayılıyorum, beni büyülüyorsun, yarın arayacağımdan nasıl oldu da herhangi bir bahane sunmak için bile aramaz hale geldiniz, aklım almıyor.

Geçirdiğimiz son gece en güzel gecemizdi halbuki. Kısıtlamalarımı bir kenara bırakmıştım, şişmanlığımdan utanmıyordum ve size en müstehcen fantezilerimde bile aklıma gelmeyecek şeyler yapmıştım. Git gide birbirimize daha çok uyum sağladığımızı düşünüyordum. Siz bana her çiftin kendi dilini yarattığını söylüyordunuz ve ben, çabuk öğrendiğimi sanıyordum.

Eve döndüm ve her bir detayı, kokuyu, tadı zihnimde yeni-

den yaşadım. Aynadaki buğuya sırtınızdaki ve kasıklarınızdaki dövmeleri çizdim, öylesine titiz davrandım ki birebir kopyaları oldular. Hattâ, sizin deyiminizle, yarattığımız dilin bir göstergesi olarak dövmelerinizden yaptırmayı bile düşündüm. Elli bilmem kaç yaşında dövme yaptırmanın delilik olduğunun çabuk farkına vardım ve sonra kendi kendime, 'Aslında bunların hepsi bir delilik,' dedim ve hikâyemizi gerçek boyutuyla kavradım: Onca yaş farkı, onca güzellik (sizin güzelliğiniz) ve karşısındaki orantısızlık (benim orantısızlığım), ikimiz arasındaki onca eşitsizlik. Her gece yaşadığım ve sabahın ilk saatinde sesinizi duymamla yatışan o korkuyu yeniden yaşadım. Sizin sevgi dolu sesiniz, "Evet, hepsi delilik ama ne fark eder," diyordu.

Ayrıca hepimiz delilik yapıyoruz. Aşka inanmak bunlardan biri mesela. Sonsuza kadar süreceğini düşünmek ondan da beter. İnsanoğlunun delilikleri yazmakla bitmez, üstelik düşünün ki daha fazlasıyla karşılaşmamak için bir daha sokağa adımımı bile atmadım. Sadece bu evde bile delilik hakim. Ölürken başka bir delilik yapan bir kız kardeşim vardı; bir diğeri çocuğunun katiliyle evlendi ve ondan ikiz çocukları oldu; tek yumurta ikizleri de doğanın bir deliliğidir; dünyadaki her şey, hayatın ta kendisi, evren ve hattâ bir çiçek, hepsi deliliktir.

Size bir daha yazmayacağıma dair söz vermiştim ama sizi gördükten sonra nasıl yazmayacaktım ki? Uğruna canınızı vereceğiniz birini görürseniz etkilenmez misiniz? Ve en büyük sözü siz bozmuşken ben sözümde durmamışım ne fark eder? Ayrıca bu mektuplar ve bu hikâye bana ait, sadece kendim için. Ve madem sözlerden bahsediyoruz, size bir söz daha vereceğim: Eğer sizi bu televizyonda bir kez daha görürsem ikizlerin beysbol sopasını alıp görüntünüz tuzla buz oluncaya dek ekrana vuracağım. Söz veriyorum. Tabii sizi görmemle önce ben tuzla buz olmazsam.

Sizi seviyor ve sizden nefret ediyorum,

Amanda

Yeni bir ziyaretçisi olduğunu öğrendiği zaman Álvaro şaşkınlığa uğradı. Onun için konu geçen pazar günü kapanmıştı, gerisi mahkemede halledilirdi. Jennifer'la daha fazla hapiste yüzleşmek istemiyordu. Söyleyeceği başka bir şey yoktu. Yine de ziyareti kabul etti. 'Herhalde bana söyleyecek bir şeyleri var ya da bu denli yumuşak davrandığı için pişman oldu ve beni pataklamaya geldi,' diye düşündü, Álvaro, kaderine boyun eğerek.

Jennifer'ın annesi de benzer şeyler düşünüyordu. "Yeter artık, lütfen. Yetmedi mi? Bu ziyaretlerle kaybettiklerin kazandıklarından daha fazla, bırak adalet cezalandırsın, Tanrı yaptığının bedelini ödetir." Jennifer sağırmış gibi davranıyor, annesi dikkatini çekmek için karşısında dikildiğinde onu görmezden geliyordu. Grip olması bile o cumartesi gecesi hapishane kuyruğuna girmesini engellemedi.

Álvaro onu her zamanki yerde bekledi. Bacaklarını açmak ve sinirlerini yatıştırmak için oradan oraya yürüyüp duruyordu. Ne o ne de avludaki başka biri Jennifer'ın geliş saatini öngörebilirdi. Kadınlar şanslarına ve kontrol güçlerini aşma becerilerine göre içeri giriyorlardı. Jennifer'ın içeri girişi önceki seferlere göre daha uzun sürdü. Álvaro sabah saat on sularında onu gördü. Daha önce olduğu gibi, Jennifer'ı görmesiyle başını öne eğdi ve kadın ona yaklaşırken sadece gözlerini kaldırdı. Jennifer, tam karşısında durup, "Bunu neden yaptığımı sormayın çünkü ben de bilmiyorum," dedi.

Adam başını kaldırdı. Hiçbir şey anlamıyordu. "Günaydın,"

diyebildi. Kadın çok heyecanlı gözüküyordu, elleri titriyordu. "Daha önce de oldu," dedi Jennifer, "nedenini bilmeden yaptığım şeyler var." Çantasının tokasını açmaya çalıştı. "Lanet olsun," dedi, "bunu kaç kez açıp kapamam gerektiğini hayal bile edemezsiniz."

"Yardım edeyim mi?"

"Evet."

"Ne yapacaksınız?"

"Hiç. Size sormayın demiştim."

Çantayı açmaya çalışırken elleri birbirlerine değdi. Kadın, "Bırak," dedi, "ben hallederim." Nihayet açıp içini karıştırdı. Álvaro korkuya kapıldı. Jennifer parlak bir kutu çıkarıp ona uzattı. Adam gözlerine inanamadı: İçinde on paket Benson & Hedges olan bir karton sigara. Álvaro, "Bu da ne?" diye sordu.

"Ne demek bu da ne? Sizinkiler bunlardan değil miydi?"

"Evet ama anlamıyorum."

"Al."

"Bunlar benim mi?"

"Başka kimin olacak? Size verdiğimi görmüyor musunuz? Alın."

Gözlerini Jennifer'dan ayırmadan elini uzattı, paketi tuttuğunu sandı ama yere düşürdü. Hızla eğildi. Birkaç sigara etrafa dağılmıştı. "Kontrolden geçerken paketi açtılar," dedi Jennifer, "neredeyse içeri sokamıyordum, rüşvet vermek zorunda kaldım." Álvaro sigaralara baktı. Başını iki yana salladı. "Alamam, Jennifer." Kartonu ona geri uzattı. Kadın öfkeyle baktı. "Bir pazar günü buraya gelmek ne demek biliyor musunuz?" "Evet," dedi adam, "ama anlayın beni." "Derdim sizi anlamak değil, sadece bunları getirmeye geldim ve ziyaretimi boşa çıkarmaya niyetim yok. Bunlar sizin."

"Alamam."

"Neden? Oğlumu öldürdüğünüz için mi?"

"Evet. Tam da bu yüzden. Bana neden sigara getirdiğinizi anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum, o yüzden bir şey sormamanızı istemiştim."

"Bir şey sormuyorum ki."

"Sigaralarla ne istiyorsanız onu yapın: Hediye edin, yakın, satın, çöpe atın ama bana geri vermeyin."

Sanki ağızlarından çıkan her sözcükten korkuyorlarmış gibi nefes nefese konuşuyorlar ama aynı zamanda kontrolü elde tutmaya çalışıyorlardı. Bir an sonra sustular ve Jennifer başını öteki tarafa çevirdi. Álvaro gözlerini elinde tuttuğu kartondan alamıyordu. "Alamam," diye direndi, "anlamıyorum." "Gidiyorum," dedi Jennifer. "Ama daha yeni geldiniz." "Ne olmuş yani? Yapmak istediğim şeyi yaptım, size iyi günler." Kadın arkasını döndüğünde Álvaro, "Jennifer!" diye bağırdı. Jennifer ona sessizce baktı. "Bunu bir şartla kabul edebilirim," dedi Álvaro. Jennifer merakla baktı. "Bana neden sigara getirdiğini açıklarsan onları alabilirim," dedi adam. "Sağır mısınız? Nedenini sormayın dedim ya."

"Ama sormak zorundayım."

"Bakın, çok basit: Siz bana oğlumu neden öldürdüğünüzü açıklayamazsınız ve ben de size neden sigara getirdiğimi açıklayamam. Kimseyi öldürmedim, hayatınızı mahvetmedim. Ne sizin korkunç bir şeyi haklı çıkaracak sözcükleriniz, ne de benim bugün burada ne yaptığımı açıklayacak cümlelerim var. Mesih değilim, tam tersi, aynı bedeli ödemenizi isterdim."

"Nasıl? Beni öldürerek mi?"

"Evet, sizi öldürerek."

"Peki, neden yapmıyorsunuz? Burada, tam şu an, bir silah bulup hayallerinizi gerçekleştirebilirsiniz."

"Aptal olmayın, birini öldürmek bir hayal değil, kâbustur."

"Her ne ise. Yapın lütfen, bana on paket sigara getirmekten çok daha büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

Jennifer baştan ayağa yandığını hissetti. Başıyla onayladı. "Belki bir gün yaparım," dedi. Yeniden gitmek üzere arkasını

döndü ama adam kolundan tuttu. Kadın kolundaki eline bakıp, "Bırakın beni," dedi öfkeyle. Adam kadını bırakmadı ve sigara kutusunu göğsüne dayadı. "Bunu da götürün," dedi. Jennifer iterek karşılık verdi. Karton yere düştü. Álvaro, Jennifer'ın kolunu sıktı. Adamın bir şey söylemek üzere ağzını açmasıyla Jennifer'ın parmaklarını sokup dişlerine yapışması bir oldu. Álvaro başını sağa sola salladı ama Jennifer bırakmadı. Adam Jennifer'm parmaklarını ısırdığında kadının yüzünde, acı değil, zevk vardı. Álvaro daha da sert ısırdığında Jennifer onun yanağını sıktı. Adam yalvardı ve Jennifer, "İşte şimdi birbirimizi anlıyoruz," dedi.

Bay Monsalve, Jennifer'dan ofisine gelmesini istedi, onunla yalnız görüşecekti, ikizleri getirmemesini söyledi. Bu ricasını kuru bir ses tonuyla dile getirdi ve Jennifer bu taleple tonlamanın nedenini merak etti. Zaman zaman Bay Monsalve haftalarca hiçbir ikramiye kazanamaz ve bunalıma girerdi. Jennifer kendini şikayete karşı hazırladı. Şık giyindi ve Álvaro'dan kendisine kamyon çarpmış bir hanımefendi gibi gözükmesine yardımcı olmasını istedi.

Monsalve'nin şikayet ve taleplerini dikkatle dinledikten sonra, "Bir itirafta bulunmam gerekiyor ama sırrımı saklamanız icap ediyor," dedi. "Şu an anlatacaklarım oğullarımın odaklanma güçlerini kaybetme nedenidir; çok etkilendiler, okulda bile başarısızlar." "Ne oldu Jennifer?" diye sordu Monsalve farklı bir ses tonuyla. Jennifer, güven duygusunu güçlendirmek adına kapıya baktı. Gözlerini yaşlarla doldurmak için birkaç saniye bekledikten sonra, "Kocam beni dövüyor," dedi.

Monsalve güç bela yutkundu. Elini pantolonunun cebine götürüp Jennifer'a mendilini uzattı. Jennifer, Monsalve'nin uzattığı mendildeki sarı ve sümüksü dışkı yüzüne dayandığında neredeyse rolünü unutuyordu ama o gün kendisini çok daha kötü şeylere hazırladığından bir minnet duygusuyla tiksinmesini gizledi ve yanaklarını silmek üzere mendili aldı. Monsalve, "Peki, çocuklar bunu biliyor mu?" diye sordu. Jennifer başıyla onayladı.

Monsalve homurdanıp, "Buna neden izin veriyorsun? Ne-

den bir şey yapmıyorsun?" diye sordu. Jennifer ne cevap vereceğini bilemeyerek, "Ay, Bay Monsalve, sanki siz ne yapacağınızı bilirdiniz," dedi.

Adam, "Madem siz bana karşı dürüst davrandınız, ben de size karşı dürüst olacağım," dedi. Gözlerini kısıp boğazını temizledi. "Sorununuzu çözebilirim." Kadının rengi attı. Monsalve'nin sorunu nasıl çözeceğini göstermesi için tek eksik masanın üzerine bir tabanca koymasıydı. Jennifer net konuştu. "Gerek yok, ayrıca alışkınım."

"Jennifer, bunu yapan bir adam piçin önde gidenidir. Ayrıca bu durumdan sadece oğullarınız değil, ben de zararlı çıkıyorum. Bırakın da kendi yöntemlerimle çözeyim..."

"Hayır!"

Jennifer sesini fazla yükselttiğini fark etti ve durumu yeniden ele almaya çalışıp, "Çocuklarım babalarını seviyor, başına gelebilecek herhangi bir şey onları çok daha kötü etkileyebilir," dedi. Monsalve arkasına yaslandı, başını sallayıp homurdandı. Jennifer hâlâ huzursuzdu, Monsalve gibi adamlar muhakemeden yoksundu, önce eyleme geçer ardından düşünürlerdi. Jennifer durumu anlamakta güçlük çekiyordu, tamam, Monsalve öfkeli bir adamdı ama başka şeyler de vardı. Jennifer bir kez onu baştan çıkarmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. Bir süre sonra bekleme odasında bir oğlanın başka bir tanesine, "Fırsattan yararlan, siz iyi anlaşıyorsunuz," dediği duyuldu. Diğer oğlan kötücül bir şekilde güldü. Jennifer pek çok defa Monsalve'nin hepsi genç oğlanlardan oluşan çalışanlarıyla nasıl vedalaştığına tanık olmuştu: Kıçlarına bir şaplak indiriyordu. Ama Jennifer saldırganlıkla eşcinselliği kafasında bağdaştıramıyordu.

"İzin verin başka bir öneride bulunayım, Bay Monsalve."

Yeniden ağlamaya çalışırken oğullarına en iyi yardım şeklini araştırdığını ve psikologa gitmelerini önerdiklerini söyledi. Monsalve karşı çıkan bir tavırla araya girdi, "Psikolog mu?"

"Bırakın da açıklayayım: Travmaların atlatılmasına yardımcı olacağını ama hepsinden öte, iyi dinleyin Bay Monsalve, tahmin yeteneklerini canlandıracağını söylediler. Dertleri ne kadar az olursa zihinlerinde başka şeylere o kadar yer açılır, beni anlıyor musunuz?"

"Pek değil."

Monsalve dahili telefondan sekreterini arayıp, Jennifer'a isteyip istemediğini sormadan, iki kahve sipariş etti. "Bu psikolog işi bana yanlış kişiyle evlenen kadınların uydurması gibi geliyor ama siz öyle diyorsanız," dedi. "İşe yarayacağından eminim ama bir sorun var." İkinci gözyaşı selinin vakti gelmişti. "Çok utanıyorum Bay Monsalve ama yardım isteyebileceğim başka kimsem yok." Bir büyük gayret daha göstererek Monsalve'nin mendilini gözlerine götürdü. Adam derin bir nefes aldı, çalışma masasının çekmecesini açıp çek defterini çıkardı.

"Bunu bir avans olarak kabul et, Jennifer, hepsi aramızdaki alışverişin iyiliği için."

Monsalve çek yazarken Jennifer onun kalın elinin yüzüne indiğini hayal etti. Elinde çeki tutan adam, "Birkaç gün içinde oğullarınızı görmek istiyorum, Loto yirmi iki bin beş yüzde ve bu durum beni çıldırtıyor Jennifer, herhangi birinin kazanabileceğini düşünmekten geceleri gözüme uyku girmiyor," dedi. "Bir iki güne yanınıza getiririm, Bay Monsalve, bakalım size nasıl yardımcı olacaklar." Adam çeki, Jennifer mendili uzattı. Monsalve, "Sizde kalsın," dedi.

Çevre algımı yitiriyorum ve yerini yepyeni duygular alıyor: Daha önce hiç duymadığım bir ses, yer hizasında yavaş bir uçuş ve kemiklerimdeki su ve ateş karışımı. Geri dönen tek bir eski duygu var: Korku. Daha önce ortalarda yoktu.

Peki, ya geçmişteki korku Leticia? Risk almayı seviyordun; korkunun senin motorun olduğunu söylüyordun. Haydutlarınla uçurum kenarlarında geziniyor ve senin kurallarına göre oynamadıkları sürece kendilerini neyin beklediğini göstermek üzere onları aşağı bakmaya zorluyordun. Bir keresinde Bay Hiç Kimse ile sınıra ulaştık: Üç gün süren bir rumbanın coşkusunun ardından ondan tabancasını çıkarıp içinde tek bir mermi bırakmasını istedim. Bay Hiç Kimse, kendimizde olmadığımızı, aptalca şeyler yapmamamızı söyledi. Her zamanki laflarımı ettim: "Canım ne istiyorsa onu yaparım, senden izin alacak değilim." Yaptın mı, Leticia? Rus ruleti oynadın mı? Elbette. Rumba sonra erdi, birisi müziği kapadı, çok kalabalık değildik, yedi kişi falandık ve hepimiz sessizliğe gömülmüştük. Bay Hiç Kimse hariç hiç kimse bana yapma demedi, hattâ Bay Hiç Kimse bile bana engel olmaya kalkmadı. Silahı şakağıma dayayarak bir süre hepsini tedirgin ettim ve kahkahalarla güldüğümden kimse bunu gerçekten yapacağımı düşünmemişti ama birden ciddileşip gözlerimi kapadım ve klik.

Rahat bir nefes aldılar ve ben tüm ciddiyetimle şarjöre bakarken güldüler. Mermi bir sonrakindeydi. Bir daha asla denemedim çünkü defalarca o an şansımın yaver gitmiş olmasını

diledim; hayatla oyun oynarken şanslı olan kaybedendir.

Bugün bu kararı şansa bırakmak istemedim, bugün tüm mermileri yerleştirdim, net bir rakam vermek gerekirse, tam doksan dokuz tane. Bir kapsül yatakta, banyoda, bir yerlerde kayboldu; titrerken bir köşeye itmiş olmalıyım. İki kere saydım; yüz tane olması gerektiğinde direniyordum, yerde arandım, elimi şiltenin altına uzattım, hattâ Noelito'dan bulmama yardım etmesi ricasında bulunma yüzsüzlüğünü gösterdim. "Bunun aynısı," dedim başka bir mermiyi göstererek. Sonra artık aramamasını söyledim; tek bir mermi yüzünden her şeyi berbat etmeyecektim.

Gözlerimi açmak ve eksik olanın gerekli olan olduğunun farkına varmak istemedim.

Hollman. Hollman'dan bahsediyordum. Hayır, Leticia, bırak artık şu konuyu; doksan dokuz mermiden sonra hikâyeni tamamlama olasılığın yok gibi bir şey, öyle değil mi? Hollman üzerine anlatacak pek de bir şey kalmadı zaten, bitiyor. Peşine düşülüp, tüm arşivlerine, bilgisayarlarına ve var olan tüm kâğıtlarına el koyulunca çok gerildi. Tüm kâğıtları derken tuvalet kâğıdından da bahsediyorum. Ve iki güne kalmadan bum! Müfettiş gecenin bir yarısından dört çarpı dört ve BMW'lerle buhar olup uçtu. Mercedes Benz ve Porsche parçaları üç blok ötedeki evlerin üzerine yağdı. Kim yaptı? Hollman o orospu çocukları olduğunu söylüyordu ama ben, aslında en ufak bir fikri olmadığını biliyordum. Herkes atıp tutsa da kimse işin aslını bilmiyordu. Günler bu şekilde geçiyordu: Spekülasyonlar ve olasılıklar üzerine. En azından içinde kimse yoktu dedim ama Hollman bana kızdı. "Peki arabalar ne olacak?" dedi öfkeyle, "hepimizden çok daha değerli onlar." O gece uyumadı. Uyuyakalıncaya dek, kısık sesle 'orospu çocukları' diyerek silahını temizledi.

Uyandığı zaman karşımda patlamanın enkazından çıkmış gibi gözüken başka bir Hollman buldum. Saçı dağılmıştı, göz-

leri dehşet saçıyordu ve bir gecede sanki on kilo vermişti. Terliyor ve yüzünü kırmızı bezle siliyordu. Odanın kapısında bir bavul gördüm. Neler olduğunu sorduğumda Miami'ye gitmesi gerektiğini, patronlarının orada saklandığını söyledi. Şaşırdım, patronlarını bulmak isteyenlerin Amerikalı müşteriler olduğunu sanıyordum. Hollman o yüzden oraya gittiklerini söyledi, onları burada arıyorlardı. Bunun satranç hamleleri olduğunu söyledi. Hazırlanmak için beş dakika istediğimde yalnız gideceğini, patronlarının eşlerinin de burada kaldıklarını açıkladı. Hem üzüldüm, hem de sevindim. Üzüldüm çünkü Hollman'a alışmıştım, sevindim çünkü beni patronlarının eşleriyle aynı seviyeye yerleştirmişti. Hollman veda ederken ağladı, ben de biraz ağladım.

Ev sahibeliğim yalnızca üç ay sürdü. Bir öğlen, kira ödenmediği için beni evden çıkarmaya geldiler. Dairenin bize ait olduğunu söylediğimde, kira olduğunu açıklayıp on aydır ödeme yapılmadığını dile getirdiler. "İmkânsız," diyerek karşı çıktım, "kocam daha üç ay önce gitti." 'Kocam' sözcüğünü gururla söylemiştim ama hiçbiri bir işe yaramadı, kâğıtlar, kontratlar gösterdiler ve nihayetinde bin dereden su getirerek evi boşaltmam için bana bir gün müddet verdiler. Hollman'ın numarası bende olmadığından bir iki arkadaşıyla o gece beni araması haberini gönderdim. Ve aradı. Bir yanlış anlaşılma olduğunu, bunu düşmanlarının yaptığını söyleyerek sakinleşmemi istedi. Bir süreliğine eve dönmemi önerdi. "Ama benim evim burası Hollman," diye sitem ettiğimde bana, "Annenin evine dönmeden bahsediyordum," dedi. "Bir an önce git," dedi, "arabayı da al." Fakat onlar daha hızlıydı; garaja indiğimde araba artık orada durmuyordu. Kapıcı çekicinin götürdüğünü söyledi.

Annemin evine dönmeyeceğime ve hiçbir şekilde ondan hak talep etmeyeceğime ant içmiştim. Dolayısıyla arkadaş sandığım insanları, Hollman'ın arkadaşlarını arayıp, Hollman işleri yoluna sokuncaya kadar bir süreliğine onlarda kalıp ka-

lamayacağımı sordum. Telefonuma yanıt veren pek azı, olayların henüz çok yeni olduğunu söyleyerek, anlam veremediğim bahaneler uydurdu. Bir başkası, Hollman'ın Miami'de olması sebebiyle bana pek yardımcı olamadığını söylediğimde şaşkınlığa düştü. "Miami mi?" Sonra, onu Armenia'nın dışında, kullanılmış araba satan küçük bir dükkanda gördüklerini söylediğinde asıl şaşkınlığa düşen ben oldum. Doğru olma ihtimali beni dehşete düşürdü. Beni kandırması değil, bu denli düşmüş olması. Ben yükseliyordum ve aksi yöne giden adamlara bulaşmamaya kararlıydım.

Bunun üzerine ne yaptın, Leticia? Bırak tahmin edelim. Eve döndüm, annemin evine. Ne bir açıklama yaptım ne de özür diledim. Birtakım meseleler halloluncaya dek kalacağımı söyledim ama o meseleler hiçbir zaman hallolmadı. Yeniden Amanda ile aynı odayı paylaştım; çok mutlu oldu ve bana hikâyeler anlatacağını söyledi.

Yatağa yatar yatmaz yıkımın saldırısına uğradım. Sanki zaman hiç geçmemişti, öyle ki hayatımı değiştirme arzusu bile duydum. Yani, olumlu yönde.

Hiçbir zaman yapmadım. Ya da çok geç kaldım. On dakika önce hayatımı sonsuza dek değiştirdim.

TELEFON BEKLEYEN

Sevgili hata,

Bugün aklımı oynatmak üzereyim. Ama gerçekten; Jennifer'ın, bana kondisyon bisikleti almasını her istediğimde deli deyişi gibi değil. Sokağa çık diyor bana, dışarıda koş, bu yaşta, bu vücutla ve tek başıma dışarıda koşarsam insanlar, 'Al işte, bak deli,' der diyorum. Neredeyse hiç yemek yemediğim halde bunca et nereden geliyor, bilmiyorum. Bazı günler ağzıma tek lokma bile koymuyorum, bayılmamak için su içiyorum. O halde nereden geliyor bunca yağ? Hormonlardan olmalı. Jennifer bir doktora görünmemi, yıllardır tek bir test bile yaptırmadığımı söylüyor. Hiçbir şeyim yoksa neden doktora gideyim ki diyorum, ben iyiyim. Yalan söylediğimi biliyorsunuz. Doktora gitmemi gerektirecek bir durum yok ama iyi değilim. Hem ya dışarı çıktığım zaman ararsanız, o zaman ne olacak?

Size bundan bahsetmek istiyorum; bir telefon görüşmesinden. Bugün sabah saat dokuz sularında telefon çaldı. Evde kimse yoktu. Duştan yeni çıkmıştım, kurulanırken telefonun çaldığını duydum. Banyo telefonun tam karşısında, dolayısıyla cevaplamak için üç adım atmam yeterliydi. Fakat o adımları dikkatli attığımı kabul ediyorum; ayaklarım ıslaktı. Cevapladım ve hattın öbür ucundaki adam, "Amanda?" dedi. Oturmak zorunda kaldım, havlu belime düştü, elim göğsümdeydi, ıslak saçımdan sular akıyordu. "Evet," dedim neredeyse duyulmayan bir sesle. Boğazımı temizleyip, "Evet, benim," diye tekrarladım. "Merhaba, Amanda," dedi. "Kimsiniz?" diye sordum. "Beni unuttun mu?" İçimden adınızı geçirdim. Bayıldım,

bedenim bir yana, ahize öbür yana gitti, son anda tuttum. Bir sonraki cümlemi toparlamaya çalışırken, 'Sonunda, sonunda, sonunda,' diye düşündüm. "Orada mısın Amanda? Beni hatırlamıyor musun?" diye sordu tekrar. "Evet, evet, elbette," dedim ve derin bir nefes aldım, "sesini tanımadım, affedersin." Doğruydu, bu sesi tanımıyordum ama aradan çok zaman geçmişti. Her koşulda genç birinin sesine benziyordu. "Ah," dedi, "Beni hiç düşündün mü?" Zaman kazanmak için güldüm, havluyu yukarı çektim, terlediğimi sandım ama aslında ıslaklığın nedeni saçımdaki suyun akmasıydı. Ne yapacağımı bilmiyordum, ağırbaşlı mı davranmalı yoksa hiç çekinmeden ne hissediyorsam söylemeli miydim? "Evet," dedim. "Evet, ne?" diye sordu. O an sanki kendini koyuveren bir kahkaha, fısıltılar ve sonra bir kahkaha daha duydum. "Alo?" dedim boğulurcasına. "Amanda, beni hiç düşündün mü?" diye sordu tekrar ve ardından bir kez daha, sadece o an bana çok tanıdık gelen kahkahalar duyuldu. "Juan Pedro?" diye sordum, "Juan Roberto?" İsimlerini söylememle telefonu kapatmaları bir oldu.

O sümüklülere, telefonu kapamalarına rağmen söylediğim şeyleri tahmin bile edemezsiniz, çünkü sadece iyi yanımı gördünüz. Ve o gün okuldan döndükten sonra söylediklerimi. Camdan, "Sizi öldüreceğim," diye bağırdım; Jennifer gelinceye dek bahçede saklandılar. O denli dağılmıştım ki bana kanyak içirmek zorunda kaldılar ve ilk yudumdan sonra teselli edilemez bir şekilde ağlamaya başladım. Jennifer ikizlerin şakasının beni neden bu kadar etkilediğini öğrenmek istiyordu. Ne diyebilirdim ki? Her ne kadar o gün sır olmaktan biraz çıksa da bu benim sırrımdı. Jennifer, lafı dolandırmadan, "Kimden telefon bekliyorsun, Amanda?" diye sordu. Belki içinde bir yudum kalmıştır umuduyla kadehi yeniden kafama diktim. "Bir tane daha ister misin?" diye sordu Jennifer, "Evet," dedim. Hâlâ benden cevap bekliyordu. "Önemli bir şey değil," dedim. "Öyle gözükmüyor," dedi ve geleneksel vaazlarından birini verdi. "Bahçeye bile çıkmıyorsun Amanda, güneş görmüyor-

sun, odandan dışarı adım atmıyorsun, içimizde tek okuyan sensin ama şu haline bir bak, aklını kullanmıyorsun, yeteneklerini ya da alışkanlıklarını da öyle, hayat dolusun ama kendini içeri kapamayı seçiyorsun."

"Hayat dolu," dedi kız kardeşim ve ben sözlerini tekrarladım, "Hayat dolu mu dedin? Kaç yaşında olduğumu biliyor musun?" "Tabii ki biliyorum, önünde hâlâ upuzun bir hayat var," diye cevapladı. Haklıydı, sorun benim yaşım değil, sevgili, sizinki. Siz böylesi genç olmasaydınız ben böylesi iğrenç bir şekilde yaşlı olmayacaktım.

Jennifer her zamanki laflarına devam etti ve yüzüme vurduğu her şey sizin suçunuzdu, lanet olası, sizin suçunuz. İkizlerin bana yaptığı şakanın bile sorumlusu sizsiniz. Sözünüzü tutmadığınız için telefonunuzu bekliyorum ve ikizler böylece bana sataşacak bir şey buluyorlar. Daha sonra özür dilediklerinde bile kendimi kötü hissettim. Onlara burada özür dileyecek biri varsa onun siz olduğunu söylemek istedim; felaketin yaratıcısı.

Ama hayır, siz kendinizden gayet memnun bir şekilde ortalıkta dolanıyor, röportajlar yapıyor, arlanmaz aktrislerle caka satıyorsunuz, bense şakalara katlanıyor, bu evde çürüyorum, her kanalı hızlı hızlı geçip sizi arar, acaba ne yaptığınızı anlayacak mıyım diye bakınır, kanal geçişlerinde sizi görmeyi beklerken başım dönüyor. Şayet ağlamaya devam edeceksem açık ve net bir sebepten dolayı olsun. Daha fazla aldatmaca, hayal, telefon barındırmasın içinde. Madem cesaretinizi toplayıp bana bir açıklama yapmıyorsunuz, en azından kamera karşısına geçin de neler olup bittiğine dair az çok akıl yürütebileyim.

Gerçi her gördüğüm şey bana aynı cevabı verecektir. Belki sizi tekrar görsem hiçbir şey değişmeyecektir. Sizi görmemle felaket büyür. Yara kanar. Hastanın durumu ciddileşir. Benimle dalga geçen ikizler değildi. Dalga dışında hiçbir şey vermediğimi söyleyen ses karnınızdan geliyordu.

Dalga geçilen,
Amanda

Jennifer yaralı elini tuzlu suya sokup şiş ve hissiz parmaklarını oynattı. Üçünde Álvaro'nun diş izleri vardı. Diğer eliyle izlere dokundu. Başparmağının tırnağı kırılmıştı. Dikkatle baktı; ucunda sanki kan vardı. Álvaro'nun kanı.

Ilık suda o akşamın kan, tükürük, tırnak, deri ve dudak izlerinin hatıralarıyla oynadı. Annesi onu; mutfak masasına dirseklerini dayamış, düşünceli buldu; tek eli bardağın içindeydi. Tek kelime etmedi.

Álvaro onu sakince ısırmıştı. Kadın diline dokunmuş, tükürüğünü bulaştırmış ve defalarca dudağını hissetmişti. Hepsi onun elindeydi.

Bağırmayı bırakıp sessizce mücadeleye koyuldular, gözleriyle, 'Beni bırakırsan ben de seni bırakırım,' diyorlardı ama hiçbiri ilk adımı atmaya cesaret etmedi, yüzlerinde daha çok acı ifadesi vardı. Ta ki Álvaro ısırmayı ve Jennifer onun çenesini bırakıncaya dek. Beton bir banka yan yana oturdular, sanki içinde kendilerinin ve ölümün seyahat ettiği bir arabanın, bir uçağın yahut bir trenin içinden sağ kurtulan iki kişi gibi şaşkın. Hareketlerine neden olan davranışların parçalarını zihinlerinde bulamıyorlardı. Bir şeylerin ters gittiğini biliyorlardı ama yine de gidiyorlardı işte.

Álvaro nihayet bir sigara yakmaya karar verinceye dek Benson & Hedges paketini elinde tuttu. Jennifer, "Gördünüz mü, istiyorsunuz işte," dedi. Álvaro, "Mesele istemek değil, anlamak," dedi. Sigarayı yaktıktan sonra, "Git ve elini soğuk suya

tut," dedi. "Böyle tercih ediyorum," dedi Jennifer. "Nasıl?" "Böyle." Álvaro ısrar etmedi, sonra durumun farkına vardığında, "Kusura bakma," diyerek kutuyu uzattı. Kadın başını iki yana salladı. Adam, "O kadar uzun zamandır yalnızım ki teklif etmek nedir unuttum," dedi. "Bunları teklif etmesen daha iyi," dedi Jennifer, "çok pahalılar."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Giyecek giysim bile yok diyorum."

"Pek öyle durmuyor, güzel giyiniyorsunuz."

"Elimdekinden faydalanmayı biliyorum."

"Al benden de o kadar."

Jennifer elini tutuyor ve sanki bir eldiven deniyormuş gibi parmaklarını oynatıyordu. Adamın teni yanıyordu ama ne aynaya bakmak ne de Jennifer'a nasıl gözüktüğüne dair bir şey sormak istiyordu. Yaşananları silmekti derdi. "Bu yaşananlar hayatım boyunca başıma gelen en absürd şey," dedi. "Öldürmekten bile absürd mü?" diye sordu Jennifer. "Yani," dedi adam, "o andan bugüne." "Sanırım benim de öyle," diye yanıtladı kadın.

Álvaro hâlâ söylediklerinin yargılanmadığı kanısındaydı. Yine de Jennifer'la konuşamadan duramıyordu çünkü konuştuğunda, sessizliğe oranla, kendini çok daha rahat hissediyordu. "Sadece tek bir an içinde, sahip olduğum her şeyi yitirdim," dedi, "yılda en az iki kez ülke dışına çıkıyordum." "Kulüplere üyeydik, diplomat, hattâ eski başkanlardan oluşan arkadaşlarım vardı, nereye gitsek orada bir parti olurdu. Bunlar, yirmi yaşıma basıncaya dek, bir şekilde bana dokunup içime işledi, hattâ gayet iyi bir yatırımdım, annemin arkadaşları beni kızlarına yakıştırıyordu."

"Çok sevgiliniz oldu mu?"

"Her şey değişmeye başlamadan önce sadece üç tane. O zamanlar, her ne kadar mutluluğun bilincinde olmasam da, hayatımın sonsuza dek öyle süreceğini sanıyordum. Ayrıca sı-

kılıyordum da." Sigarasından son bir nefes aldığında Jennifer, "Zengin olmanın en kötü yanı ne?" diye sordu.

"Zenginlerin arasında yaşamak," dedi Álvaro, ciğerlerindeki tüm dumanı dışarı üflediğinde. "Her zaman sabit bir korku olsa da durum gerçekten kötüleşmeye başlayıncaya dek varlığının farkına varmadım. Yeniden fakir olma, her şeyi kaybetme ve fakirliğe hazırlıklı olmadığımız için hiçbir kaynağımız olmadan hayat mücadelesi verme korkusu bu. Uçuşun ortasında birinin gelip, 'Pilotu kaybettik, uçağı siz devralın,' demesinin ardından etrafa bakınmak, kimseyi, az önce sizinle konuşan kişiyi bile görememek ve hangi koltuğun pilot koltuğu olduğunu bile bilememek gibi bir şey bu, anlıyor musunuz?"

"Hayır. Ben hiç uçağa binmedim."

Álvaro izmariti ayağıyla ezip yeni bir sigara yaktı. Jennifer ayağa kalktı, hareket edesi vardı. Álvaro onu izledi. Birbirlerine bakmadan, gözlerini çevrede dolaştırarak yavaşça yürüdüler. Álvaro konuşmaya devam etti, "Yıkım kapına dayandığında sanki çürümeye başlamışsın gibi herkes sana şüpheyle bakar. İşte aynen böyle oldu."

"Burada ne yiyorsunuz?"

"Efendim?"

"Ne yiyorsunuz? Size ne veriyorlar?"

Álvaro, Jennifer'a baktı. "Yemeği dert etmiyorum," dedi, "uzun zamandır umurumda değil." "Uzun yıllar boyunca berbat yemekler yiyeceksiniz," dedi Jennifer. "Beni bekleyen her şey berbat," diye karşılık verdi adam. Gözü yaşlı, sevinçli, huysuz, ziyaretçilerden ve bir avlunun içine tıkılmış tüm ruh hallerinden kaçınarak gezindiler.

Bir süre sonra Álvaro cesaretini toplayıp, "İki haftaya mahkeme başlıyor," dedi. "Biliyorum," diye karşılık verdi Jennifer. "Gitmek istemiyorsanız gitmek zorunda değilsiniz," dedi adam, "zaten kısa sürecek, suçumu itiraf edeceğim ve bitecek, hepsi bu." Jennifer ona bakıp, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Beni yanlış anlama Jennifer, demek istediğim daha ötesine ihtiyaç duyulmayacağı, bana verilen tüm cezaları kabul edeceğim."

"Uzun yıllar verecekler."

"Yeterince uzun olmayacaktır."

"Bunu benim söylemem gerek, sizin değil."

"Ama ben söylüyorum."

Avluyu dördüncü kez turlarlarken Jennifer saate baktı. Adam durumu anladı. Bir sigara daha içmek istedi ama utandı. "Size bir şey sorma hakkım olmadığını biliyorum ama," dedi, "haftaya tekrar gelecek misiniz?" Jennifer başını kaldırıp görkemli mavide toz parçaları gibi süzülen bulutlara baktı. "Bilmiyorum," dedi, "şimdiden planlayamam." Gözlerini gökten ayırmadan, "Ne yaptığımı düşünmeye başlarsam onu yapmayı bırakabilirim," diye ekledi ve sonra Álvaro'ya bakarak, "bilmiyorum," diye yineledi.

Evde bir kez daha bulanık suyla yaralı elini buluşturdu. Sanki porselen bir eli kurular gibi büyük bir özenle kuruladı elini. Durup bir kez daha parmaklarındaki diş izlerine baktı. Elini burnuna götürdüğünde tuz kokusu aldı. Daha sonra dudaklarına değdirip gözlerini kapadı. Her gün nasıl ağlıyorsa yine öyle ağladı; gözyaşlarının boynundan aşağı süzülmesine izin verdi. Annesi oradan geçerken Jennifer'ı gördü, yanına oturup onunla ağlamak istedi ama yalnızca iç geçirmekle yetinip yürümeye devam etti.

Tanıdık birileri aracılığıyla Senatör Orrego'nun kulağına ikizlerin hikâyesi gelmişti, arkadaşının arkadaşı Juan Roberto ve Juan Pedro'nun doğaüstü güçleri sayesinde piyango kazanan birini tanıyordu. Senatör hanım sonunda Jennifer'a kadar ulaşıp, "İkizlere çok acil ihtiyacım var," dedi. Jennifer, "Başka bir şey söylemeyin sayın senatör, size hizmet etmek görevimiz," dedi. "Ve ben," dedi senatör, "ülkeye hizmet edebilmek için bir mucizeye ihtiyaç duyuyorum."

"Elimizden geleni yaparız ama mucize beklemeyin doktor hanım."

"Sorun değil. Yarım milyon dolar yeterli."

Jennifer güldüğünde Senatör Orrego, "Gülmeyin," dedi, "ciddiyim." Jennifer özür dileyip prosedürle ilgili bir iki detay anlattı. Sonucu öğrenmeden para ödeme fikri senatörün hoşuna gitmedi. "Sonuçlardan komisyon alıyoruz, doktor hanım." "Evet ama şimdi tüm bu evrak çantası meselesi yüzünden çok zor durumdayım." "Hangi evrak çantası meselesi doktor hanım?" "Haberleri görmedin mi Jennifer? Gazeteciler beni delirtecek, sizi bir an önce görmem gerekiyor." "Tabii, doktor, söyleyin ne zaman gelelim?" "Hayır, hayır, buraya gelmeyi aklınızdan bile geçirmeyin, en iyisi ben sizin evinize geleyim." "Evimize mi?" "Evet, Jennifer ve inan bana, ciddiyim; bir mucizeye ihtiyacım var."

Jennifer herkesi bir araya toplayıp, "O bir senatör, nerelere ulaştığımızın farkındasınız, değil mi? Bu kez hata yapamayız,

randevu burada, evi toplamamız gerek," dedi. Çok heyecanlıydı ve ziyarete daha iki gün olmasına rağmen emirler yağdırmaya başladı.

Jennifer, Leticia'yla özel olarak görüştü; ondan bir ricası olacaktı. "Leticia, rahip geldiğinde yaşananların tekrarlanmasını istemiyorum." "Ne diyorsun?" "Skandal istemiyorum, Leti, o gün Noelito'nun neler yaptığını anımsa." "Onun suçu değildi, Jennifer." "Biliyorum ama senatör hanımla yapacağımız bu buluşma bir dönüm noktası, herhangi bir şekilde dikkat dağınıklığı yaşansın istemiyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Onu işe götürebilir misin?"

"Sorun ne Jennifer? Her gün zaten benimle geliyor, onu burada kiminle bırakabilirim ki? Oğullarınla mı? Amanda'yla mı?" Jennifer ona sesini alçaltmasını işaret etti. "Sadece o gün sorun çıksın istemiyorum," dedi, "Senatör Orrego çok önemli bir kadın." Leticia yüzünü buruşturup, "Benimle ilgili bir sorun çıkmayacak," dedi.

Ziyaret günü Jennifer, Amanda'ya, "Odandan dışarı çıkman gerekmiyor," dedi. "Onu görmek istiyorum," diye cevap verdi Amanda, "daha önce hiçbir politikacıyı yüz yüze görme şansım olmadı." "Tuhaf bir yanı yok, hepimiz gibi bir kadın işte, en iyisi odanda kalman." Álvaro'ya da benzer bir şeyler söyledi, "Sen de burada kal, aşağı inmene gerek yok, çocuklar seansta olacaklar, ah, bir de çok sigara içmemeye çalış, karşı olup olmadığını bilmiyoruz." Álvaro, "Sigara dumanı aşağı inmez, yukarı çıkar," diye karşılık verdi. "Ama kokunun yönü yoktur," dedi Jennifer, "en azından camı aç." "Her zaman açıyorum zaten." "O zaman bugün daha çok aç." "Bu kadın hiçbir şey kazanamayacak, göreceksin," dedi Álvaro. "Sen ne biliyorsun ki?" diye itiraz etti Jennifer, "felaket tellallığı yapma." Álvaro, bir duman bulutunun ardından, "Politikanın içinde ve bu kendi kendine bir felaket tellallığı," dedi.

Senatör Orrego beklenilenden bir saat geç geldi. Kurşungeçirmez, siyah camlı arabasından indi, iki adam ona bahçe kapısına kadar eşlik etti. Kısa boyluydu, açık sarı boyalı saçları, devasa göğüsleri vardı, göğüsleri o kadar büyüktü ki sanki kadın iki adım arkadan geliyor gibiydi. Siyah güneş gözlükleri takmıştı, dizden yukarıda, dar bir elbise giymişti. Jennifer kapıyı açtı, onu güler yüzlü selamlamalarla karşıladı, senatör göğüslerinin ardından içeri girdi, korumaları onları takip etti.

Salon yarı karanlıktı, ikizler, sanki birer mum bebek gibi, birbirinin aynı iki sandalyeye oturmuş bekliyordu. Senatör, karanlığa rağmen gözlüklerini çıkarmadı. Koltuğa oturdu ve Jennifer ona prosedürü anlatmaya başladı ama bir telefon sesi sözünü yarıda kesti. Senatör cep telefonu arayışıyla çantasının altını üstüne getirdi. "Evet?" diye cevap verdi ve ayağa kalkıp kendine bir köşe arandı. "Evet, Bay Mariano, evet bayım, hayır bayım, çantayı ben açıp parayı kendi ellerimle saydım, yalnızca yüz bin Bay Mariano, orada sizin adamlarınız vardı, benim adamlarım hiçbir şeye elini sürmedi, çok tuhaf, bayım, Bay Mariano benimle böyle konuşmayın, bakın, bakın, tam da onunla ilgileniyorum, evet, evet, isterseniz, Bay Mariano, pekala, tamam, iyi günler Bay Mariano." Senatör yerine geri dönüp, "Nerede kalmıştık?" dedi.

İkizler suskundu ama Juan Roberto oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Başlasak iyi olur," dedi Jennifer ve senatörden, çok nazik bir şekilde, telefonunu kapamasını istedi. "Gerek yok, bizi daha fazla rahatsız etmeyecekler." Yarım dakika sonra, tam ikizler gözlerini kapayıp derin bir nefes almışken senatörün telefonu yeniden çaldı. "Ben açarım!" diye bağırdı Amanda üst kattan. İkizler gözlerini açıp güldüler, Jennifer onları susturdu. "Evet?" dedi senatör, "Bakın, beni daha fazla rahatsız etmeyin, şu anda çok meşgulüm, hayır, hayır o lanet çanta hakkında hiçbir şey bilmiyorum, hayır, Mariano falan tanımıyorum ben, bırakın da kanunlarımı uygulayayım, tabii ki

kampanyama devam edeceğim, vicdanım gayet rahat, benim hayatım açık bir kitap, bakın, şimdi sizinle ilgilenemem, hayır, hayır, hayır, kapatmam gerek, hoşça kalın." Senatörün bedeni, sanki bir titreme nöbetine tutulmuşçasına sarsıldı. "Gazeteciler," dedi.

Jennifer, hiç bozuntuya vermeden, aynı sahneyi yeniden canlandırmaya çalıştı. Gülümseyen ikizleri ciddiyete davet edip bir kez daha senatörden telefonunu kapamasını istedi. "En azından titreşime alın, doktor hanım."

"Merak etme, Jennifer."

Senatör sanki bir haç tutuyormuş da dua edecekmiş gibi telefonu iki elinin arasına aldı. Jennifer ikizlere, "Odaklanın çocuklar, artık başlıyoruz," dedi. "Hayır," dedi Senatör Orrego, "bir dakika bekleyin." "Ne oldu doktor?" Senatör korumalarına dışarıda beklemelerini söyledi. Onlar çıkar çıkmaz Jennifer'a, "Bu bir ölüm kalım meselesi, sadece politik ölümden değil, aynı zamanda fiziksel ölümden bahsediyorum," dedi. "Çok paraya ihtiyacım var, Jennifer, çok ve onu nasıl elde edeceğimi bilemiyorum. Herhangi bir piyango kazanmak işimi görmüyor, en büyüğüne, Loto'ya ihtiyacım var; o yirmi yedi milyara."

"Doktor hanım..."

"Hayır, Jennifer, beni bir senatör, bu nankör hayatını politikaya adamış bir kadın olarak görme. Bana oğullarınızın ihtiyaç duyduğu anne gibi yaklaş, beni böyle görün çocuklar."

Siyah gözlüklerin ardında Senatör Orrego'nun yüzünde şiş yanaklarına yavaşça süzülen iki damla yaş belirdi. Çantasından bir kâğıt mendil çıkarıp burnunu sildikten sonra sözlerine devam etti: "Buraya ticaret yapmaya gelmedim, bu adaletsizlik denizinde siz bir kurtuluş tahtası gibi belirdiğiniz için geldim. Batmama izin vermeyin, lütfen," diyerek durumu özetledi.

Jennifer ve ikizler sessizce birbirlerine baktılar. Juan Pedro ve Juan Roberto kendi aralarında bakışıp gözlerini kapadılar. Ellerini kalçalarına koyup aynı anda nefes alıp vermeye baş-

ladılar. Senatör Orrego, ikizlerin meleksi bir ses tonuyla eşzamanlı, "Altı, on dört, on iki, üç..." diye lafa girdiği an, donuk bir ışığın devasa göğsünü delip geçtiğini hissetti.

Bildikleri tek rakam altı oldu. Senatör Orrego yasadışı yollardan zengin olmaktan, sahtekarlıktan ve suça teşebbüsten altı yıl hapis cezasına çarptırıldı.

On beş dakika oldu ve hâlâ hayattayım. Belki de ölü olduğumuz halde sadece alışkanlıktan dolayı yaşadığımızı zannediyoruz. Tıpkı döküldükleri sınırlara saygı göstermeyen ve güçlerini iç denizlere sürükleyen nehirler gibi. Belki de hayat bu şekilde, aslında öbür tarafta olmam gerekirken hâlâ bu tarafta olduğuma beni inandırarak, ölümün topraklarına giriyordur. Baktığım saat, soluduğum hava, Noelito'nun ılıklığı birer illüzyon olabilir pekala.

Hayır, kesinlikle hâlâ hayattayım, ölümden sonra his yoktur, adımlarınızı geri alacak dönüşler yoktur, intihar eden ruhlar bu dünyada af arayışıyla dolanmazlar. Hepsi ölümü inkâr etmek için uydurulmuş bahanelerdir.

Ne kadar da ilham dolusun, Leticia. Felsefe ve Diller Bölümü'nden o çocukla takıldığın zamanlardan bir şeyler kapmışsın. Manuel J. miydi? Evet, zavallının adı buydu. Neden 'zavallı'? Öncekilerle aynı kaderi paylaştığı için mi? Evet ama aslında ben hayatımı değiştirmek istiyordum, radikal bir değişiklik yapmak, hiçbir işe yaramayan o mafyatik projeleri unutmak ve saygın bir tip bulmak. Pekala, onu ben bulmadım, kimse Manuel J. gibi birini arayıp da bulmaz. Değişmek istiyordum, alçalmak değil. Aklımdan bir yöneticiyi, bir mimarı, hattâ bir avukatı geçiriyordum, Felsefe ve Diller Bölümü öğrencisinden çok daha kişiliği oturmuş birini. Üstelik bir de beni annemin evinden tamamen kurtaracak bir adam istiyordum. Fakat gel gör ki Manuel J.'ye rastladım.

Onunla bir ilişki yaşamayı düşünmüyordum, onu sohbet edip yakınacak bir arkadaş, biz kadınların yatmak istemediğimiz insanlar için kendi aramızda dediği gibi, "bir kız arkadaş" olarak görüyordum. Her ne kadar daha önce birlikte olduğum erkeklere benzemese de Manuel J.'nin başka bir gücü vardı; kelimelerde enfes bir yetkiye sahipti.

Evin yakınlarındaki bir parka gidiyor, güneşlenmek ve düşünmek üzere kendimi çimlere atıyordum. Düşünmek mi dedin Leticia? Evet ve ailemden uzaklaşmak. Bir sabah Manuel J. belirdi ve bir şeyler okumak üzere yanı başıma oturuverdi. Bana baktı ve olduğu yerden bir aşk dizesi okudu. Bunu bize okulda öğrettikleri gibi ezbere şiir okuyormuş gibi yapmadı, sözcüklerini o kadar akıcı ve canlı bir şekilde söyledi ki, dile getirdikleri, parktaki çeşmeden akan suya karıştı. On dakika sonra artık birlikte oturuyorduk ve kulağıma tatlı sözler fısıldıyordu. Sonunda derse geciktiği için aceleyle kalkıp gidinceye dek sabahın geri kalanını onunla geçirdim; hikâyelerini dinledim, iltifatlarının tadını çıkardım.

Her koşulda The Bunker'a gitmeye devam ettim. Bir seferinde Manuel J.'ye benimle gelmesini teklif ettim, güldü ve bir disko faresi olmadığını söyledi. Kapıya kadar bana eşlik ediyor, sonra arkadaşlarıyla bira içip başka dünyalardan konuşmaya gidiyordu. Manuel J.'nin arabası, motoru ya da taksi tutacak parası yoktu ama güzel bir gülümsemesi vardı.

Her gün parkın aynı köşesinde buluşuyorduk. Sadece yağmurlu günlerde gitmiyordum ama Manuel J.'nin yağmurun altında da beni beklediğini biliyordum. Ayrıntıları ve sırlarıyla ona hayatımı anlattım. Hayatımda ilk ve son kez hiçbir şey saklamadan yaşamanın rahatlığını hissettim. Fakat bir akşam öpüştük ve Manuel J. âşık oldu.

Bir başka itiraf gecesinde, içilen sayısız biranın ardından, ona sadece ruhumu değil, bedenimi de açtım ve Manuel J. içeri tüm dönemeçleri bilerek girdi. Bununla beraber sonrasında

hüzünlendi ve bana, "Soyunduğumuz zaman başka bir çıplaklığı örtüyorduk; tek bir giysi bile çıkarmadan elde etmiş olduğumuzu," dedi.

Daha sonra yatağımdayken Manuel J.'nin ne demek istediğini anladım; seks, belden aşağısında özgür kıldığını, belden yukarısında zindana kapatır. Amanda kendi yatağından bana seslediğinde işte bu zincirlerle boğuşuyordum. Uyuduğunu sanmıştım ama sesi gayet canlıydı. Kimbilir ne düşünüyordu, damdan düşer gibi, "Leti, öpücüklerin tadı nasıl?" diye sordu. "Başka," dedim ve otuz yaşma basmak üzereyken kimseyle öpüşmemiş olduğu fikri canımı yaktı. Şimdi kendisini bir yığın sorundan kurtarmış olduğu kanaatindeyim.

Bana bir hikâye anlatacağını söylediğinde iç geçirdim çünkü sadece uyumak istiyordum. Bir adamın sevgilisinden onu öpücüklere boğmasını, sanki o gecenin son geceleriymiş gibi öpüşmelerini istediğini anlattı. Sırtım Amanda'ya dönüktü ama sanırım yataktan kalkıp oturdu. Anlatmaya devam etti: Adam kadına çok yakın olmak, gözlerinin içine bakmak istiyormuş çünkü belki ertesi sabah kendisi çok uzaklarda olabilirmiş, dolayısıyla kadına onu uzun uzun öpmesi için bir kez daha yalvarmış. Amanda'ya herkesi uyandıracaksın dediğimde hıçkırıklara boğuldu. Ne olduğunu sorduğumda kadının adamı öpmesiyle gözyaşlarına boğulduğunu çünkü son defa öpüşüyor olduklarını hissettiğini söyledi. Amanda'dan hikâyenin geri kalanını ertesi güne bırakmasını istedim. Dinlemedi ve ertesi gün kadın uyandığında neler olduğuna dair bir fikrim olup olmadığını sordu. "Evet," dedim, hikâyesinin sonu tüm hikâyelerinin sonu gibiydi herhalde: "Adam onu sonsuza dek bıraktı." Amanda, "Hayır," dedi, "aşk her zaman bir cehennem değildir. Bu kez öyle olmadı Leti, kadın gözlerini açtı ve adam hâlâ yanındaydı. Böylece kadın onu öperek, gülerek uyandırdı. Artık korkmadan öpebiliyordu sevgilisini."

Manuel J.'yi düşündüm. Onunla yaşadığımız gece de fark-

lıydı. Diğerlerinden farklı olarak onunla büyülü sözcükleri nedeniyle yatağa girmiştim ve seviştikten sonra benimle hâlâ beni baştan çıkardığı kadar büyüleyici konuşmaya devam etmişti. Kendimi bir geçiş noktası gibi hissettirmedi. Beni sözcükleriyle öylesine okşamıştı ki onunla yeniden sevişmek istedim ama Manuel J. hüzünlenmişti bir kere. Bana bir daha birbirimizi asla eskisi gibi görmeyeceğimizi, sevdiğin kişiyle sevişilmemesi gerektiğini söyledi. Zavallı Manuel J.

Asıl zavallı sensin Leticia; sana iyi davranan tek erkeği de anında hayatından çıkardın. Sözcüklerden çok paraya değer verdiğin, Bay Hiç Kimse gibi bir hödüğü içeri almak için onun suratına kapıyı çarptığın için asıl zavallı sensin. İnsan âşık olacağı kişiyi seçemez. Ah, Leticia, ölüm döşeğindeyken bu saçmalıklarla gelme, yalanlarla kendini aklamaya çalışma. Ağlıyor musun? Ne kadar da güzel. Ağla, Leticia, ağla, bir kadının gözyaşları suçu her zaman diğerine atar.

Mahkemede Jennifer hatırladığı pek az şeyi anlattı. Álvaro Jennifer'ı rahatsız etmemelerini istemişti ama savcı prosedürün uygulanabilmesi için yine de savunmasına başvurmuştu. Pek çok kişi konunun gerektirdiği üzere bir dram yaratıp adalet, intikam ve emsal teşkil edecek bir ceza talep etmesini bekliyordu. Jennifer hikâyesini soğukkanlılıkla anlattı ve sadece tek bir kez gözyaşları sözcüklerini boğduğu için ara vermek zorunda kaldı ama sonrasında derin bir nefes alıp yine gücünü topladı. Ardından çekilmek için izin istedi. Ne içeri girerken, ne dışarı çıkarken, ne de savunmasını yaparken Álvaro'ya baktı; sanki adam orada değilmiş gibiydi.

Mahkeme kısa sürdü. Ne bir açıklama yapan ne de kendini haklı çıkarmaya çalışan Álvaro suçlu bulundu. Cezasını duyduğunda sadece gözlerini kapadı. Yapılan hesaba göre hapisten yaşlı bir adam olarak çıkacaktı. Bununla beraber cezaevi dönüş yolunda Álvaro üstünden büyük bir yükün kalktığını hissetti. Bunun aksine, Jennifer sahip olmayı başardığı azıcık sakinliğin de yeniden bir kıyamete dönüştüğünü hissetti ve evde mahkemede yapmadığını yapıp kendini serbest bıraktı. Bağırdı, tekmeler savurdu, yumruklar attı ve kendini yüzüstü yatağa atmadan önce evdekilere, "Bana neler oluyor, bilmiyorum!" diye bağırdı.

Her ne kadar adam gelmesi için bir neden olmadığını düşündüğü halde onu umutsuzca beklese de Jennifer Álvaro'yu ziyaret etmeyi bıraktı. Mahkeme adsız bir ilişkinin mezarı ol-

muştu. Ziyaretler Álvaro'nun vicdanını rahatlatıyor ama aynı zamanda Jennifer'ın öngörülemez tepkileri ruhuna işkence ediyordu. O görüşmelerden geriye kalan tek şey iki paket Benson & Hedges sigarasıydı ama iki hafta içinde onların da biteceğini biliyordu. Öte yandan önünde uzanan hapis yıllarım sindirebilmiş değildi. Hayatının otuz yılını dört duvar arasında nasıl geçireceğini henüz kestiremiyordu. Onlarca yıldır içeride olan arkadaşlarına bakıyor ve "Nasıl yaptılar? Bunu nasıl başardılar?" diyordu. Bir seferinde içlerinden birine sordu ve "Burada zamanın daha yavaş geçtiği bir gerçek ama sonuçta geçiyor," cevabını aldı.

Bir gün, hafta ortasında ziyaretçi bildirisi geldi. Jennifer'dı. Hiç düşünmeden kabul etti; ne söyleyeceğini öğrenmek için bir sonraki pazar gününe kadar sabretmesi gerekiyordu.

"Alın. Herhalde sizde kalmamıştır. Üç paketi elimden aldılar, daha çok rüşvet vermek zorunda kaldım."

O pazar günü, Álvaro, Benson & Hedges'ları kutularına değil de karşısında her zamanki gibi, sanki bir açıklama yapmanın huzursuzluğundan kaçarcasına selamsız sabahsız ve aniden beliriveren Jennifer'a bakarak aldı.

"Ayrıca size yiyecek bir şeyler de getirdim; burada satılan çöplerden yemeyelim artık."

Álvaro Jennifer'ın şeffaf torbanın içinde gösterdiklerine doğru düzgün bakmadı bile. Ne diyeceğini bilemeden kadına bakmaya devam ediyordu. Onu ne kadar görürse söyleyecek o kadar az şeyi oluyordu. Yiyecek bir şeyler getirdiğine göre öğlene kadar kalmayı planlıyordu. Bunun üzerine doğrudan konuya girdi.

"Neden daha önce gelmediniz?"

"Neden gelecekmişim ki?"

"Bugün neden geldiyseniz o yüzden."

"Dedim ya, sigaranızın bitmiş olacağını düşündüm."

"Birkaç tane kaldı. İradeli kullanmaya çalıştım."

"Burada yedi kutu daha var, üçünü aldılar."

"Söylemiştiniz, evet."

"Öyle mi?"

Ziyaret günlerinde sohbet etmekten, ailece yemek yemekten veya hücrelerde eşlerle görüşmekten başka yapılabilecek pek bir şey yoktu ve Álvaro ile Jennifer için üç seçenek de rahatsız ediciydi. Birbirlerine hiçbir şey söylemeden, daha önce yaptıkları gibi, avlunun çevresinde yürümeye koyuldular.

"Mahkemeden aceleyle ayrıldınız."

"Başka ne yapacaktım ki?"

"Cezamın ne olduğunu öğrenmek istemiyor muydunuz?"

"Zaten biliyorum. Az yıl verdiler."

"Hem az hem çok."

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Bir süre sessizce dolandıktan sonra, "Bilmiyorum," dedi Álvaro. "Bir şeyler öğrenebilirim, okuyabilirim, çalışabilirim, bahçeyle ilgilenebilirim, kitap yazabilirim ya da belki de hiçbir şey yapmam, cezamın azaltılması gibi bir şey derdinde değilim." "Bence son kertede olay bu değil," dedi Jennifer, "asıl mesele vakit öldürmek." Adam sessizce yürümeye devam edip, "Benim durumumda suçu öldürmek," dedi. "Affedersin," dedi ve Jennifer'm elindeki yemek dolu poşeti aldı, "farkına varamadım, bırakın ben taşıyayım." "Sizi ziyaret eden başka kimse yok mu?" "Hayır." "Burada olmanız kimsenin umurunda değil mi?" "Kimsem yok ki, olay bu."

"Peki ya aileniz?"

"Yok gibi bir şey. Sahip olduğum tek şey bir baş ağrısından başka bir şey olmayan devasa bir ev; ne kadar ucuza satarsam satayım kimse almak istemiyor ve bana öyle geliyor ki bedavaya versem bile yine alan olmayacak."

Birden bir kadın Jennifer'ın koluna yapıştı. "Ay, canım kızım, epeydir gözükmüyordun, bir şey olmadı ya? Hasta mıydın? Yemek de yemiyorsun ya zaten." Yine sırada tanıştığı o ka-

dındı; ne zaman karşılaşsalar koluna sımsıkı yapışan, mahkûm oğlunu tanıştırmak isteyen ve yemek vermeye çalışan o kadındı. Jennifer isteksizce selamladı ve kadın, Álvaro'yu görür görmez, "Ay, ama bu sizinki, bende oğlumla tanışın diye ısrar edip duruyorum, ne utanç verici, ah bakıyorum da bugün yemek getirmişsiniz, vakti gelmişti zaten, neyse, aç kalırsanız yanıma gelin de Walter'a getirdiğim harika şeylerden yiyin, bak orada, şu üstü çıplak, dans edercesine yürüyen. Gördünüz mü?" Kadın kolunu bıraktı ve Jennifer teşekkür edip fırsattan yararlanarak ondan uzaklaştı. Yürürlerken kadının neden alkışladığını ikisi de anlamadı.

İnsanlar arasında kendilerine bir yer arayıp oturdular. Jennifer torbayı isteyip içini karıştırdı. "Özel bir şey beklemeyin," dedi, "yemek pişirmeyi bilmiyorum, zaten ilgimi de çekmiyor. Sandviç yapmak için bir şeyler aldım, hepsi bu." "Her şeyi sokmanıza izin verdiler mi?" "Hayır, mayonezi aldılar." "Sebep?" "Cam kavanozdaydı." "Hepsi bahane: Canları istediği için aldılar, çünkü kaliteliydi." Jennifer sanki piknik yapıyorlarmış gibi her şeyi dışarı çıkardı. "Ekmeğinizi alıp sandviçinizi yapın," dedi Álvaro'ya. Sonra da, "Peçetelerimi aldılar," diye yakındı.

Konuşmadan yediler. Bitirmek üzereyken Jennifer, "Dudağınızda salça var," dedi. "Nerede?" "Dudağınızın üstünde." Adam bir parmağını dudağının sol tarafına götürdü. "Hayır, öteki tarafta." "Burada mı?" "Hayır, daha yukarıda." Bunun üzerine Jennifer elini adamın dudağına götürdü ama dokunmadan önce durdu ve kendisine 'Ne yapıyorsun?' diye sorarcasına bakan gözlerin içine baktı. Jennifer elektrik kablosuna dokunmak üzereyken pişman olup geri çekilmenin bir faydası olmadığını biliyordu. Parmağını dudakta bir değil, üç kez dolaştırdı ve dördüncüsünde dudağı neredeyse okşadı. Álvaro gözlerini kapadı; hem görmek hem de hissetmek fazla gelmişti. Jennifer parmağıyla Álvaro'nun dudağında dolandı. Álvaro gözlerini açtığında Jennifer'ın gözlerinde yaşlar olduğunu gördü.

Gökyüzünden yağmur boşalmaya başladı ve herkes çığlıklar ve şikayetlerle dört bir yana kaçıştı. Herkes yemeklerini alıp yağmurun dinmesini beklemek üzere avludan ayrıldı. Jennifer ve Álvaro hariç herkes. Yağmur artık bir sağanağa dönüştüğünde Jennifer parmağındaki kan damlası gibi duran salçayı ve elinden akan kırmızılığı gördü. Kendisine bile yabancı gelen bir ses tonuyla, "Álvaro beni hücrene götür," dedi.

"Şu arı kovanını çıkarıp atacak birini bulmak lazım," dedi Jennifer. Bunu o kadar çok söyledi ki, sonunda bıkıp, söylemekten de arı kovanını atma fikrinden de vazgeçti. Bir gün odanın kapısını kapatıp hiç kimsenin içeri girememesi için anahtarı sakladı.

Arı kovanının ikizlerin dikkatini çeken kendine has ve daimi bir gürültüsü vardı. Jennifer arıları rahatsız ettikleri takdirde başlarına gelebilecekler konusunda onları uyardı, ölebileceklerini ya da yeterince şanslılarsa hayatta kalıp birer canavara dönüşebileceklerini söyledi. Bununla beraber ikizler kovana yaklaşmaktan vazgeçmediler. Kapının altından çubuk soktular, sayısız anahtarla kapıyı açmaya çalışıp arı kovanına pencereden bakmayı denediler. Bir seferinde merdiven dayayıp pencereye ulaştılar ama oda yıllardır kapalı kaldığından her yer toz içindeydi ve camdan bakınca içerisi gözükmüyordu. Camı açmayı da denediler ama sürgüyle kapatılmıştı. Aşağıdan merdiveni tutan Juan Roberto ikizine camı kırmasını söyledi. Juan Pedro emin olamadı.

"Annem bizi öldürür."

"Hayır. Birinin taş attığını söyleriz."

Juan Roberto bahçeye bakındı ama bir tane bile büyük taş bulamadı, onun yerine merdiveni cama dayadıkları andan beri onları izleyen ve dinleyen Noelito ile karşılaştı.

"Burada ne yapıyorsun Noelito?"

Noelito eve doğru gitti. "Ne oldu?" diye sordu, Juan Pedro

yukarıdan. "Büyük taş bulamıyorum," dedi diğeri. "Ben aşağı iniyorum." "Neden?" "Çünkü camı ben yukarıdayken kırarsak dışarı çıkıp bana saldırırlar; aşağıdan atmamız daha iyi olur."

İkisi birlikte bakınınca birkaç taş buldular. Cama atmaya başladılar ama ya tutturamadılar ya da taşlar fazla ufak geldi.

"Daha büyük bir şey bulmak lazım."

"Ne yapıyorsunuz?!"

Jennifer, Noelito'nun ardından bahçede belirdi. İkizler birbirlerine baktılar; elleri taş doluydu. "Hiç," dediler aynı anda. Noelito yarım ağızla bir şeyler geveledi: "Taş, cam, merdiven, arılar." "Çok zeki," dedi Juan Pedro öfkeyle, kısık sesle. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu Jennifer, "sizi sokmalarını mı? Buyurun, devam edin ama sizi hastaneye götüreceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz, sizi çürük bir mango gibi yemelerini seyredeceğim." Noelito bir şeyler daha söyledi ama kimse ne dediğini anlamadı. İkizler ellerindeki taşları bıraktı.

"Şu merdiveni de aldığınız yere geri kaldırın!"

Birkaç ay sonra, ikizler, can sıkıntısından her tür çekmeceyi ve dolabı karıştırdıkları bir öğlen Jennifer'ın dolabında teneke bir kutu buldular. İlk biriktirdiği paraları sakladığı kurabiye kutusuydu bu. Kutuyu açtılar ve bir zarfla bir anahtar buldular. Sessizce birbirlerine baktılar. Bu anahtarın hangi kapıyı açtığına dair bir tahmin yürütmelerine gerek yoktu. Sonra zarfı açtılar ve kucağında bir bebek tuttuğu iki fotoğraf buldular. "Annem," dedi Juan Roberto. "İyi de bu bebek neyin nesi?" "Juan olmalı." "Babası nerede?" "Fotoğrafı o çekmiştir." "Hayır. Juan'ın babası yoktu." "Tabii ki vardı, yoksa nasıl doğdu?" "Babası o doğmadan önce gitti." "Niye hiç kimse bundan bahsetmiyor?" "Anahtarı saklayalım."

İkizler arı kovanı odasının kapısını hemen açmadılar; ev kalabalıktı. Jennifer hariç herkes evdeydi. Ama bir ara, koridor boşaldığında biri gözcülük yaptı ve diğeri koşup anahtarı denedi. Kilit açıldı. Birbirlerine gülümseyerek baktılar ve herkes

yattığında geri gelmek üzere sözleştiler.

Ev hiçbir zaman sessiz değildi; geceleri bile. Arı kovanının sesi uzaktan gelen bir motor sesi gibiydi; sanki dünyanın motoruymuşçasına hiç susmuyordu. Gürültü her şeyden önce geliyordu. Bu sese alışmışlardı ve hiçbirini rahatsız etmiyordu. Asıl garipseyecekleri sesin kesilmesi olurdu. İkizler o gece bunu iliklerinde hissediyordu. Saat on ikiyi geçtiğinde yataklarından fırladılar ve ellerinde feņerle, gizlice koridorda ilerlediler. Amanda'nın kapısının altından ışık süzüldüğünü gördüler. Tahtayı gıcırdatmamaya çalışarak parmak ucunda ilerlediler; gerçi eski bir evde tahtalar kendi kendilerine de gıcırdarlar. Aniden bir ses kalplerinin buz kesilmesine neden oldu. Amanda odasında konuşuyordu. "Bana bunu yapma," diyordu, "bir daha gelmeyeceksen beni öldür daha iyi." İkizler hiçbir şey anlamadan birbirlerine baktılar. İçlerinden biri eliyle telefon işareti yaptı ama diğeri başını iki yana sallayıp feneri yerinde duran telefona tuttu. "Lanet olası," diyordu Amanda, "lanet olası yalancı." Sonra ağladığını duydular. Devam işareti yaptılar. Arı kovanı odasının kapısına geldiklerinde biri feneri tuttu, diğeri anahtarı çıkardı. Gerginlikleri hem anahtarın hem de ışığın titremesine neden oldu.

Şüphesiz ağaçlardaki ya da evlerde saçaklardaki arı kovanlarına benzer bir şey göreceklerini sanıyorlardı. Gece olduğu için arıların sakin olacağını varsayıyorlardı ama kapının yarı aralık kaldığı o kısacık saniyelerde fenerin ışığı çatının karanlığında kaybolan devasa bir kütlenin etrafında dolanan bir böcek bulutunu aydınlattı. Arıların fenere doğru uçtuğunu görünce kapıyı kapatıp dehşet içinde odalarına koştular.

Ertesi sabah birbirlerine geri dönme planlarını fısıldadılar ve her şey istedikleri gibi gitti. Jennifer ve Álvaro'nun randevuları vardı, geç döneceklerdi. Amanda odasından sadece telefon çaldığı zaman çıkıyordu. Leticia'nın kemoterapi seansı vardı ve başka çaresi kalmadığından, ikizlerden Noelito'ya bakmalarını istedi.

Odayı havaya uçurma fikirleri öyle birdenbire doğmadı; planlı bir şeydi. Noelito karşılarında belirdiğinde akıllarına geldi. Onu kandırdılar, astronot kıyafeti giydireceklerini ve uzaydaki dev bir canavarı yok etme oyunu oynayacaklarını söylediler. İkizlerden biri, uzay gemisinin kaptanı, astronotun Dünya'nın düşmanını aramak üzere uzaya bırakılması için kapının açılmasını emretti. Diğeri astronotu itti, astronot boşluğa elindeki tek silah olan fenerle girmekten korktu. Onu karanlığa ittikleri gibi kapıyı kapattılar ve beklediler. Birkaç saniye sonra Noelito sanki bir kara delik tarafından yutuluyormuş gibi bağırmaya başladı. İkizler testi geçtiğine karar verinceye dek bağırdı. Kapıyı açtıklarında karşılarında canavarı buldular; onu avlamaya giden küçük astronotu değil.

Hâlâ orada mısın Leticia? Artık parmağını bile kımıldatmıyorsun, göğsün şişmiyor, göz kapaklarının altındaki gözlerini oynatmıyorsun, ağzın yarı aralık. Hayır. Buradayım. Bir ölüye benzesem de hâlâ yaşıyorum, artık bedenimi hissetmiyorum ama dünyayı hâlâ algılayabiliyorum, sokağın, Amanda'nın televizyonunun, perdeye dolanan rüzgarın sesini duyuyorum ve hepsinin ardında derin ve yankılanan bir ses, sanki kulağımı bir deniz kabuğuna dayamışım gibi. Ama saati görmüyorum, zaman kavramımı kaybettim; ne kadardır bu haldeyim, bilmiyorum. On altı dakikadır böylesin, Leticia. On altı dakikadır Tanrı'ya daha yakınsın.

Ne tesadüf; Bay Hiç Kimse ile on altı sene önce tanıştım. Dün gibi geliyor diyemeyeceğim çünkü onunla zaman yavaş ve yoğun geçti; sanki tüm hayatım boyunca Bay Hiç Kimse ile yaşamışım gibiydi. Ayrıldığımız zaman bile sanki her şey aynıydı; ayrıldıktan bir ay sonra hamile olduğumu biliyordum. Ona söylemedim çünkü ayrılmak istiyordum; bıkmıştım.

Her şeyi atladın geçtin, Leticia, her şeyi; tuttun Bay Hiç Kimse ile olan ilişkinin sonundan başladın anlatmaya. Hayatımın en kötü kısmını atladım: Onunla geçen on yılı. Ah, ama bunu şimdi söylüyorsun çünkü başlarda... Her şey ne kadar berbat giderse gitsin başlarda insan her şeyin iyi olduğuna inanır. Ya da bir şeylerin değişeceğine. Ve değişir de... Kötüye doğru. Bay Hiç Kimse ile işlerin iyi gitmesine ihtimal yoktu ama insan hoşlandığı adam hakkında böyle şeyler düşünmez tabii.

Bay Hiç Kimse ile sözde Escobar'ın düzenlediği bir partide tanıştık; işten ayrılacağını, işi devredeceğini biliyordu ama ben ne döndüğünden habersizdim. Beni The Bunker'dan iki arkadaşım davet etti. Onlar çok heyecanlıydılar ama ben pek de havaya girmiş değildim. Beni fark etmesini sağlayacak bir güzellik kraliçesi olmadığıma göre... Bir önemi olmadığını söylediler; benimle ilgileneceğini, karısının çok normal biri olduğunu göreceğimi söylediler.

Devasa bir kamyonla gelip bizi aldılar ve bize opak gözlükler taktırdılar. Sıkılmamamız için elimize bir kanyak şişesi verdiler. Kendinden geçmiş bir yığın insanın olduğu bir çiftliğe vardık. Bir süre sonra o belirdi. Kısa boyluydu, teni parlıyordu. Spor ayakkabı ve kendisine uzun gelen bir kot pantolon giyiyordu. Böyle bir partide spor ayakkabı giymesi beni hayal kırıklığına uğrattı; onu basitleştiriyordu. Arkadaşım onunla tanışmak isteyip istemediğimi sordu. "Evet," dedim ve yanına giderken onun tanışılması imkânsız biri olduğunu düşündüm. Onu bir karısı tanıyordu ve o da partilere gelmiyordu. El sıkışırken elim titriyordu. Onun eli bana yumuşak ama biraz tombul geldi. Yumuşak elli erkekler hoşuma gitmiyordu. Gerçi beni fark etse onu her haliyle, lapa eliyle bile, kabul ederdim. Spor ayakkabılarıyla bile kabul ederdim. En ufak bir tereddüt yaşamadan onunla gider ve bugün dullarından biri olurdum ama Escobar beni fark etmedi.

Havuzun kenarına oturup ayaklarımı suya soktum. Escobar bir güzellik kraliçesiyle geçip giderken suyun içindeki ayaklarımı salladım. Ve tam bir dakika sonra hastalık, veba, kötü şans, talihsizlik, pislik, başka bir deyişle dünyadaki tüm kötülük altmış beş yaşındaki Bay Hiç Kimse'yle birlikte geldi. Benimle ev sahibi gibi konuştu; Escobar'dan daha çok kendine güvenen bir hali ve daha gür bir sesi vardı. Parmak arası terliklerini çıkarıp ayaklarını suya soktu, hattâ bana su sıçratmak üzere ayaklarını salladı. Bana insanlar ve nesneler gösterdi, içki

almaya gitti, geri gelip yeniden oturdu, sigara bulmaya gitti, yanıma döndü ve kolunu omzuma attı. Aradan üç dakika geçmeden bana "Leti" diye seslenmeye başladı, sekizinci dakikada "Leti"nin yerini "Hayatım" aldı, onuncu dakikada beni öpmeye kalktı, on ikincide elimi tuttu, on beşincide kokain içmeyi önerdi, on altıncıda onu öptüm.

Onu hatırlamayı reddediyorum, son saniyelerimi o beyinsizin anılarıyla kirletmeyeceğim. Ha ha, Leticia, bu kadar kolaya kaçma, o senin çocuğunun babası ve kalbine tanıdığın son fırsattı. Ayrıca onunla havalara girdiğini de unutma. Tabancalarıyla kendimi güvende hissediyordum, silahlarını dolduruyordum, hattâ havaya ateş bile ettim. Bay Hiç Kimse havasında olduğunda tabancasını çıkarıyor, tüm rahipleri, papayı, başkanı, hattâ Tanrı'yı öldüreceğini söylüyordu. Ama bir sineği bile öldürmüyor, kokain çekmeye ve kanyak içmeye devam ediyordu. Heyecana kapılan ben, "Evet, evet, haydi, hepsini öldür, yak hepsini," diyor ve sanki benim elimde de bir silah varmış gibi kolumu kaldırıyordum. Kim olduğunu sanıyordun, Leticia? Kirli Harry mi? Eva Perón mu? Che'nin manitası mı? Kimin karısı olduğunu sanıyordun? Hiç kimsenin, Bay Hiç Kimse'nin karısıydım, hepsi bu.

"Çocuk istemiyorum," diyordu çünkü bir görevi, vatana verdiği bir sözü vardı. "Çocuk istemiyorum," diyordu bana devrimci mafya babası çünkü görevi tüm vaktini ona ayırmasını gerektiriyordu ve güya insanlık adına planları vardı. Ama görevi kokain çekmek, üç gün aralıksız içmekti ve görevini anımsadığında kokaine bulanmış parmağıyla tavanı gösterip yeni devrimin pasaportunun bu olduğunu söylüyordu. Bunu uyuşmuş diliyle söylerken ben damağımda dolaştırdığı parmağını emiyordum. Eminim bazıları 'İşte böyle konuşulur kardeşim,' diyordu. Bu bayağılık, bu saçmalık, bu gevezelik, akşamdan kalmalığın ortasında gözlerini açıncaya dek devam ediyordu.

Fakat ders alan biri olmadığımdan, yeni doğmuş Noelito ile yanına gidip insanlık vaazlarını canlandırmaya çalıştım. Bıraktığımdan da kötü bir haldeydi, bir inek gibi homurdanıyordu, burun delikleri kokain doluydu. Buna rağmen ısrarcı davranıp ona Noelito'yu gösterdim, çocuğun kusurlarını fark etmiş olmalı ki onun kendisinden olmadığını söyledi. Orada, Bay Hiç Kimse'nin karşısında ağlamaya başladım. Başka hiç kimsem yoktu, annem uzun zaman önce ölmüştü, kız kardeşlerim hamile olduğumu bile bilmiyordu. Tek yapabildiğim bir fotokopicide işe girmek ve bir insandan çok hayvana benzese de oğlumun bile içinde yaşamaması gereken bir oda tutmak olmuştu. Bay Hiç Kimse çok önemli bir telefon görüşmesi yapacağını söyleyerek beni kapı dışarı etti.

Kapının sesi önce Noelito'yu ardından da rumba ve kabadayılarla geçen hayatıma özlem duyan beni uyandırdı. Gerçekliğe dair yine de bir şüphen kaldıysa onu da ortadan kaldıracak Noelito kollarındaydı işte; tüyler ürperten ciyaklamalarıyla sana, "Leticia, hayat bok gibidir," diyordu.

Hemen her pazar, Álvaro Jennifer'ı avludaki aynı noktada bekledi. Gergin bir şekilde elindeki bir dizi anahtarla oynuyordu. Parmaklıkların arkasında belirdiğini gördüğünde anahtarları cebine koydu ve sonra tekrar çıkardı. Jennifer'ı yanağına bir öpücük kondurarak selamladı ve anahtarları avucuna bıraktı.

"Evimin anahtarları."

"Evinizin burası olduğunu sanıyordum."

"Bir hücre kimsenin evi değildir."

"Önümüzdeki yıllarda sizinki olacak ama."

"Başka bir şeyden konuşalım, Jennifer."

Jennifer avucundaki anahtarlara baktı. "Bunlarla ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu Álvaro'ya. "Kullanmanızı istiyorum." "Anlamadım." "Oraya gitmenizi ve her şeyi bir düzene sokup evi yaşanır kılmanızı istiyorum."

Jennifer başını iki yana salladı. Adam ısrar etti.

"Orada yaşayın."

Jennifer tereddüt etti. Sanki tutunacak bir şey arar gibi elindeki anahtarları sıktı. Doğrudan Álvaro'nun gözlerinin içine baktı. Adam, "Bana böyle bakma, Jennifer, bunun geri dönüşü yok," dedi.

Bir sonraki hafta Jennifer eve gitti. Bahçeyi geçip giriş kapısına giden merdivenlerden çıktı. Taksi şoförü "Burası," demiş ama Jennifer karşı çıkmıştı. Bu kadar büyük bir ev beklemiyordu. Böyle bir mahalle de öyle.

İlk anahtarı deneyemeden anahtarları yere düşürdü. Alıp

hepsini teker teker denemeye başladı ve beşinci deneyişinde kapıyı hangisinin açtığını buldu. Anahtarı sağa sola defalarca çevirdikten sonra sonunda kilidi açtı. Kapıyı, sanki içeride biri varmış gibi, dikkatle itti. Böylece ilk adımı attı. Álvaro evde kimsenin yaşamadığını söylemişti ama Jennifer bir akrabanın ya da evsiz birinin evi istila etmiş olmasından korkuyordu. Çevreye bakmasıyla evde yaşayan tek şeyin yedi aylık bir tozla içeri hapsedilmiş bir zaman dilimi, yahut Álvaro'nun deyimiyle, açlıktan ölmüş bir hayalet olduğunu fark etmesi bir oldu. Jennifer pencerelerden birine gidip hayaleti uzaklaştırmak ve unutulmuş hasarını gözlemlemek üzere perdeyi araladı.

Karşısına çıkan her pencereyi açtı. Salon havasızlıktan kokuyordu ve içeride dolanmaya başlayan hafif rüzgar ekşi havayı dışarı çıkaramadı. Yemek odası tozdan bir örtüyle kaplanmıştı ve Jennifer sekiz sandalyeden ikisinin eksik olduğunu fark etti.

Tüm kapılar kapalıydı. İlki yarı karanlık bir banyoya açılıyordu. Elektrik düğmesine bastı ama klik sesi karanlığın içinde kayboldu. Başka bir kapıya yürüdü ve hayatında gördüğü en büyük mutfağa girdi. Camlardaki pisliğe rağmen içeri ışık huzmeleri süzülüyordu. Mutfak dolaplarını açtı, içinde iki yağlı, kulpsuz tencere bulunan hariç hepsi boştu. Musluğu açtı ama su akmak şöyle dursun hava bile püskürmedi. Çekmeceleri, kutuları, şişeleri açtı. Açtığı her şey boştu, tek bir bardak bile yoktu. Ne bir çatal, ne bir ekmek kırıntısı, ne de tüm bu harabenin ortasında son şeker taneciğinin arayışında bir kaşık.

Jennifer bu evde parlak günlerin yaşandığına inanmakta güçlük çekti. Aşağı katta bir kapı daha açtı ve iki yataklı bir odaya girdi. Perdeyi açmaya çalıştı ama perde rayıyla birlikte düşüp yoğun bir toz bulutu havalandırdı. Dışarıdan gelen ışık göz kamaştırdı. İkinci kata çıktığında her iki tarafı kapılarla dolu geniş bir koridor buldu. Kapılardan birinin ardından şiddetli bir vızıltı duyuluyordu. Jennifer sesin geldiği kapıyı bulunca ya dek hepsine kulağını dayadı. Çok yavaşça, neredeyse

korkarak açtı, yarı şeffaf bir perdeden içeri süzülen azıcık ışık devasa bir arı kovanını aydınlattı. Aceleyle kapıyı kapatıp sakinleşinceye dek kapıya yaslı kaldı.

Diğer kapılar başka odalara, banyolara, gömme dolaplara ve kilerlere açılıyordu. Son olarak daha önce Álvaro'nun annesiyle babasının, sonra Álvaro'nun olmuş olan ve şimdi de kendi kullanacağı büyük bir yatak odasına girdi. Bu odayı yıllar sonra, serbest kaldığında, bir gün onunla paylaşacaktı.

Odadan çıkıp tüm evi baştan dolaştı. Evi başka birinin bedenine girmiş bir hayvan gibi karşıladı. Kabuk başka bir şey, içerdikleri bambaşka bir şeydi. Jennifer dışarının havasını soluma arzusu duydu ve bir pencere arandı. Pencereyi açmaya çalışırken bu evde yaşamamaya karar verdi ama yukarıdan bakıp da neredeyse bir ormana dönüşmüş bahçeyi ve sokaktaki lüks arabaları gördüğünde, rüzgar saçlarını hafif dağıttığında bu ortamda ona Álvaro'nun kendisini dudaklarından öptüğü ve dilinin tadına bakmak istediği anı hatırlatan bir büyü hissetti: Zenginlerin nefesi güzel kokuyordu.

Evden çıkmadan önce alt katta daha önce gözüne çarpmamış bir kapı gördü. Açmaya çalıştı ama kilitliydi. Anahtarları çıkarıp hepsini denedi ve sonunda kilidi açmayı başardı. İçerisi çok karanlık olsa da Jennifer'ın ardından süzülen azıcık ışık, garajın karanlığında tozla kaplı lacivert BMW'nin kaputuna yansıdı. Jennifer kendinden geçti. Kapının pervazına tutunarak yavaşça diz çöktü. Gözleri karanlığa alışınca hurdaya dönmüş arabanın her bir detayını gördü. Kırık cam gözüne ilişti-ğinde hıçkıra hıçkıra ağladı, feryadı evin soğuk duvarlarını bile sızlattı.

Jennifer'ın başına herkesin başına gelenler geldi: Bir gün, yaptığı şeyden yoruldu. "Yıllar geçti," dedi. "Kimbilir bu süre zarfında kaç darbe aldım, kaç saatimi sokakta geçirdim, kaç defa soyguna uğradım, kaç acı icat ettim." Yorgunluk ilk kez galip gelmiyordu, hayatının yarısından çoğunu kurban rolü yaparak geçirmişti ve gırtlağına kadar trajediye bulanmıştı; rol yapa yapa sonunda yalanlarına kendi de inanır olmuştu.

O sabah, başka pek çok sabah olduğu gibi, hayatın yükünü omuzlarında hissetti. Keyfi yerine gelinceye kadar yatakta kalmaya karar verdi, ama hayat üzerindeki çarşafı çekiştirdi; beş dakika sonra aşağı inmiş, ikizlerin kahvaltısını hazırlıyordu. Ev hareket ediyordu. Leticia küfürler savurarak bir yukarı çıkıyor bir aşağı iniyordu; söz konusu Noelito olunca her sabah işler karışıyor ve Leticia fotokopiciye gecikiyordu. Álvaro duvara bakarak ikinci sigarasını tüttürürken sade kahve içiyordu. Yukarıdan Amanda'nın topuklarının sesi duyuluyordu; her ne kadar dışarı çıkmasa da güya alışkanlığını yitirmemek için topuklu ayakkabı giymeye devam ediyordu.

Sabah, herkesin rastlaşabileceği tek andı çünkü günün geri kalanında herkes kendi işine bakıyor ve gece olduğunda da herkes zamanı kendi keyfince geçiriyordu. Birbirlerine rastlıyorlar ama konuşmuyorlardı, kimisi coşkuyla hareket ediyor, diğerleri sıcak çikolata fincanının karşısında yarı uyukluyordu.

Jennifer mutfaktaki televizyonda sıradışı olayların giriş müziği başladığında öfkelendi. Herkes ekrana baktı. Programa Be-

lediye Binası'nda bir patlama olduğu haberiyle ara verildi. Dumanı, ateşi, molozları, ambulansların ve itfaiyelerin ışıklarını gösterdiler. Muhabirin kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Jennifer ayağa kalktı, televizyona yaklaştı ve "Yaralı var mıdır?" diye sordu.

Muhabir muhtemelen yaralılar olduğunu; memurların geç saatlere kadar çalıştığını, burada her zaman sabahın ilk ışıkları belirdiği andan itibaren işlerini halletmek üzere kuyruğa giren insanlar olduğunu söyledi.

"Yaralı var."

Jennifer odasına koştu. Juan Roberto, "Ne oldu? Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Çalışmaya," diye yanıtladı Jennifer.

Yıllardır çalışmıyordu. "Savaş kostümünü" nerede sakladığını bile hatırlamıyordu artık. Dolabın derinliklerinde bulup küçük gelmesi korkusuyla üstüne tuttu ve daha fazla düşünmeden denemeye karar verdi. Şık ama yırtık pırtık bir elbiseydi, her tarafında yanık izleri ve kan lekeleri vardı. Ayrıca bir çift ayakkabı da saklıyordu; biri topuksuzdu, ikisinin de dikişleri sökülmüştü ve üzerlerinde kırmızı boya izleri vardı. Eteğiyle savaşırken, başını kapıdan uzatıp, "Álvaro bana bir taksi çağır!" diye bağırdı.

Elbise artık küçük geliyordu. Çok kilo aldığından değil, kırklı yaşlardan sonra yıllar vücutta yer kapladığından. Aynaya baktığında memnundu: Elbisenin darlığı onu daha da zor durumda gösteriyordu.

Mutfağa döndü. İkizler okula gitmişti. Leticia ile karşılaştı ve kardeşi ona, "Tanrım, Jennifer korkunç gözüküyorsun," dedi, salya sümük ağlayan Noelito'yu sürüklemeye devam etti. "Taksi beş dakikaya geliyor," dedi Álvaro. "Bana yardım et," dedi kadın. "Ne yapayım?" diye sordu adam. "Bilmiyorum, patlamada başıma gelmiş olabilecek herhangi bir şey." Álvaro ona baktı ve kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Bence bu halin bile yeterli," dedi. Jennifer elini alnındaki yaraya gö-

türdükten sonra yanağındaki şişliğe dokundu. "Yeni gibi durmuyorlar," dedi. "Belki de sadece biraz pisliğe ihtiyacın var," dedi adam ve Jennifer'a sormadan içtiği kahveyi yüzüne döktü. Kadın, kocası hayatını kurtarmışçasına, derin bir nefes aldı.

"Benimle gel, Álvaro, çok uzun zamandır bir bombadan sağ kurtulmuyorum." Birkaç blok öteden bir güvenlik çemberi oluşturulmuştu ve taksi daha fazla yaklaşamadı. "Sizi bir hastaneye götürmemi istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu taksi şoförü. Jennifer cevap vermeyip araçtan hızla indi. Álvaro ücreti ödeyip, "O iyi, birazdan kötü olacak," dedi ve taksiciye göz kırptı. Jennifer'a, "Seni karşıda bekliyorum," diyerek uzaklardaki bir kafeyi gösterdi.

Jennifer yıllar önce hissettiği o sıcaklığı yeniden duyumsadı. Sabah olmasına rağmen gece gibiydi. Koku Medellín'de neredeyse ölmek üzere olduğu zamanları anımsattı. Duman, yanıcı madde, barut, et. Solunduğu an kişinin canını yakan insan eti. Meraklı kalabalığı aranıp onlara doğru yalpaladı. Etrafta kameralar ve yıkıntılara doğru giden fotoğrafçılar vardı. Yüzlerce polis, köpekli arama ekibi, hortumlarını kederle fırlatan itfaiyeciler, ateşe düşen sular, doktorlar, ambulanslar, hemşireler vardı. Emirler ve çığlıklar duyuluyordu, hüzünlü haykırışları dinliyordu kulaklar, durmaksızın yanan ışıklar göğün griliğini kırmızıya çalıyor, sirenlerin sesi ortamın çaresizliğini dolduruyordu; dünyanın sonunun bir manzarasıydı bu.

Jennifer durdu. Ayakları gitmiyordu. Sorun tek topuğunun olmayışı değil, insanın cesaretini kıran trajediydi. Orası sakatlar, ölüler ve yanmış insanlarla doluydu. "Artık bunlar bana göre değil." Ağlamak için gerçek sebepleri olan ve gerçekten kanı akan insanlarla, kırmızıya boyanmış bir halde, onlardan biriymiş gibi oturup ağlayan yıllar öncesinin genç Jennifer'ından utandı. Geri dönmek istedi ama birden birileri koluna yapıştı.

"Burada bir yaralı var! Yardım edin! Çabuk!"

Bir sağlık görevlisi sanki Jennifer'ın bayılmasından korkarcasına sımsıkı yapışmıştı koluna. Jennifer açıklamaya çalıştı. "Durun, ben iyiyim." "Çabuk! Sedye getirin!" "Hayır! Ben iyiyim, yürüyebilirim." "Yürüyebilir misiniz?" Başka bir adam yanlarına gelip, "Diğer yaralılarla götürelim," dedi. "Hayır!" diye yalvardı Jennifer. Sağlık görevlisi, "Sinir krizi geçiriyor," dedi. Jennifer ağlamaya başladı; rol kesmiyordu, adamlar onu götürür ve sakin olmasını isterken, gerçekten kontrolden çıkmış bir şekilde ağlıyordu.

Birkaç dakika sonra, başka bir kahve içerken, Álvaro hızla giden bir ambulansın camında Jennifer'ın yüzünü görür gibi oldu.

Eve bir sonraki gidişinde Jennifer etrafı düzenlemeye çalıştı ama yapabileceği pek bir şey yoktu. Musluklardan tek damla su akmıyordu. Mobilyaları örten çarşaflardan birini alıp yemek masasının ve sandalyelerin tozunu aldı ama çarşaf, temizlemek şöyle dursun, iyice kirletiyordu. Avluda bir yer beziyle eski bir süpürge buldu. Mutfağı silmeye başladığında süpürgenin bıraktığı zoraki izlere düşen toz bulutları kalktı.

Üç saat boyunca tozu oradan oraya taşıdı. Odalardan dışarı çıkarmaya, merdivenlerden aşağı indirmeye çalıştı ama sanki toz üreyip çoğalıyordu. Perdeleri çıkarıp yere attı. Yatak çarşaflarını da perdelerin yanına koydu. Dolapları deşip kirli bezleri, kutuları, boş kavanozları ve eski kitapları çıkardı. Klozet kapaklarını kaldırdı; bir tanesinin bulanık suyunda, pislikten dışarı çıkıp kendilerini kurtarmayı becerememiş olan ölü güveler yüzüyordu. Bir diğerinde tüm evdeki tek insan izine rastladı: Solmuş ve taş gibi olmuş, son sıçma şerefine erişen kişi tarafından orada unutulmuş koca bir bok kütlesi. Álvaro? Mümkün değildi, O BMW'den doğruca hapse gitmişti. Jennifer sifonu çekti ama boş rezervuardan sadece bir iç çekme sesi geldi.

Jennifer odadan odaya geçerken telefonu gördü ve çalışıp çalışmadığını kontrol etmek üzere ahizeyi kaldırdı. Her şey kadar ölüydü o da. Evin niye bu kadar boş ama aynı zamanda böylesi faydasız şeylerle dolu olduğunu düşündü. Sanki metrukiyet, harap etmenin yanı sıra, özü de çalıp götürmüştü. Ya da belki de Álvaro'nun bıraktığı her şeyi harap eden bir hırsız vardı gerçekten.

Günün sonunda bir ayna bulup kendine baktı. Ayna kadar pisti. Ellerini büyük bir hassasiyetle karnına götürdü. Toz, saçına, tenine ve giysilerine yapışmıştı. Üstündeki tozu silkelerken kapı çaldı. Annesi ve Amanda olmalıydı; işten ve okuldan çıktıklarında gelip yardım etmeleri konusunda sözleşmişlerdi. Jennifer aşağı inip kapıyı açtığında karşısında tanımadığı bir kadın buldu. Kadın, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Asıl siz kimsiniz?"

"İlk ben sordum."

"Siz cevap verinceye kadar ben de vermiyorum."

Kadın Jennifer'ı şüpheyle süzüyordu ve haksız da sayılmazdı. Jennifer haftalardır çölde kalmış gibi gözüküyordu. Kadın, elindeki kâğıtlarla diğer eline vuruyordu.

"Yan evde yaşıyorum."

"Ah."

Jennifer sağa doğru baktı. Kadın, "Öteki taraf," dedi. Jennifer, "Ben ev sahibiyim," dedi.

"Tabii. Ev sahibi. Bu evin sahibi mi?"

"Álvaro'nun eşiyim."

"Álvaro mu? Tabii. Peki o nerede?"

"Seyahatte."

"Seyahatte? Bunca zamandır mı?"

Jennifer başıyla onayladı. Sabırsızlanmaya başlıyordu. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu kadına.

"Bakın, bunlar Álvaro'nun. Hiçbir zaman evde insan olmadığından bana bıraktılar. Ben de sizin girdiğinizi görünce..."

"Verin, ben kendisine iletirim."

Kadın bir an şüphe etti. Jennifer kâğıtları aldı ve sadece göz ucuyla şöyle bir baktı. Diğeri sessiz kaldı.

"Álvaro'nun evlendiğini bilmiyordum."

"Evet, hanımefendi, bir süre önce evlendik."

"Ya."

Kadın içeriye bakmaya çalıştı ama Jennifer kapıyı hafif aralamakla yetinmişti.

"Peki Álvaro yakında dönüyor mu?"

"Yurtdışında çalışıyor."

"Ya."

Ne kadın gidiyor ne de Jennifer kapıyı kapatıyordu. İkisi de birbirinden şüpheleniyordu. Jennifer, "Her şeyimizi çaldılar," dedi.

"Her şeyinizi mi? Mobilyalar duruyor."

"Geriye bir tek onları bıraktılar. Televizyonları, müzik setini, mutfak aletlerini, tabak çanakları, yemek takımlarını, çarşafları, her şeyi çaldılar..."

"Mobilyaların üzerinde çarşaflar var."

"Onları bıraktılar ama odalardakileri aldılar."

"Ya."

"Belki de buraya sık geldiğiniz için bir şeyler görmüşsünüzdür."

"O kadar da sık gelmiyorum. Kimse buralara gelmiyor. Sadece postacılar."

Jennifer kapı pervazına dayandı. Kâğıtlara yeniden çabucak baktı. "Bu mahallenin daha güvenli olduğunu zannediyordum," dedi. "Eskisi gibi değil," dedi kadın, "ama tehlikeli bir mahalle de değil." "İnsanlara saldırıyorlar mı?" diye sordu Jennifer. "İnsanlara her yerde saldırıyorlar," dedi kadın. Jennifer kapıyı biraz daha açıp dışarı bir adım attı. Kadın hafif şiş karnına baktı.

"Ne kadarlık?"

"Dört aylık."

"Ya. Álvaro'dan mı?"

"Lütfen," diye serzenişte bulundu Jennifer. Kadın, "Burada mı yaşayacaksınız?" diye sorduğunda Jennifer başıyla onayladı. "Ah, o zaman Álvaro da gelecek demektir," diye yorumda bulundu kadın. "Gidip gelecek," dedi Jennifer. Sessizlik hakim olduğunda kadının gitmekten başka çaresi kalmadı; eve son bir bakış attı.

Jennifer onu gözden kaybolunca ya dek bakışlarıyla izledi ve ağızları bir karış açık eve bakan annesiyle Amanda'yı gördü. "Seni kapıda görmeseydik sağa doğru devam edecektik," dedi Amanda. "Bu evde neyin nesi, ne kadar da büyük," dedi annesi. Jennifer kapıyı ardına kadar açıp, "Şimdi pek bir şey yapamayacağız, elektrikler kesik ve hava kararmak üzere," dedi. Annesi elini kızının karnına koyup, "Zaten senin pek bir şey yapmaman gerek. İyi misin?" dedi. Jennifer kapıyı kapatıp, "Bugün ikisinin de hareket ettiğini hissettim," dedi.

Bir pazar sabahı Jennifer herkesi salona topladı. Bu epey zaman aldı. İkizler odalarında televizyon izliyorlar ve programı yarıda bırakmak istemiyorlardı, Amanda mektup yazarken kendi kendine konuşuyordu, Noelito oyuncak bir robotu parçalıyor ve Leticia yataktan kalkacak gücü bulmaya çalışıyordu; kanser onu bir pirana açlığıyla kemiriyordu. Álvaro beyaz duvarın karşısında sigara içiyordu, arı kovanı tavanı delip geçmiş, göğe doğru büyüyordu. Jennifer'a itaat etmeleri uzun sürdü; sayılarla talihini arayan birinin ziyaretini duyuracağını sanıyorlardı. Salondan, "Gelin!" diye bağırıyordu, "bu gecikmenin nedeni ne? Yarım saattir sizi bekliyorum."

Álvaro onu bir koltuğa oturmuş buldu, ayaklarını uzatmıştı ve üzerinde hâlâ pijaması vardı. "Oturma," dedi Jennifer ona, "bana bir kahve daha koy." Yeniden avazı çıktığı kadar bağırdı: "Juan Roberto! Juan Pedro! Leticia! Amanda! Gelin artık, nerede kaldınız?" İkizler gelip koltuğa yerleştiler. Birkaç dakika sonra ürkütücü görüntüsüyle Leticia belirdi. Sadece Amanda eksikti; hızlı topuk sesleri her an aşağı gelecekmiş gibi hissettiriyor ama zaman geçiyor ve Amanda odasında dolanmaya devam ediyordu. Jennifer sabırsızlandı.

"Git onu çağır Juan Roberto, bir dakika daha beklemeyeceğimi söyle."

"Ben Juan Pedro'yum anne."

"Fark etmez. Hemen git ve dediklerimi ilet."

Derken ağlayan Noelito belirdi; Leticia'ya onunla oynaması

için yalvarıyordu. Leticia ondan oyuncaklarını getirip yanına oturmasını istedi. Juan Pedro döndü ve Amanda'nın hazırlandığını, az sonra geleceğini söyledi.

Amanda mor, saten bir elbiseyle belirdi, siyah yüksek topuklu ayakkabılar giymişti, saçında parlak taşlı bir taç vardı ve makyaj yapmıştı. Tek boş koltuğa oturmak üzere salonda yürürken ardında bir parfüm kokusu bıraktı. İkizler birbirlerine bakıp gülmemek için kendilerini zor tuttular. Álvaro sadece göz ucuyla baktı. Leticia onu görmedi bile ve Jennifer, "Bu kadar da süslenmene gerek yoktu, Amanda," dedi. "Hiç dışarı çıkmıyorum," diye cevapladı Amanda, "bu elbiseyi giymek için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm, yıllardır giymiyordum."

"Çok şıksın Amanda teyze."

"Evet teyze."

"Teşekkürler çocuklar."

Jennifer koltuğa yayıldı, ayaklarını indirmeden, "Bugünün günlerden ne olduğunu kimse hatırlamıyor, değil mi?" dedi. "26 Kasım," dedi Juan Roberto. "27," diye düzeltti Jennifer ve "annem öleli on beş yıl oluyor," dedi. Amanda ellerini ağzına götürdü, Leticia derin bir nefes verdi. Amanda, "Aman, Jenni, benim tarihler konusunda nasıl olduğumu biliyorsun," dedi. "Tarihler ve her şey konusunda," dedi Jennifer, "ama sizi buraya toplama nedenim bu değil. Bu sadece basit bir rastlantı; gerçi annemin yukarıdan bu konuşmayı yapmam için bana güç verdiğini de düşünmüyor değilim." "Gizemi bırak," dedi Álvaro.

"Hayır, burada gizem falan yok, burada herkes tek çalışanın ben olduğumu, evi bir tek benim geçindirdiğimi, eksikler için bir tek benim kaygılandığımı biliyor."

"Yine mi aynı hikâye? Ne yaptığını bir kez daha yüzümüze mi vuracaksın?"

"Hayır, Álvaro, bu kez farklı, çünkü bu sonuncu. Artık yeter, tüm günü dışarıda geçirip soğuğa, sıcağa, yağmura katlan-

maktan ve bana saldırılmış gibi yapmaktan bıktım."

"Olay bu değil miydi zaten?"

"Bırak da konuşayım. Olay sadece bana ne olduğu değil, çok daha ciddi bir durum söz konusu: Paramız yok, her şeyi kaybettik, hiçbir şeyimiz kalmadı."

Jennifer sustu, başını koltuğun kenarına dayamış ve gözlerini kapamış olan Leticia hariç herkes şaşkınlık içinde Jennifer'a baktı, Noelito bile. Álvaro bir sigara yakıp, "Her şeyi kaybettik derken ne demek istiyorsun?" diye sordu. Jennifer parmağıyla gözyaşlarını sildikten sonra, "Monsalve beni kandırdı," dedi.

"Monsalve?"

"Monsalve de kim?"

"Bay Monsalve mi?"

"Evet, Monsalve, Monsalve işte. Yoksa tanıdığımız başka bir Monsalve mi var?"

"Sakin ol Jennifer."

Ayaklarını indirip koltuğun kenarlarına doğru uzatarak bacaklarını esnetti. "Pek çok kez Monsalve'nin yanına rakam vermeye gittik," dedi, "iddialı bahisler oynardı, ayrıca çocuklara çok özel davranıyordu, onlara fazlasıyla bağlıydı, öyle değil mi çocuklar?" "Monsalve eşcinsel," dedi Juan Roberto. "Monsalve çok özeldi," diye devam etti Jennifer, "bazen kazanmadığında olay çıkarırdı ama ödül kazandığında ödemelerini her zaman zamanında yapardı, komisyon vermek üzere hemen beni arardı. Bir seferinde bana, kazandığı parayı iyi bir işe yatırdığını söyledi ve beni onunla birlikte yatırım yapmaya davet etti." Jennifer kahvesinden bir yudum alıp, "Soğumuş," dedi. Álvaro, "Ne işi?" diye sordu. Jennifer, "Yatırım fonu gibi bir şeyler," diye kekeledi, "kâr çok yüksek olduğu için bir sürü insanın para yatırdığı bir şeyler." Álvaro, "Bir piramit mi?" diye sordu. Jennifer onaylayıp başını öne eğdi. Álvaro ellerini yüzüne götürdü. Amanda, "O ne?" diye sordu. "Geometrik bir şekil teyze," dedi Juan Pedro, Jennifer başını iki yana salladı ve

boğulmak üzereymişçesine çıkan bir sesle, "Sahtekarlık," dedi.

Álvaro ayağa kalktı ve salonda yürümeye başladı.

"Peki Monsalve'ye ne oldu?"

"Ortadan kayboldu."

"Ne güzel!"

"Daha fazla yapamıyorum," dedi Jennifer, "bırakıyorum, geri çekiliyorum, daha fazla sokağa çıkmıyorum, bir hiç uğruna bir yığın darbe aldım ve şimdi her şey dış kapının dış mandalı, öylesine ve sıradan bir adamın kandırmacası yüzünden bitti gitti." Amanda, "Hiç düşünmedin mi? Bütün erkekler böyledir. Bütün! Tek dertleri kadınları kandırmaktır. Hepsi için böyledir bu," dedi ve Noelito dahil herkes ona baktı, bu hali hepsini şaşırtmıştı. Amanda omuz silkti. İkizlerden biri, "Ne yapacağız anne?" diye sordu. Jennifer yeniden ayaklarını koltuğa koyup kahve fincanını eline aldı ama içmedi. "Artık düşünmek bile istemiyorum," dedi. "Hem kendi adıma hem de sizin adınıza karar verip durmaktan yoruldum." Álvaro konuşmadan önce boğazını temizledi. "Sana daha önce de defalarca söyledim. Bu ev var." Herkes, sanki neredeyse tüm hayatları boyunca içinde yaşadıkları evi ilk defa görüyormuş gibi sağa sola bakındı. Jennifer isteksiz bir şekilde güldü.

"Ev."

Kahve bardağını masaya bırakıp, "Farkında mısınız bilmiyorum ama dökülüyor," dedi, "çatı deliklerle dolu, çatlamayan tek bir duvar bile yok, camların bir kısmı açılmıyor, bir kısmı ise kapanmıyor, boya üflediğin an dökülüyor ve arı kovanı üst katın tamamında bir tehdit oluşturuyor. Ayrıca yedi kişi nerede kalacağız?"

"Beş."

Herkes "Beş" diyen Leticia'ya döndü; ayağa kalkmıştı. "Bizi hesaba katmayın," diye geveledi ve Noelito kendisinden bahsedildiğini göstermek istercesine öfkeli bir şekilde bağırarak kulak zarlarını patlattı. Jennifer ayağa sıçradı, "Beş, altı, yedi,

her neyse! Bir kişinin bile kalacak bir yeri yokken ne fark eder ki?" Amanda ağlamaya başlayıp, "Lütfen Jenni, ev olmaz, ben buradan gidemem," diye yalvardı. "O zaman bir şey yap! Çalış!" diye bağırdı Jennifer ve Amanda elini kulaklarına götürür gibi bir hareket yaptı, "ama burada kalıp da evin üzerine yıkılmasını bekleme!" Sonra Álvaro'nun karşısına geçip, "Sen de," dedi, "en azından içtiğin sigaraların parasını kazan ya da bakıp durduğun duvarları boya." .Noelito yeni bir çığlıkla onları bir kez daha gerdi ve Jennifer çocuğun omuzlarına yapışıp, "Kapa çeneni sümüklü!" diye bağırdı. Leticia insanüstü bir çaba harcayıp oğlunu savunmaya geçti, "Bırak onu, neler olup bittiğinin farkında bile değil," dedi. Jennifer yaşadıkları paniğin bile birebir aynı olduğu çocuklarına baktı ve "Sizler de bir şeyler yapabilirsiniz," dedi, "hayatınızda bir kez olsun Loto'yu ya da bizi bu sorundan kurtaracak başka bir ikramiyeyi kazanacak rakamları tutturun, bu sahtekarlığın içinde gerçek olan bir şey olduğuna inanmamı sağlayın."

Arkasını döndü ve hızla odasına çıktı. Diğer herkes sanki aralarından, bir milim uzaklarından bir mermi geçmiş gibi, öylece solgun kalakaldı. Birbirlerine baktılar ve her biri hâlâ hayatta ve bütün olduğunu test etmek istercesine bedeninin bir yerine dokundu.

Bir delilik yaptığımı söyleyeceklerdir, çaresizliğin gözlerimi kör ettiğini, hastalığın beni korkaklaştırdığını, hayatın yasasını ihlal ettiğimi ve her şeyi on yedi dakikada çözmeye kalkıştığımı. En kolay çıkışı aradığımı söyleme ihtimalleri de var ve ben hiçbir şey kolay değildir, oğlumu da alarak alevler içinde yanan bir tiyatronun acil çıkış kapısından kaçtığımı hayal edin demek için burada olmayacağım.

Kendini haklı çıkar, Leticia, vurdumduymaz biri olmadığını kanıtlamak için altmış saniyen var. İstediklerini söylesinler, umurumda değil, tüm o boş dedikodular başladığında ben ölmüş olacağım, hiçbir şeyi haklı çıkarmaya kalkışmayacağım. En azından bize ne yaptığını anlat Leticia, tüm bu gösteriyi nasıl sonlandırdığını anlat. Pişman değilim, son anda pişman olurum sanmıştım ama hâlâ kararlıyım.

Okumadım, kariyer yapmadım, hayatımın son altı yılını fotokopicide çalışarak geçirdim. Cüretkar, asi, modern ve dünyayı değiştirmek isteyen Leticia sonunda kendini fotokopicide çalışırken buldu. Hattâ daha fena; artık Leticia diye değil de, fotokopici olarak çağrılmaya başlandım. Fotokopici nerede? Fotokopiciyi çağırın. Fotokopiciye kâğıdın bittiğini, tonerin değiştirilmesini söyleyin. Fotokopilere ne oldu? Fotokopici nerede? Eğitimi reddeden, hayatı binalarda değil hayatın kendisinden öğreneceğini söyleyen, ötekileşmeden, politik ilişkilerden ve özgürlükten bahseden kadının yerine, 'Evet bayım, nasıl isterseniz bayım, hemen efendim, nasıl buyurursanız efendim,'

diyen bir kadın geldi. Hiç itiraz etmeden, öfkelenmeden, daha çok bir işim oluşuna minnet duyarak kabul ediyordum. Bir asansöre binmekten bile acizken bir işim vardı sonuçta. Ayrıca Noelito'yu yanımda götürmeme izin vermelerine de minnettardım, pek ortalarda görünmese de yakınlarımdaydı. Böylece ya kâğıt odasında olacak ya da günışığından mahrum kalacaktık. Müşterileri rahatsız edip bağırmadığı sürece yanımda olmasına her zaman izin veriyorlardı. Şartlar her yerde aynıydı: Rahatsız etmesin. Kucağımda onunla bu eve geldiğimde Jennifer kapıyı açtı ve aradan beş dakika geçmeden, "Rahatsız etmesin," dedi.

Noelito'ya hâlâ denizi borçluyum. Ardımda kalan tek borç bu. Denizi görmek istiyordu, televizyonda gördüğü zaman ağzı açık bir şekilde, neredeyse gözünü bile kırpmadan bakıyordu; sanki bir mucizeyi izler gibi. Belki de deniz bir mucizedir. Ne kadar da şiirselsin, Leticia, lafını esirgemiyorsun; son anlarını yaşadığın belli. Hayır, hayır alakası yok, sadece kişinin aradığı şey ölümse asıl şiirsel olan odur.

Onu aradığım söylenemez aslında. İlk o beni aradı, ben sadece karşılaştığımız zaman süreci hızlandırmak istedim.

Noelito'dan sonra başıma daha kötü hiçbir şeyin gelmeyeceğinden emin bir şekilde gittim randevuma. Ama geldi. Doktor tahlil sonuçlarına bakıp kederli bir şekilde bana durumu açıkladı. Bitirdiği zaman, "Hayır, doktor," dedim, "benim hasta bir çocuğum var, tüm hayatı boyunca hasta olacak, ayrıca babası da yok, ona bakacak kimsesi yok, şöyle yapalım doktor, buradan çıkacağım, sonra tekrar içeri gireceğim ve siz bana iyi olduğumu, yanlış sonuçlara baktığınızı söyleyeceksiniz, tamam mı?" Doktor dudaklarını ısırıp başını iki yana salladı. Çıktın mı Leticia? Söylenenlere inanmamak için bu şovu sergilendin mi? Çıktım. Ne sonuçları aldım ne de yardımcısıyla konuştum. Dışarıda bir duvara yaslanıp derin derin nefes aldım. İçeri yeniden girmeyi düşündüm gerçekten de, hakikaten bir yanlış olduğuna inandım ama kımıldayamadım, Noelito doğduğun-

dan beri hiç ağlamadığım gibi ağlamaya başladım, Jennifer'ın yaptığı gibi tüm gücümle başımı duvarlara vurdum ve hıçkıra hıçkıra ağladım, çünkü bana söylenenler oğlumun ölmesinden bile daha kötüydü.

Biraz abartmıyor musun Leticia? Hayır. Ölecek olduğumu ve Noelito'nun kardeşlerimle ya da devlete ait bir kurumda kalacağını bilmek çok daha kötüydü. Bir tedavi vardı ama olasılıklar azdı. Noelito bir sokak köpeğinden bile kötü durumda kalacaktı; sokak köpeği en azından çöplerde kendi yemeğini arayabilecek nitelikteydi. Noelito bir çocuk değil, bir sorundu. Her zaman bir bebek olarak kalacaktı, belki kapasitesi bir hayvandan biraz daha fazlasına yeterdi. Kız kardeşlerim ne hastalığının adını hatırlıyor ne de telaffuz edebiliyorlar. Amanda kendini her şeyden soyutlamış bir şekilde odasında yaşıyordu; Jennifer Noelito'dan sadece onu götürmemi veya saklamamı istediği zamanlarda bahsediyordu; Álvaro hapisten çıktığından beri kendi bakışlarında kaybolmuş bir şekilde yaşıyordu; ikizler onu oyuncak olarak kullanıyorlardı. O zaman geriye ne kalıyordu? Tanrı mı? Ona, Afrika'daki çocuklara baktığı gibi mi bakacaktı? Böyle şeyler söyleme Leticia, birkaç saniye sonra ölüp gideceksin. Bunu söylemenin nesi yanlış? Tanrı'dan vazgeçen kişinin kendisi değildir, Tanrı kişileri bırakır ve beni bırakalı epey zaman oldu.

Son kez Bay Hiç Kimse'yi bulmaya çalıştım. Onu altı yıldır görmüyor ve hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Eski tanıdıkları aradım, bana bir iki ipucu verdiler ve bu beni bir kez daha yıkıma götürdü. Bir yere gittim ve hiçbir şey bulamadım. Sonra var olmayan bir adres aradım. The Bunker'a geri döndüm; adı da sahibi de üç kez değişmişti ama arabalarla ilgilenen ufaklık hâlâ oradaydı ve bana uzun, çok uzun yıllardır Bay Hiç Kimse'yi buralarda görmediğini söyledi. Hakkında son duyduğu şey, uyuşturucudan öldüğüydü. Mafyatik Bay Hiç Kimse'ye ulaşamamıştı.

Tedavim işe yaramadı. Gücümü, saçımı ve kalan sağlığımı kaybettim. Bana aylardan bahsettiler, belki de haftalar dediler. O zaman Noelito adına da karar verdim. O benden çıkmış, her zaman yanımda yaşamıştı ve ben öleceksem o da benimle birlikte ölecekti.

Öz oğlunu mu öldürdün Leticia?

Hayır. Onu bir hayvan olmaktan kurtardım; ölümle insanlığını geri kazanacaktı. Bu yatakta iki beden bulacaklar; televizyon izlerken uyuyakalmış gibi gözüken bir anneyle sarıldığı oğlu. Artık bir kedi gibi ağlayan hasta bir çocuktan bahsetmeyecekler. Yarın ölü bir çocuk hakkında konuşacaklar.

Ona bir gelecek imkânı sunmadın Leticia. Ama bir gelecek yoksa ve gelecek şimdiki zamanın ısıra ısıra yediği bir zaman dilimiyse kimse ona yaklaşamaz. Peki, ya sen Leticia? Senin hakkında ne diyecekler?

Ne oldu? Niye cevap vermiyorsun? Hâlâ burada mısın Leticia?

Hayır, artık değilim. Elimde çocuğumla gidiyorum. Ona burnumuzun dibindeki denizi göstermek istiyorum. Bak Noelito, orada işte. Bu, karanlık bir deniz. Gözlerin gibi. Saçlarım gibi.

TELEFON BEKLEYEN

Sevgili veda,

Evet, biliyorum; size daha önce pek çok kez ebediyen veda ettim ve aradan çok geçmeden yeniden pencerenin karşısına oturup baskın çıkan arzumla kâğıt ve kalem kuşandığımda, size tekrar özlemimi, nefretimi, sevgimi, değersizliğinizi ve beklentilerimi anlatmaya başlıyorum. Vedalarımdaki her 'hoşça kal' sizden önce kim olduğumu hatırlamak adına sizi hayatımdan çıkarma çabasıydı. Şimdiki fark benden uzaklaşanın siz değil ben olmasıdır. Kendimden hiçbir yere gitmeden uzaklaşıyorum çünkü gidecek hiçbir yerim yok; hareket etmeden gidiyorum, kendimden gidiyorum. Başka bir şekilde anlatayım; sadece gitmeyi bırakacağım.

Kız kardeşimin yaptığı gibi planlı ve hesaplı bir şekilde kendimi öldürecek değilim. Ne o kadar soğukkanlıyım ne de hiç düşünmeden böyle bir şey yapacak kadar delikanlı. Cüretkar değilim, hayatım boyunca en riskli hareketim size bulaşmak oldu. Ve bugün yapabildiğim en tehlikeli şey topuklu ayakkabılarla yürümek. Gitmeyi bırakacağım diyordum; bu umarsızlık bana annemin bunca nefes almaktan yorulduğunu söylediği günü anımsatıyor. Bu, bizim için çaba harcamaktan yorgun düştüğü anlamına geliyor. Zaten aynı gece, sefil bir nefesin ardından, öldü. Annem gitmeyi bıraktı.

Belki de kapıma gelen ölüm değildir; beni alıp götürecek olan yaşamdır, bir tüy gibi, bir yaprak gibi, oradan oraya. Bir tırtılın kelebeğe dönüşmesi gibi, hayat bu şekilde içimde canla-

nabilir, bir şafaktan bir şafağa başka birine dönüşebilirim böylece. Ama karşımdakinin ölüm olmasını da umursamam. Bu tarz şeylere karar veren biri değilim ben. Sadece gelen ilk şeyle giderim; ister yaşam ister ölüm.

Aradaki farkı görüyor musun, sevgili? Artık kendimden uzaklaştırdığım siz değilsiniz, benim ve umurumda değil bu kaçışta derimin, ruhumun, kalbimin veya sizin sekiz kez ıslattığınız cinsel organımın çizikler içinde kalması. Bekleyerek geçirdiğim bunca yıl kendimden bir toplama kampı yarattım; hem işkence eden hem de işkence edilendim. Kendimi kurtulmak istediğim zincirlere doluyordum. Çığlık atıyor ama aynı zamanda kendimi susturuyordum. Cellatlığımı sona erdirme zamanım geldi; artık sorun siz değil, benim kendi kendime yaptıklarımdır. Yıkıntıların üstüne oturup her bir parçanın dökülmesini bekleyeceğim ve üzerime bir volkan boşaltmışlar gibi gömeceğim kendimi; bin yıl sonra beni değil, fosilimi bulacaklar.

Yolu takip edip geri gidemem çünkü buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Labirentte iz bırakmadım. Geriye dönüp baktığımda doğrudan size varıyorum ama tünele nasıl girdiğimi hatırlayamıyorum. Sadece her şeyin günler geçip de beni aramayışınız yüzünden hüzünlenmemle başladığını biliyorum. İşte o zaman kara peçeler arasından telefona koşmaya başladım; belki bana buluşalım artık dersiniz diye her zaman şık ve hazırdım. Aradığınız an buluşmalıydık; hiçbir şey o an çıkıp sizi görmeme engel olamazdı. Ama biz çirkinler her zaman hazır ve nazır bir halde bırakılırız, dolayısıyla ben de çirkin ve yaşlı biri olarak sizi karanlıkta bekler bir halde kalakaldım.

Işığı yakmak istediğimde artık araya çoktan elektrik devreleri girmişti bile. Gözlerimi kapatmamla açmam aynı şeydi. Gördüğüm tek şey bir öpücükle sonlanan bakışlardı ve güvelerin yediği bir döşekteki iki bedenle sonuçlanan bir öpücük. Günlerle gecelerin bir farkı yoktu, hafızamı aydınlatan titrek

ampulü anımsıyordum sadece; zarafetten tamamen yoksun bir şekilde tavandan sarkan, gölgesiz, sizi çıplak ve ateşli bir şekilde görme imkânı sunan, beni, şehvetli ve iğrenç kadınlar gibi beceriksiz ve pörsümüş gösteren. Dışarı sarkık dilleriyle 'Sayılı sevişmeler bekliyor seni, yaşlı hayalperest!' diye bağırıyorlar çünkü.

Karanlığım içinde telefon çaldığında bazen bir kıvılcım parlıyordu ve gölgeler arasından cevaplamak üzere koşuyordum ama sizinkinden farklı her ses beni yeniden siyaha boyuyordu. Arzularımı beslemek üzere kendimi okşadığımda da bir ışık parlıyordu. Bunu sizi öldürmek için yapıyordum ama bir kez ateşimi söndürdükten sonra kendimi yeniden yapayalnız hissediyordum.

Böylece hayatımın ne zaman geçip gittiğini sorguladığımda kendi kendime dibe çöktüğün zamanlarda diye cevap veriyorum. Yaşananlara dair basit düşüncelerimde kendimde bulduğum ve kendimden kaçmak üzere bir dayanak noktası olarak kullanacağım bir suç var; ironiye bakın. Sizi herhangi bir acının, kaybın üstünde tutmak gibi bir yüzsüzlük ve duyarsızlıkta bulundum; benim için Leticia'nın ve annemin ölümünden daha önemliydiniz; hattâ tüm savaşlardaki ölümlerden, bu ülkenin sonsuz trajedisinden daha mühimdiniz; sizin beni terk edişiniz dünyanın sefaletinden ve yalanınız da milyonlarca kişinin yok olmak üzere olan bir gezegende yaşadığı aldatmacadan daha ehemmiyetliydi.

Bakın, telefon çalıyor ve ben hâlâ buradayım. Kalkma dürtüsü yaşadım; beklentiden çok alışkanlıktan. Hâlâ buradayım; koşarak gitmedim telefona, bana olmayan bu telefonu bırakalım da başkası cevaplasın. İstediği kadar çalsın, ben açmayacağım. Görünüşe bakılırsa her telefonu ben açtığımdan yine bana bırakmışlar, çalıyor da çalıyor. Çalsın, patlasın, ortalığı kasıp kavursun, ben kılımı kıpırdatmayacağım. Artık çalmıyor, ne oldu size sevgili? Sabrınız yok mu? Evet, her telefon çalışın-

da güleceğim, her tınıda bir kahkaha patlatacağım; tıpkı daha önce gözyaşı döktüğüm gibi. Peki, biliyor musunuz başka ne yapacağım? Tüm bu mektupları, ilkinden şu anda bitirmek üzere olduğuma kadar, hepsini yakacağım ve bir şenlik ateşi oluşturup etrafında dans edeceğim ve perdeler yanmaya başladığında dans etmeye devam etmek için onlara sarınacağım; yatak tutuştuğunda üzerinde zıplayacağım ve kavrulduğunda... Durun bir dakika, tekrar çalıyor. Ha ha ha, gördünüz mü yapabiliyorum? Ve nihayetinde ev yanıp tutuştuğunda oradan oraya koşacağım, 'Ha ha ha' diye gülerek ve sonra tüm dünyanın görüp de, 'Ha ha ha, bakın aşktan ölen kadın burada, alevler içinde,' diyeceği bir fener gibi dışarı çıkacağım.

Sonunda özgür,

Amanda

Ön cephe sanki inen ve inmesiyle bir sonraki sahneyi gözler önüne seren bir tiyatro perdesiymiş gibi çöktü ve seyircinin karşısında, yanan bir evin dumanın içinde ayakta duran iskeleti kaldı.

Dört saat önce herkes evindeydi ve sokak sakin bir yerdi. Jennifer yatağa uzanmış boş boş televizyona bakarak vakit öldürüyor, Loto çekiliş saatinin gelmesini bekliyordu. O sabah ikizler, "Anne rüyamızda bazı rakamlar gördük," demişlerdi. Jennifer onları ciddiye almamış, kendisini yalnız bırakmalarını istemişti; tüm birikimini kaybettiği için günlerdir bunalımdaydı. İkizler ısrar etti ve Jennifer, "Bana bulaşmayın, sahtekarlığınıza beni bulaştırmayın," dedi.

"Bu sefer uydurmuyoruz anne, rüyamızda gördük."

"Evet, tıpkı çocukluğumuzdaki gibiydi."

"Siz hâlâ çocuksunuz. Beni rahat bırakın."

Oğlanlar çıkıp rüyalarında gördükleri rakamları oynadılar.

Gece olup da herkes kendi odasına çekildiğinde Jennifer'a bileti uzattılar ve "Milyarder olacaksın, anne," dediler. Jennifer sırf onları memnun etmek adına gülümsedi; son zamanlarda onlara çok katı davranmıştı. Bileti ceplerinden birine koydu, hiçbir beklentisi yoktu ve yatakta ağlamaya başladı.

Daha sonra Álvaro yanına yatıp tavana bakmaya başladı. Odalarındaki ikizler bir bilgisayar oyununda kapışıyorlardı. Amanda mektubuna son noktayı koyuyordu. Evin geri kalanı karanlıktı. Leticia ve Noelito'ya ait olmuş olan odaya hâlâ

dokunulmamıştı ama kapısı kapalıydı. Artık kapalı oda sayısı ikiydi: Onlarınki ve arı kovanınınki. Bu yüzden kimse anlamadı arı kovanının çatıları delecek kadar büyüdüğünü. Bir arp gibi gergin ama çıplak ve korkunç durumdaki elektrik kablolarına değiyordu. Kablolar evin inşa edildiği zamandan kalmaydı ve bir tanesi hariç hepsi çalışıyordu. Yıllarca işlev görecek şekilde yapılmışlardı ama o gece yaralı bir hayvan gibi kıvrılan ve kabloları yarıp kıvılcımlar çıkmasına neden olan arı kovanının ağırlığına dayanmaları hesaba katılmış bir şey değildi.

Gürültüyü herkes duydu. Jennifer televizyonun sesini kıstı ve Álvaro kapıya doğru baktı. Amanda bir elinde mektup yığını, öbüründe çakmakla kalakaldı. İkizler oyunu kesip birbirlerine baktılar. "Bu da neydi?" diye sordu Jennifer Álvaro'ya. Álvaro hızla ayağa kalkıp koridora çıktı. Arılar daha çok vızıldıyor gibi gelse de gözüne ilişen bir şey olmadı. İkizlerin odasına girdi. "Ne oldu baba? O ses neydi?" diye sordular. "Bilmiyorum," dedi Álvaro ve Amanda'nın odasına gitti. Álvaro kapısını çaldığında kulağı kapıya dayalıydı. Adam kapıyı iki kere tıklatıp, "İyi misin Amanda?" diye sordu. "Evet, o ses neydi?" "Bilmiyorum," dedi ve kendi odasına döndü.

Dakikalar sonra koridoru duman kapladı. "Yanık kokmuyor mu Álvaro?" diye sordu Jennifer. Álvaro iki kez derin nefes alarak havayı kokladı. Homurdandı, yeniden ayağa kalktı ve kapıyı açtığında dumana boğuldu.

Telefon çalmaya başladı. Álvaro yanma gelen ikizlere rastladı. Jennifer'ı çıkarmak üzere geri döndüler ama alevlerin ittiği arı kovanı odasının kapısı yollarını tıkadı. Duvara yapışarak ilerlemeyi başardılar ve Jennifer'ı camları açarken buldular. "Yapma, çabuk gel!" Telefon artık çalmıyordu. Merdivenlerdeki Álvaro, "Siz gidin," dedi, "ben Amanda'yı alacağım." Jennifer çocuklarla beraber sokak kapısına doğru koştu ve onlara, "Dışarıda bekleyin, birazdan geliyorum," diye buyurarak kız kardeşinin odasına çıktı. Telefon yeniden çaldı. Jennifer

Álvaro'yu çaresizce kapıya vururken buldu. "Açmıyor, cevap vermiyor ve gülüyor." "Kır, Álvaro." Adam birkaç defa kapıya omuz attı ama bu bir işe yaramadığından Jennifer da kapıyı itmeye koyuldu. Üçüncü itişten sonra kapı açıldı. Karşılarında kahkahalar atarak mektuplar yakan ve onları yere atan Amanda'yı gördüklerinde oldukları yerde kalakaldılar. "Ne yapıyorsun Amanda?" Kadın onlara geldiklerini fark etmemiş gibi baktı. "Tanrı aşkına ne yapıyorsun?" Amanda koridordaki turuncu parıltıyı ve kapıdan içeri giren dumanı görünce neye uğradığını şaşırdı. "Ne oluyor Jenni?" "Ev yanıyor, çıkmamız lazım." Amanda dizlerinin üzerine çöktü. Jennifer ve Álvaro onu kollarından tuttu. "Gidelim," dedi Jennifer ama Amanda kendini onlardan kurtarıp yatağın ayağına yapıştı. "Kalk!" diye buyurdu Jennifer. Álvaro kapıya doğru baktı ve ikizleri görünce, "Burada ne yapıyorsunuz? Çıkın!" dedi. "Siz niye çıkmıyorsunuz?" diye sordu Juan Pedro. "Gidelim Amanda!" diye bağırdı Jennifer. Göz gözü görmüyordu, nefes almak neredeyse imkânsızdı. Telefon çalmaya devam ediyor ve Amanda başını iki yana sallıyordu. "Açmayın, açmayın," diyordu. Bir ayağına yapışıp el kol hareketleri yapan Jennifer'ı, yatağı oynatmaya çalışan Álvaro ve ikizleri gördü. Amanda sadece aklma kazınmış olan telefon sesini duyuyordu. Dışarı çıkmaya başladıklarını gördü ve yürürken ağlayan Jennifer'ı. Bunun üzerine birden ayağa sıçrayıp, "Bekle!" diye bağırdı, geriye kalan mektuplarla dolu olan dosyayı alarak kardeşine uzattı. "Sakla bunu." "Gel Amanda." "Hayır!" dedi ve Jennifer'ı dışarı doğru itti, yatağa atlayıp telefonun sesini daha fazla duymamak için başını yastıkla örttü.

Dört saat sonra Jennifer kırmızı ışıkların altında parlayan dosyaya sarılıyordu. İkizler bir itfaiye aracına binmişlerdi. Álvaro sigara içiyordu ve durmak bilmeyen yangının üzerine sular dökülüyordu amaçsızca. Gece boyunca ilk defa birisi yardım teklifiyle Jennifer'ın yanına geldi. Yaşlıca bir kadın,

"Gelin," dedi, "bir süre evimde dinlenin." Jennifer kabul etti. Geriye kalanları itfaiyeciler halledecekti.

Kadın Jennifer'ı salona götürüp bir dakika beklemesini söyledi. "İçecek sıcak bir şeyler getireceğim." Televizyonu açtı ve Jennifer banyoyu göstermesini istedi. Aynaya baktığı zaman hayatının en büyük kederlerinden birini yaşadı. Yüzüne su çarptı, yıkamaya çabaladı ama hâlâ üzgündü. Dışarı çıktı; kadın ona bir bitki çayı hazırlayıp sehpanın üzerine bırakmıştı. "Geliyorum," dedi, "Jesús hâlâ hayatta mı ona bakacağım." İkinci kata çıktı.

Jennifer Loto'yu izlerken çayını yudumladı. Talihli kişi otuz milyar kazanacaktı. Jennifer bu rakamın kaç sıfırdan oluştuğunu bile bilmiyordu. Fincanı bırakmadan cebindeki bileti çıkardı. Televizyonda bir gerilim müziği çaldı ve sunucu gizemli gözükmeye çalıştı. Sarı bir oy pusulası dokuz rakamını gösterdi. Jennifer kaşlarını kaldırdı.

"Bende var."

Başka bir pusula ikiyi gösterdi.

"Bende var."

Bir başkası üçü.

"Bende var."

Dördüncü dördü gösterdi, "Bende var," beşinci beşi, "Bende var," ve altıncı ve son pusula açılmadan Jennifer elindeki fincanı bıraktı, fincan yere düşüp parçalara ayrıldı. Kadın son rakam duyurulurken aceleyle aşağı geldi. Yerdeki ıslaklığı ve porselen parçalarını görünce, "Ne oldu?" diye sordu. Jennifer ona bitkin ve perişan bir halde bakıp, "Ne kadar da şanslıyım," dedi.

Acılar icat eden...

Yeniden diz çöküp alnını lavaboya bir,
iki, üç, dört, beş kez daha vurdu.

Telefon bekleyen...

Beş ay on üç gün sonra siz beni hâlâ aramadınız.

Bir delilik yapan...

Üç dakika önce ölüm hakkındaki fikirlerim tamamen farklıydı.

